

GRUPUL COLAR “GHEORGHE BAL ” - ADJUD

CONTRAATAC

Revistă de educație, cultură și literatură, pentru elevi și profesori –
îndreptat împotriva prostului-gust, imposturii și agresiunii imorale-antiartistice

Apariție semestrială

NICOLAE LABI (1935-1956)

ARSENIE BOCA (1910-1989)

Anul VII, nr. 17, octombrie-noiembrie 2006

CUPRINS CONTRAATAC-17

1-Editorialul revistei: <i>V Acuz!</i> – de prof. dr. Adrian Botez	3
2-Cuvânt duhovnicesc de diminea : <i>Uniunea European va fi sau nu prielnic pentru ortodoxie? Dar pentru bisericile na ionale?</i> - de preot prof. Ion Munteanu	5
3-Interviul revistei CONTRAATAC : AZI – scriitorul i jurnalistul român LIVIU IOAN STOICIU	9
4-Personalit i contemporane ale Adjului: AZI – LIVIU IOAN STOICIU	14
5-Sincroniz rile (de azi) ale României: <i>Impresiile unui participant la sommet-ul francofoniei</i> - de prof. univ. dr. Constantin Frosin	24
6-Str ji ale culturii ortodoxe române ti: AZI: ARSENIE BOCA (1910-1989).....	28
7-Porni luceaf rul...Debuturi i reveniri: AZI – Debutiaz Simona Tujan , clasa a X-a B i Cosmin Chelaru , clasa a X-a I – .A.M. Revin: Alina Balan (XII B), Diana Bort (XII C), Mihai Bo teog (XIIA), Ionela C lug ru (XB), Elena Chiril (XIIC), Delia Savin (XC), Mihaela Moscu (XII B)	31
8-O altfel de lec ie de dirigen ie: <i>Prostul</i> - povestitor Adrian Botez	35
9-Jocul ielelor: “ <i>Cum mai stai cu imaginea?</i> ” - de prof. Mircea Dinutz , Colegiul Na ional “Unirea” -Foc ani.....	39
10-Tablete de duminic : 1- <i>Cine mai cite te ast zi?</i> ; 2-“ <i>Dar noi am fost cumin i, doamn !...</i> ”; 3- <i>Întâlnire de gradul zero</i> - de prof. Mircea Dinutz , Colegiul Na ional “Unirea” -Foc ani.....	40
11-Paradidactica: <i>Am r ciuni autumnale</i> - de prof. C t lin Mocanu	41
12-Istoria m rturisitoare: <i>Comemorare DECEBAL</i> - de prof. C t lin Mocanu	43
13- Gânditorul de la Hamangia: <i>Pedagogi ai antichit ii : Socrate-Platon-Aristotel</i> - de prof. dr. Adrian Botez	46
14- Folclor sacral românesc: <i>Cr ciunul, Anul Nou i Ursul, în tradi ia tracico -româneasc</i> - de prof. dr. Adrian Botez	48
15-Calea, Adev rul i Via a – eseuri (i proz scurt) ale elevilor (compensarea episodului “Br ıla” -2006...): AZI: Andreea Laz r (XIIB), Mihaela Moscu (XIIB), Alina Balan (XIIB), X imena Hârjanu (XIIB), Diana Bort (XIIC), Alina Pinca (XIC), Elena Cire ic (XIC), Irina Birtolom (XB)	50
16-Aromânii- “fra i di mum i di-un tat ” – “ <i>La ce ni-s buni aromânii?...</i> ” - de prof. dr. Adrian Botez	58
17-Autori rememora i, texte reînviat: AZI: a - Giacomo Leopardi ; b-comemorare Nicolae Labi (1935-1956) ; ...	60
18-Cine sunt i ce vor masonii (7): AZI – “ <i>Proiectul Habsburg</i> ” - prezentat de prof. dr. Adrian Botez	64
19-Atitudini fa de globalizare: - antroposofia rozicrucian (I): <i>Globalizarea i Civiliza ia Mihaelic</i> : (selec ii din antroposoful Nicanor Perlas - Filipine i din Labarde/Maris – <i>Doamne, ce frumos e r zboiul economic!</i>).....	66
20-Cuvinte din b trâni: AZI – împ ratul-filosof Marcus Aurelius – <i>C tre sine</i> (selec ie).....	68
21-Un elev “n c jit” – <i>Noi aventuri cu Albinu e</i> - de... Caut -m !	70
22-Umor rusesc: <i>O slujb rar</i> , de Panteleimon Romanov	71
23-Ultima or /oar : “ <i>Cre tinii</i> ” musulmani - zburd ciunile “gays”-lor i alte halimale româno-europeano-mondiale/mondialiste - roman în trei capitale... i cu Epilog... -de prof. dr. Adrian Botez	73
24-O sam de cuvinte – scrise i dezbtute de diacul Zgâil Îmb iatu	79
25-Po ta redac iei – semneaz : Ion Z. Bard	80

*

Not : Responsabilitatea con inutului artic olelor apar ine exclusiv autorilor lor!

*

Editor: **EDITURA RAFET – RÂMNICU-S RAT**

Redactor coordonator: prof. dr. **Adrian Botez**;

Colectivul redac ional: prof. **Mircea Dinutz** (Colegiul Na ional “Unirea”-Foc ani), prof. **C t lin Mocanu** (G. .”Gh. Bal ”-Adjud), preot prof. **Ion Munteanu** (G. .”Gh.Bal ”- Adjud);

Secretar de redac ie: eleva **Andreea Laz r**, XIIB;

Elevi colaboratori permanen i: **Alina Balan** (XIIB), **Irina Birtolom**(XB), **Diana Bort** (XIIC), **Ionela C lug ru**(XB), **Elena Chiril** (XIIC), **Nicoleta Jalb** (XB), **Mihaela Moscu** (XIIB), **Delia Savin**(XC), **Lidia Tanc u**(XA), **Elena Tara i**(XIIB), **Costic Clatea**(XB), **Marius Iurac**(XB);

Redactare computerizat : prof. dr. **Adrian Botez**;

Tehnoredactare i scanare: informatician **Gabriela Pu ca** ;

Corector: laborant **Elena Botez**.

Adresa redac iei: str. Republicii, nr. 107, etajul I, camera 1, Adjud, tel. 0237/640.681

ISSN 1841 - 4907

editorialul revistei “contraatac”:V ACUZ!

Dintre armele **contraatacului**, în lupta spiritual , face parte i **acuzarea public** a celor care atentează la via a fizic , moral i spiritual , a Cet ii i a cet enilor. Iat situa ia care a creat acest titlu oarecum patetic i/sau vetust - dar care, se va vedea, nu e decât expresia unei **îngrijor ri aproape f r limite, fa de tot ceea ce se întâmpl cu Neamul i Umanitatea**, în ace ti zori de veac XXI, care zori se pot metamorfoza, teribil de rapid, în **amurgul civiliza iei spirituale**, atât **na ionale** (“La Tronul Judec ii lui Dumnezeu se vor înf i a toate **neamurile** [s.n.] p mântului, cu regii i împ ra ii lor”...cf. *Apocalipsa lui Ioan*), cât i **europene** (cum foarte exact formula istoricul militar Mircea Dogaru, în 25 octombrie 2006, la B1-TV) i **terestre**. Nu ne d nimeni dreptul s -l zeflemisim pe marele profesor Nichifor Crainic, atunci când acesta prorocete o **anumit** (singur adev rat , prin Duh Sfânt! – c ci îmbin expresia spiritului na iunilor-neamuri, cu religia cre tin – aducând lumii marea i autentica bog ie/îmbog ire de Duh) Uniune European : **“Pacea Europei înseamnă : p mânt na ional i cer comun”** (cf. art. *Ras i religiune*).

La 1 ianuarie 2006, România va intra în UE. O vâr ni te politicieni total iresponsabili!!! La fel ca la **Circul-Clinton**, la Bucure ti (când România fusese l sat afar din NATO...), sa u la **Curcubeul lui Bush** (pe care Bush îl durea, vorba lui Marin Preda, “în bumb reaz ”, de România i binele românilor) - românii, hipnotiza i de ni te lideri de opinie cretini (ori tr d tori - s-aleag domniile lor tab ra unde vor a se-a eza!) se bucur de nu mai pot. Or enii, dar i ranii - c , cic , “**se d** ”, dac intri în UE...Am ajuns, noi, un popor cu o istorie multimilenar , prin ADEV RA II NO TRI STR MO I - TRACII - noi, cei mai vechi locuitori ai Europei - am ajuns ni te **cer etori degust tori**, care se bucur - de ce ? - **c li se d voie, oficial**, de la Bruxelles-Strasbourg, **s existe în casa lor dintotdeauna!!!** i, bineîn eles, ca r splat pentru ce era dreptul lor, s se lase (vorba neculcian) “beli i” de apte piei, mancortiza i - sub mieroase zâmbete i preten ii de ajutor “dezinteresat”... Pe 24 octombrie 2006, Anglia, urmat de Irlanda etc. - ne-au demonstrat ce înseamnă cu adev rat, pentru rile estico -ortodoxe, intrarea în UE: “Treci i slug re te unde te punem noi, aristocra ii Vestului - **MAR la agricultur i procesare alimentară , cât te v d!!!**” i doar raiul UE puteam s -l vedem clar, tr gând cu ochiul la vecinii no tri unguri - mai vestici decât noi, dar care trec zilnic frontiera, **dup mâncare**, la românii înc neînregimenta i UE...Venit la Bucure ti, pe 27 septembrie 2006, Pre edintele Comisiei Europene, JOSE MANUEL DURAO BARROSO, rânjindu -i complice domnului B sescu, din stânga sa, a l murit, pe leau, misiunea komisarului european al oric rei ri (nefondatoare de **ga c -UE**): “Komisarul european al unei ri nu va reprezenta niciodat intersele ri de unde provine – **ci va transmite ri de unde provine COMANDAMENTELE UE !**” Ce defini ie mai clar a tr d torului de Patrie/Neam mai vre i, decât cea a komisarului **euromân**, dat de dl. Barroso i acceptat hlizit de dl. B sescu ?

Cât de idio i am putut deveni, încât ajungem s (mai) credem c , într-o lume mercantilizat la maxim, **cineva str în** (devenit, printr-o istorie degenerativ , dac nu **du man f i** , cel pu în **adversar**, economic i spiritual!) ar “da” ceva - a a, de frumuse ea ochilor no tri cei alba tri, în mod generos i dezinteresat!... Drept consecin a oric rui program str în de “ajutorare a Estului” - se pretind Estului, din ce în ce mai brutal - **din ce în ce mai multe ced ri spirituale** (esen ial-ontologice!), dar, fire te, se înt re te i statutul României de **stârv-colonie**, pe care se bat Corbii cei Mari (care se scoal mai de diminea : vin Clinton -Bush - ai lor suntem! - americanofono-mârlandi de frunte! – se face Reuniune Francofon cu Chirac-i la Bucure ti - ai lor suntem! - francofoni la comand i la cataram ! - c ci poate n-a i uitat tendin a, de pân în anul de gra ie 2006, de a se ELIMINA, pâ -pâ , franceza, din colile române ti... - sub pretext c “ar fi corespuns doar unor vremi revoluate, Socialismului Francez - Frate cu URSS”... - i, de s-or învârto a chinezii, japonezii ori mongolii pân la noi - vom schimba macazul “ein-zwei” - ca tot românul impar ial - devenind sino-japono-mongolofonifica i...) - CORBI afla i în plin “oper ” de recolonizare/neo-colonizare a rilor lumii. Privi i spre înv mânt i fondurile PHARE: **Orice ban primit dinafara ri, prin a a-zisele “programe” - face s dispar , cu brutalitate barbar , din manualele i din sufletele copiilor/tinerilor, câte un argument de existen na ional , demn i mândr** (existen de undeva i pentru ceva...înalt/sfânt!!!) - **câte-un sentiment nobil i omenesc. - i va face s â neasc , pe viitor, câte un butoi de lacrimi i unul de sânge, de la fiecare român!** Manualul de *Istorie a României* alung aproape orice ine de cuvântul “românesc”: toate-toate sunt în pagin - UE-ul, NATO-ul, Holocaust-ul... - mai pu în problemele na terii, evolu ie, mândriei, ru inii, m re ie i decaden ei acelui neam **amintit doar pe copert** - cel românesc...

Iat , pe toate canalele TV, în seara zilei de sâmb t , 21 octombrie 2006, au ap rut, cu maxim obr znicie, reprezentan i ai unor grup ri n scute/r s rite ca ciupercile dup ploaie, cu finan are extern (pe unele d între ele, eu le urm resc înc din 1990!) - care pretind, sus i tare, s **se scoat religia din coli!!!** - c ci copilul este liber s - i aleag EL modul de a gândi, sim i...NESIM I...DA??? P i, nenoroci ilor - copilul poate fi declarat “liber” chiar i s v spânzure pe voi ori/ i pe noi! S mitralizeze tot ce vede în fa a ochilor, s incendieze ora ele ori s arunce în aer toat planeta! Voi, dr gu ilor, doar nu sunte i nici pro ti, nici orbi - ci numai ni te odio i tr d tori (nu doar de Neam/Patrie, ci i, în general, **de Omenire**): voi vede i bine c teoria voastr criminal , despre COPILUL -REGE, a

duș la împlu carea, cu revolverul/mitraliera, de c tre micu ii “regi” - a familii întregi, clase de elevi i cancelarii de profesori, la teroriz ri ale str zilor i ora elor, în SUA, Canada, Fran a etc. Nu-i bai: doar n-a fost de capul lui, ci “regele” a luat exemplul **terorismului de stat**, care trece drept democra ie-model, în rile respective... i la export!

“LIGA PRO EUROPA” (ef : “celebra” diversionist Smaranda Enache!) i **“SOLIDARITATEA PENTRU LIBERTATEA DE CON TIIN ”** (ef: Remus Cernea, un papi oi care parc a sc pat din “spirală” lui Gregorian Bivolaru!) se fac a uita c planetele i stelele i oamenii nu se mi c armonios decât prin **ASCULTARE FA DE LEGI – i Dumnezeu este Suprema Lege**: altfel, haosul e gata! Asta vre i?! Ei bine, asta **NOI NU VREM!!!** “Noi” - adic educatorii de copii i tineri. Noi nu vrem ca animalului din om s -i fie indiferent Mo tenirea Crea iei Divine - “minunile naturii”... - nu vrem s -i fie indiferent semenul s u, s -i fie indiferent dac acela crap ori tr ie te - nu vrem ca societatea oamenilor s devin o jungl perfect , în care s vâneze mecherii planetei, dup bunul lor plac, precum iovanii cu romani ele lor, precum americanii când produc, pe planeta Terra, “pagube colaterale”... **Copilul nu e “Rege” - decât prin EDUCA IE, adic printr-un lung i extrem de dificil proces de dezgropare a valen elor sale umano -divine, dintre mormanele i straturile de s lb ticie i barbarie diacronic (i c p tat !) - prin con timentizarea Spiritului s u de Fiu al lui Dumnezeu - deci, de Creator de Bine - iar nu de Distrug tor/Aneantizator...** Asta o tie i ultimul membru de trib din Africa ori Australia: **ce altceva este ini ierea, decât antrenarea (extrem de aspr !), preg tirea for elor spirituale, pentru a desc tu a Fiin a, înapoi, în zbor, c tre Divinitate - iar voi, nenoroci ilor, v face i a nu o ti?!**

C elevul nu e obligat s asculte înv turile ortodoxe în clas ? S nu le ascu lte pentru c -s **ortodoxe** (i nu pute i voi înghi i hapul Tradi iei Divine bine p strate – i v stau Neamul-Patria-Na iunea în gât...) – sau pentru c -s **cre tine**????!! Dar ce r u a f cut lumii Hristos??? Catolicul -copil n-are decât (la fel i protestantul -copil) s se duc spre ascultare la preotul ori pastorul confesiunii respective - **dar nu s nu vin la ora de religie!!!** - pentru c , în vremea asta, când nu ascult cuvântul lui Hristos, animalul/bestia din copilul f r educa ie întru divin va putea fac e ceea ce au mai f cut oamenii dezduznezei i, altfel decât la modul **liberal**: da? - ori a i uitat cum **comunismul** ateu sf râma fiin e, suflote i biserici, f r nici o urm de remu care?! Da, cunoa tem teorii vechi, preg tite în medii profund masonice, i r spândite, par iv, prin geniul negru al “umoristului”(cu misiuni politico -masonice multiple...) american Mark Twain, care d vina pe cre tinism, pentru toate dezastrele lumii (cf. nuvela **Str inul misterios**)! Dar sunt ni te minciuni i sofisme, pe care numai o ligofrenii le mai înghit: **NU HRISTOS I NU CRE TINISMUL SUNT “DU MANII LUMII” - CI TO I CEI CARE NU-L ASCULT PE HRISTOS!** Inclusiv Biserica-de-Zid (**institu ia**, iar nu cea de DUH) a lui Hristos a gre it enorm, de -a lungul istoriei ultimilor 1000 de ani!

C orice religie e bun ? Fire te c “orice” e mai bun decât nimic, decât ateismul pe care voi, blestema ilor, îl sem na i cu otr vit s mân , prin “sem n toarea” liberalismului masonic!!! Dar ori icare om, cu oarecare preg tire spiritual , a aflat i a sim it, pân -n fundul sufletului, c toate religiile, pân la Hristos, au **fost treptele necesare de evolu ie spiritual , pân la Triumful Suprem al Lucr rii -Evolu iei Spiritului Umano-Divin, pe Terra!** Nu trebuie tratat superficial parabola despre sp larea p icioarelor apostolilor, de c tre Hristos: El mul umea, astfel, în egal m sur , **regnurilor** - care asigur sprijinirea înalt a Fiin ei întru UMANITATEA SACRAL - precum i **celorlalte religii**, ante-cristice, c au asigurat ridicarea animalului -om pân la Spiritul Cre tinismului, al Evolu iei Spiritual-Mihaelice!!! Nu prin Manitu, New Age ori Spiritul Ursului Alb se va reintegra Planeta P mânt în Sacralitatea Luminii, evoluând spre MORALITATEA CA NECESITATE - **CI PRIN SPIRITUL HRISTIC !!!**

Vre i s ne lua i Credin a? Vre i, de fapt, s ne lua i Fiin a! FIIN A UMANO -DIVIN !!!

Ca urmare, V ACUZ, pe to i cei care facilita i animalizarea Fiin ei Umane: a a -zise “**societ i civile**”(de farisei i mercenari ai Masoneriei-Marii Finan e Mondiale – ori, pur i simplu, de imbecili manipula i), care v erija i în ap r tori ai “**libert ii**”false, nihiliste - **funda ii antajiste**, care, odat cu banul, pune i cu itul sinuciderii, în mâna popoarelor/na iuni, **politicieni** care permite i ca astfel de societ i i funda ii s - i impun , peste ignoran a bie ilor oameni, satanismul - V ACUZ, MAI ALES, pe **aceia dintre clericii ORIC REI CONFESIUNI CRE TINE**, care v ocupa i de mi ma uri, de toate netrebniile, în loc s v ocupa i de maxima urgen a istorei secolului XXI, de m isiunea voastr sacr - **Re-îndumnezeirea Fiin ei Umane!!!** – V ACUZ de **CRIM I DE TR DARE A SPIRITULUI DUMNEZEIESC-HRISTIC AL PLANETEI P MÂNT!** Nu-mi bat eu capul - va avea grij Dumnezeu de voi! C ci cele dou “mâini” ale lui Dumnezeu sunt: una - **MIZERICORDIA** (Mila/Tertarea/Iubirea), dar cealalt - **RIGOAREA** (Dreptatea/Ordinea/Re-Armonizarea Cosmic i Fiin ial).

În calitatea mea de smerit, dar înc neadormit m dular al B.O.R. - fac strigare i chemare acelor înc netrezi i ierarhi/p stori/duhovnici, profund responsabili de turma lor-poporul românilor - s se trezeasc i s spun clar românilor **CARE ESTE POZI IA B.O.R.** – fa de intrarea României în UE - o “uniune” extrem de dubioas , **care a refuzat categoric s scrie, în constitu ia ei, c civil iza ia Europei este creat pe baze cre tine!!!** Bineîn eles, asta dac acelor sus-zi i ierarhi le mai pas de Hristos i de turma încredin at lor de EL! (prof. dr. **Adrian Botez**)

cuvânt duhovnicesc de diminea

UNIUNEA EUROPEANĂ VA FI SAU NU PRIELNIC PENTRU ORTODOXIE? DAR PENTRU BISERICILE NAȚIONALE?

În întreaga lume, activitatea antihristică, anticreștină este astăzi răspândită, în toate mediile și prin toate mijloacele, de către sataniciști care cunosc sub numele de “Mișcarea NEW AGE”(Noua Er ...) - la care se adaugă iehovismul, Masoneria, sionismul și altele asemenea lor. Se încearcă distrugerea acestei lumi și crearea unei lumi noi, a unei noi ere – nu prin puterea lui Dumnezeu, ci prin puterea omului. Cu alte cuvinte, omul, stăpânit de mândria lui Lucifer, caută să ia locul lui Dumnezeu.

Nimic din ceea ce se petrece în lume nu este întâmplător. Omenirea caută să se sinucidă. Goana după înăvuiare cât mai rapid, după lux și distracție - a dus lumea în pragul dezastrului.

Exploatarea irațională a resurselor naturale, poluarea care a atins cote inexprimabile, înarmările fără număr – au pus în pericol viața pe Pământ. Pe de altă parte, desfrâul fără margini – vezi homosexualitatea – prostituția... - și răutatea diabolică, care a pus stăpânire pe unii oameni – duc la degradarea firii umane, până la îndobitocire.

De sute de ani, prin Masonerie se luptă pentru schimbarea tradițiilor creștine. Au rupt Biserica și au rămas atotot în mii de secte. Au reușit să schimbe legile firii, lăsați de Dumnezeu, cu legi omenești - de fapt, diavolești.

Au născocit povestea cu “drepturile omului” – o nouă “religie”, precum este și cea a Banului...Care drepturi? Drepturile evreilor. Dreptul de a-l săpa pe ei și să instaleze pe Antihrist, dreptul de a subjuga lumea întreagă - dreptul de a avorta, de a te distruge la, de a fura fără scrupule pe semenul tău, într-un cuvânt, dreptul de a te împotrivi lui Dumnezeu. Cui folosesc aceste drepturi??!

Incredibil, dar adevărat. Lumea este în mâna evreilor sioniști, pentru că finanțarea lumii sunt în mâna lor, iar omul are slăbiciune la ban. Cu banii cumpără tot, chiar și sufletele oamenilor. Când nu sunt dintre aceia care se leapădă de credință, pentru niște bunuri materiale sau bani? Unde nu reușesc cu banul, folosescantajul, iar unde nu merge nici cuantajul, folosesc crima.

De aceea merge lumea din rău în rău, pentru că Dreptatea lui Dumnezeu a dispărut dintre oameni.

Dumnezeu nu a părăsit lumea, ci omul l-a părăsit pe Dumnezeu – în favoarea plăcerilor lumenești.

De mii de ani, Satana se luptă să-i înalepe oameni, ca să-l proclame pe el Dumnezeu. Dacă primul mileniu al creștinismului nu i-a dat satisfacție, cu toate că primii creștini au avut de urcat “muntele suferinței”, provocat de persecuțiile romane și s’anihileze atâtea erezii din veacurile următoare – mileniul al doilea debutează prin ruperea Bisericii Creștine în două - marea schismă din 1054 – din pricina orgoliului unui cardinal – Humbert¹, ca apoi, în secolele XIV-XV, prereformatorii Jan Hus, John Wycliff, Savonarola să clatine serios Biserica Apuseană. În secolul al XVI-lea, Luther, Zwingli și Calvin produc noi rîni în trupul Bisericii.

Toate aceste evenimente au fost provocate de organizații oculte anticreștine. Trebuie să știm, de pildă, că Luther era roșicrucian (1). Frățiile și Ordinul roșicrucienilor, după cum consemnează istoriografia, s-au constituit în sec. XVI-XVII, dar existența unor comunități de roșicrucieni este atestată încă din 1250, de la denumirea se trage abia de la Christian Rosenkreutz (1378-1484)². Unul din elurile lor fusese Reforma, iar marii reformatori de mai târziu s-au inspirat din ideologia lor.

¹ -Nota red.: Îngâmfatul cardinal Humbert, care nu-i putea suferi pe creștinii bizantini, i se adresează stareului Mănăstirii Studion, Nichita Pectoratul: “Câine murdar, mușcă-mă limba!” Ne întrebăm azi, la sfatul cui anume o fi trimis papa Leon al IX-lea un atât de prost sol-diplomat, pentru hotărârea întâlnire de la Constantinopol, din ianuarie 1054...Jignirile, nedreptele acuze (tocmai Humbert îi acuză pe răsăriteni că au scos “Filioque” – când Sfânta Scriptură, Sfinții Părinți și Sinoadele ecumenice vorbesc numai de purcederea dintr-un singur izvor – din Dumnezeu-Tatăl, iar nu din două izvoare, din Tatăl și din Fiul...), minciunile și actul de excomunicare, compus de cardinalul Humbert – arată clar că delegații papali nu veniseră la Constantinopol să trateze frățește, ci să impună! De aici și de atunci a început surghiul, pentru Biserica Creștină. Europa de azi suferă tocmai din lipsa de atunci a ceea ce, acum, prisosește Bisericii de Apus: diplomația... - cf. *Ascetica* – 2006.

² - Nota red.: De fapt, au existat doi Christ ian Rosenkreutz: unul autentic, un spirit cristic major - acela din sec. XIII (în epoca de “pauză” evolutiv-spirituală a Pământului, recepționând, recapitulând și rezumând, în ființa sa, toate cântărețurile spirituale creștine de până la acel moment – prin intermediul a 12 “stâlpi ai înălțării hristice-terestre”) – și falsul Christian Rosenkreutz, creat artificial și diversionist (precum Cagliostro și Conte de Saint Germain, în sec. XVIII, pentru a grăbi Marea Crimă)

O Biserică puternică era greu de distrus printr-o luptă fizică. De aceea, întâi trebuia scindată Biserica - cea - **UNA** - prin reformarea unei priamă ei, apoi pulverizarea priamii reformate - iar din molozul rezultat trebuind să se edifice o nouă "unitate", mai tolerantă, mai democratică, mai deschisă - adică mai **ecumenică**. Secte precum: "tiina Creștină" (scientologii...), mormonii, Martorii lui Iehova, antroposofii³ - sunt creaturile lojelor francmasonice. Mai mult decât atât, începând cu **Conciliul II Vatican**, chiar pașii ar fi francmasoni⁴.

Masoneria este - precum se tie - o organizație ocultă, secretă. Primele trei grade reprezintă doar nada și legitimaia umanistă a Francmasoneriei (2). Abia gradele superioare, cele care descind din Ordinul Cavalerilor Templieri (3), devin periculoase. Templul umanist al francmasonilor este "sinagoga lui Satana" - reuniunea ecumenică în rebeliune a creaturilor împotriva Creatorului, sub stindardul în el tor al fraternității, toleranței și al umanismului celui fără Dumnezeu.

Cum Masoneria de astăzi este organizată de evreii sioniști⁵, războiul dus de ea este îndreptat, cu îndârjire, împotriva creștinismului în general și a Ortodoxiei, în special. Un eminent creștin, Em. Barbier, atrage atenția: "Dogma jidovească și spiritul jidovesc, teorie și realizare - totul este îndreptat împotriva Bisericii Creștine și împotriva Capului ei nevăzut, IISUS HRISTOS" - în timp ce rabinul Tarphan striga: "Evangheliile trebuie arse, fiindcă păgânismul este mai puțin periculos pentru credința evreiască decât creștinismul"; Fr. Viviani declară "**război de moarte creștinismului**", iar "nemuritorul" Gambetta recita: "Trebuie să extirpăm lepra devorantă a creștinismului". "Va veni vremea" - afirma, cu înverșunare un mason - "când crucile și icoanele vor fi aruncate în foc, potirile și vasele sfinte schimbate în unelte folositoare, bisericile prefăcute în sală de concert, de teatru sau de adunări, și când vor putea sluji unui asemenea scop, în hambare de grâne și în grajduri de cai." Aceasta s-a întâmplat în timpul bolșevismului și "revoluției" spaniole (războiul civil dintre 1936-1939), amândouă roade ale Francmasoneriei - și se întâmplă și astăzi în colile instituțiilor publice din Europa⁶.

Războiul Masonic-Satanic, tiut și sub numele de Revoluția Franceză din 1789..., în sec. XV, care nu face decât să bulverseze credința și spiritul creștin terestru. Se pare că, odată cu acest "pseudo-Rosenkreutz", începe infiltrarea masivă, a purilor roșicrucieni cristici, cu masoni - până la resorbirea, unei mari priamă din Rosa-Cruce (profund credincioasă Spiritului Hristic), în Masonerie...

³ - Nota red.: de fapt, bătălia contra creștinismului a fost câștigată deplin de **theosofii** ateii ai Hélénei Blavatsky...

⁴ -Nota red.: Marturie dau nu doar scrierile lui Jan van Helsing sau Roger Garaudy (care pot fi bătălii de atitudine antisionist ...) - ci însuși fostul conducător al Marii Loje Naționale din România, Dan Amedeo Lăzărescu, face sugestii interesante, în acest sens (al masonizării Vaticanului...), într-un articol din **România liberă** (1994)... - de aceea, se pare, a fost ajutat să treacă (mai repede!) la cele veșnice, între altele, și de interviul ucigaș, "demascator", "în direct la oră de vârf", cu Cristian Tudor Popescu..."Puterea **generalului iezuiților** (conducătorul celui mai activ, puternic și important ordin catolic - <<serviciul secret al Vaticanului>>...) este atât de mare, încât acesta este numit <<PAPA NEGRU>>" - afirmă Jan van Helsing, în **Organizațiile secrete și puterea lor în sec. XX**, p. 160 - și zice mai departe:"În Loja P2 a fost încadrat și MAREA LOJĂ A VATICANULUI - care, în 1976, a creat scandalul P2>>, când Vaticanul a dat la iveală o listă a lojelor cu numele și datele de primire a 101 mari demnitari ai bisericii; printre aceștia, cardinali, arhiepiscopi, episcopi, prelați și laici (...) cardinalul Jean Villot - ministrul de externe al Vaticanului, cardinalul Ugo Casaroli, cardinalul Sebastiano Baggio, cardinalul Ugo Poletti și directorul bisericii Vaticanului, episcopul Paul Marcinkus(...). În loc să se ceară socoteală acestora - a început prigoana celor ce-au publicat lista!...). O mare parte a averii Vaticanului e administrată de băncile israelite **Rotschild**. Nu există nici o îndoială că Vaticanul a fost preluat, între timp, de **COMITETUL CELOR 300**." Acum ne explicăm de ce la funeraliile Sanctității Sale Papa Ioan Paul al II-lea, au venit vestiți membri ai lojei masonice sataniste **Craniul și Oase (Skull and Bones)** - președinții americani "protestanți" Carter, Regan, Clinton și amândoi Bush-ii..."Un alt membru interesant al **COMITETULUI CELOR 300** a fost **Joseph Ratzinger** - care, după război, a fost sprijinit de CIA și încheie tratate cu Vaticanul..."(cf. J. Helsing, op. cit., p. 161). N-o fi rudă cu cineva pe care-l cunoașteți?..."

⁵ -Nota red.: în iudaismul masonic (cf. Radu Comanescu, Olimpia Ungheanu sau A. Pike, R. Mason etc.) recunosc că "efa" tuturor lojelor este loja **B'nai B'rith**, cu componență 100% israelită.

⁶ -Nota red.: Nu e nimic de mirare: astăzi toată lumea, adică cei cât de cât intereseați de starea și viitorul lor, tie/țiu (iar Ralph Epperson, în lucrarea sa **Noua Ordine Mondială**, nu face decât să sintetizeze problemele) că Masoneria, pentru a înfrânge ochii mulțimilor, s-a împărțit în **Masoneria Roșie** (care a proclamat și proclam **socialisto-comunismul**) și **Masoneria Albastră** (care a proclamat și proclam **liberalismul**). De fapt, cele două Masonerii comunică și cooperează de mama focului (subteran, dar și la vedere!) - și se observă puternicele accente comunisto-bolșevice ale doctrinei imperialiste a Babilonului-Golanilor-și-Panglicarilor (SUA), în prezent - doctrină exportată în toate rile de influență americană. **Îndepărtarea LIBERALĂ a crucifixelor și icoanelor din coli - este perfect echivalent (cred că sunteți de acord!) cu aceeași furtă de COMUNISTO-BOLȘEVICI!** Aici privim modul "american"-bolșevic, în care a reprimat Poliția maghiară (**comunitar-european și nato-ist !**), pe 24 oct. 2006 (aniversarea "revoluției" maghiare din 1956 - de fapt, o mișcare de tip fascisto-horthist! - sprijinit "verbal" de Occident...), protestele de masă budapeștane, la adresa primului ministru, **socialistul** Ferenc Gyurcsány? Observați că "Drepturile Omului" ale zecilor de mii de mame americane, cu copii morți în agresiunile nelegiuite ale SUA, din Afganistan și Irak (ca, pe vremuri, cele din Vietnam și Coreea), sunt doar acelea de a plânge și striga **zadarnic** pe străzi - căci "Cimpanzeul" continuă să strige "Război!", cu și mai mare zel -mână din spate de petroliști (care sunt și din familia sa) și de înțelesele naziste

Umanismul, Renașterea din finalul Evului Mediu – în Europa – sunt, de asemenea rodul acestor organizații oculte, din rândul cărora s-a pus la cale o “conspirație a savanților, pentru o **renovație** a religiei și culturii europene”(4).

Dar ce legătură are aceasta cu Europa – respectiv cu Uniunea Europeană? – Sigur că are.

După cum s-a mai spus, un rol important, în formarea Francmasoneriei speculative, au avut –o Ordinul Templierilor și roșicrucienii. Afluxul roșicrucienilor către Francmasonerie s-a produs în Anglia, la sfârșitul sec. al XVII-lea. Francmasonii au preluat toate idealurile de la roșicrucieni, între care și cel al “revoluției morale universale”.

De pildă, între anii 1771-1779, prestigiul Francmasoneriei speculative creștea atât de vertiginos, încât toată nobilimea, toți oamenii de știință, toți academicienii, toți oamenii politici englezi, dar, mai ales cei din Franța – devin masoni. Din anul 1791, Masoneria europeană începe edificarea doctrinei sale politice, bazate pe manipularea maselor și aplicarea dură a mijloacelor represive. Această doctrină va fi perfecționată în timpul revoluțiilor și terorilor comuniste(5).

Unul din idealurile persistente a fost constituirea Statelor Unite ale Europei. O clipă, masonii au crezut că **Napoleon I** le menționa realizarea acestui vis, dar s-au înșelat. Se va înființa Societatea Națiunilor, apoi O.N.U. – Europa, însă, rămâne mereu, divizată. Dar la 12 dec. 1990, Parlamentul European a adoptat raportul lui Emilio Colombo, asupra “bazelor constituționale ale Uniunii Europene”. Astfel că, astăzi, mult-visatele State Unite ale Europei deja s-au înființat, Constituția Uniunii s-a adoptat, moneda unică, care înlocuiește monedele naționale s-a emis, cetățenia europeană s-a proclamat. De acum, nu vom mai fi cetățeni români, francezi, germani etc. – ci vom fi cetățeni europeni, așa cum **nu vom mai fi credincioși ortodocși, catolici sau protestanți – ci vom fi doar religioși (???)⁷ sau nu.** Globalizarea urmând să transforme totul “într-o apăsătoare și-un pământ”.

Aceasta, însă, este o problemă care preocupă și va preocupa, încă mult vreme, oamenii de spirit ai Europei.

Europa Unită a sec. XXI îmi caută **propria identitate**. Identitatea europeană nu nu constituia, și pe viitor n-ar fi constituit subiectul unei problematice serioase, dacă ar fi rămas modelată numai de factorii economici și politici. Însă, din momentul în care factorii culturali și, mai ales, religioși, au trebuit să fie luați în considerare, pentru căutarea ei – s-au ivit discursuri serioase, dezacorduri pronunțate și certuri aprinse, în jurul raportării sau nu a Constituției Europene la identitatea creștină a Europei.

Dar ce înseamnă “identitatea creștină a Europei” – pentru popoarele noastre ortodoxe? Cât de creștină este “identitatea creștină a Europei”?

Toți cei care se nevoiesc, cu bună intenție, pentru întărirea identității creștine a Europei – vorbesc despre aceasta ca și cum ar fi vorba despre un fapt istoric, sau despre un cod de principii și valori creștine, spre care pot tinde popoarele (creștine) europene, cu ajutorul contactelor ecumenice și a dialogurilor creștine. Ei urmăresc să asigure (identitatea), din punct de vedere instituțional, temându-se de decolorarea religioasă a continentului lor, de modificarea identității europene specific creștine, pricinuită de mișcările de populație (emigrări etc.), sau de reducerea organizațiilor creștine “inter-bisericești”, din centrele de luare a deciziilor în Europa. Urmând aceeași logică, și propunerile reprezentanților ortodocși oficiali se concentrează asupra întăririi unei prezențe creștine de ordin instituțional în Europa. Dar aceasta nu este de ajuns, pentru că situația religioasă (cu adevărat înădărată de creștinism), în Europa de azi – și, mai ales, în cea următoare – lasă mult de dorit. De aceea, la începutul verii acestui an, episcopul ortodox rus **Ilarion Alfeiev** din Viena, care este și reprezentantul Bisericii sale, pe lângă instituțiile UE – a făcut următoarea declarație:”**Cred că cele mai ucigătoare lupte între creștinism și relativism vor avea loc în Europa, în viitorul cel mai apropiat. Aceasta pentru că Europa este zona în care atacurile secularismului militant împotriva religiei îmbracă formele cele mai agresive. Europa este aceea care-și neagă moștenirea sa creștină în cel mai violent mod posibil**”(a se vedea Constituția Europeană). “**Europa este locul unde crucifixe sunt îndepărtate din colișe – precum și predarea și studierea religiei în colișe – simbolurile religioase interzise în locurile publice, iar creștinismul a devenit obiectul unei critici continue, al disprețului și batjocurii. Tot Europa este zona în care populația creștină este afectată de gravă criză demografică, din cauza căreia îi este amenințată supraviețuirea. Nu se poate**

(“spațiul vital”...) ale statului Israel? Uitați-vă și la **Coca-Cola** – roșie și albăstrău (pânze alimentare/băutura sfidează, clip de clip, neatenția și nepăsarea noastră!).

⁷ -Nota red.: Religia rock-ului, “Netului”, satanistă, a democrației, a “Drepturilor Omului”... – nu? Căci și acestea sunt numite/socotite, azi, **religii!!!**

spune că aceste procese nu s-ar petrece și în alte părți ale lumii, dar în Europa ele sunt de o evidență copleșitoare!”(5).

Iată cu ce ne întâmpină Uniunea Europeană. Aceasta este oferta pe care ne-o propune.

Întrebarea se pune: va fi o religie creștină comună Europei? Care va fi ea? Ce se va întâmpla, din punct de vedere religios, cu popoarele UE? Se va mai ține cont de religia dominantă a fiecărui popor?

Biserica Ortodoxă Română (B.O.R.) cum vede ea, oare, intrarea României în UE? Va fi ea benefic, sau nu, pentru poporul român? Propunerea unui referendum național pe această temă, dacă nu vine de la Guvern, de ce n-ar veni de la EA – de la Biserica Ortodoxă Română? Ce se va întâmpla cu B.O.R., după intrarea României în UE? Își va mai păstra ea identitatea⁸? Va mai rămâne ea liantul spiritual al românilor din afară și de pretutindeni – sau se va destrăma și se va topi în hăul sincretismului religios și falsului ecumenism european sau mondial?

Până în prezent, B.O.R. nu și-a spus cuvântul – prin reprezentanții săi – nici oficial, nici neoficial, așa cum a făcut Biserica Ortodoxă a Rusiei. Așteptăm, cu mult nerăbdare, dar și încredere – un semnal, care sperăm să nu întârzie prea mult și să fie cel dorit.

Oricum, conștientă de sine ortodoxă nu ne îngăduie să trecem cu vederea faptul că ORTODOXIA nu poate constitui, împreună cu creștinismul apusean, o **identitate creștină “unitară”**⁹, ci dimpotrivă, conștientă de noastră ne obligă să accentuăm că Ortodoxia este credința primară a Europei, dată uitării de către Europa, credință care va trebui, cândva, să constituie din nou identitatea ei (a Europei) creștină”(6).

Până una-alta, noi, cei credincioși, nu trebuie să ne descurajăm, ci să ne rugăm mai mult încă, cu mult mai multă fierbinte, lui Dumnezeu – ca să ne păzească și să ne întărească în aceste vremuri grele de ispită. Să ne apropiem încă și mai mult de Dumnezeu – prin post, rugăciune și priveghere. “Nu trebuie să ne închipuim că putem scăpa de ispășiri și de necazuri, dar trebuie să ne pregătim pentru a le înfrunța și a le rezista. Suntem datori să ne informăm și să informăm pe alții, despre planurile demonice ale slugilor lui Antihrist, pentru subjugarea lumii”(7).

Nu putem schimba destinele lumii, dar putem să le controlăm pe ale noastre. Doamne ajută !

preot prof. **Ion Munteanu**

Note

1-Rosicrucieni au fost și Dante Alighieri, Roger Bacon, Albertus Magnus, Paracelsus, Comenius, R.Fludd, Descartes, Isaac Newton, Robert Boyle, G.W. Leibnitz.

2-Ziarul mason **România liberă**, de sâmbătă, 19 iunie 1993, publică un interviu cu dl. Mihai Musceleanu, mare secretar general al Supremului Consiliu al Ordinului Masonic Român, în care se încearcă o prezentare umanistă a Masoneriei. (Tot în **România liberă** se anunță, la data de 18 august 1998, p. 16, că, de la 15 oct. același an, au fost transferate în România toate demnitățile Supremului Consiliu Masonic; Prerogativele de Suveran Mare Comandor al Supremului Consiliu de gradul 33 și oficiant pentru România al Riturului Scoțian Antic se vor exercita de dl. Dan Amedeo Lăzărescu). Ordinul Templierilor a fost întemeiat, în 1118 de Hugues de Payns (din regiunea Champagne) și de camaradul său Geoffroy de Saint-Omer. Întorcându-se din țara Sfântului în Franța, a devenit aici o importantă forță politică esoterică, edificată pe cunoștințele gnostice aduse din Orient, preluate de la inițiatiile islamice. După ce puterea lor a crescut foarte mult¹⁰, regele francez și papa le-a zdrobit Ordinul cu neobișnuită violență, în 1307¹¹. Au

⁸ -Nota red.: Va trebui, probabil, să-și ceară voie, cu umilință și gudurându-se: ”Avem voie, oare, să ne facem cruce cu mâna – sau tot, ca pe vremuri, cu limba-n gură?” – că vin alde Buhu, Smaranda Enache ori Remus Cernea, și-și dau peste mână, ori te arestează, ori îți taie mâna dreaptă! – ce vă mirați, americanii (și iudele) pot oricând, orice – chiar și prelucreze SHARYA islamic... - după interesul și folosul lor... - pentru că toți comisarii vor foji prin România, precum cei ai Țării Sovietelor – cu **ordine și cu comenzi**, nu cu înelegere/protecție...Or, ordinul se execută, nu se discută !

⁹ -Nota red.: Cum ai putea fi identică și unitară tu, ortodoxă, cu protestantul care zice, apud Max Weber – **Etica protestant** : “Nu pierde timpul cu rugăciunea – fără bani!” – cât vreme în Ortodoxie (ca și-n catolicism, în oarecare măsură) – Rugăciunea este Scara de Mântuire, spre Cerul lui Dumnezeu?!

¹⁰ - Nota red.: Templierii ajunseser cei mai bogași oameni din Europa aceluia timp... - deci unul dintre motivele înscenării procesului a fost și dorința de a pune mâna pe averile materiale ale Templierilor – care le-au fost confiscate (cel puțin teoretic – pentru că, în realitate, prin rețelele de-a dreptul internaționale, ale Templierilor, aceștia și-au sustras, în mare parte, ordonatele confiscări...).

¹¹ - Nota red.: Prigoana începe și ordinul de arestare a Cavalerilor Templieri se dă în 14 oct. 1307 – prin Proclamația Regală a lui Filip cel Frumos. Papa Clement al V-lea protestează (“Așa i-am întins mâna asupra persoanelor și bunurilor Templierilor, a și mers până la a-i arunca în temnițe. La jignirea captivității și a îndurată încă o jignire, pe care, din padoare pentru Biserică și pentru noi înșine, considerăm că se cuvine să o trecem sub tăcere...” – aluzie la tortură), pe 27 oct. 1307 – dar va sfârși prin a accepta ordinele regale – și a deveni complice la acest misterios și dubios proces-înscenare.. Pe 18 martie 1314, sunt arși pe rug cei patru efii ai Ordinului: Jacques de Molay, Maestrul Ordinului – Hugues de Pairaud, vizitator al Franței, Geoffroy de Charney, preceptor al Normandiei și Geoffroy de Gonville, preceptor de Poitou și Aquitania. Pe rug fiind, Jacques de Molay a strigat către regele Filip cel Frumos și papa Clement al V-lea îl vor urma în moarte după un an. Așa și-a fost... - cf. Régine Pernoud, **Templierii**, Meridiane, Buc., 1996.

reu it, îns , s penetreze în ramura britanic , respectiv sco ian , a francmasoneriei. Gradele Cavalerilor Templieri cuprind: Crucea Ro ie, Ordinul Maltez-Ioanit i Ordinul Templier. Henry Dunant, întemeietorul Crucii Ro ii, a fost francmason din Ordinul Cavalerilor Templieri.

Maltezii i Ioani ii se pare c sunt destul de familiari românilor, datorit prezen ei lor, în convoaiele de ajutorare, din timpul “Revolu ie” din 1989...

4-Mircea Eliade, *Istoria credin elor i ideilor religioase*, Buc., 1988, vol. III, p. 203.

5-Calliniky Karysy, Mitropolit de Pireos – cf. *Noile buletine...*, Athena, 1993, p. 13.

6-Ilarion Alfeiev, episcop – cf. *Doctrina social a Bisericii Ortodoxe, în contextul integr rii în UE*, în *Vestitorul Ortodoxiei*, 31 iulie 2006, p. 4.

7-Arhim. Ghiorgghios Kapsanis, egumenul Mân stirii Grigoriou, la Sf. Munte Athos – cf. *Ortodoxia – n dejdea popoarelor Europei*, în *Vestitorul Ortodoxiei*, 31 iulie 2006, p. 6.

***

interviul revistei contraatac

În deceniul unu al secolului al XXI-lea, Adjutul a decretat, în calitate de “**CET ENI DE ONOARE**”, doi scriitori i oameni de cultur de excep ie, n scu i-crescu i în Adjut (dup ce-au fost decreta i actorul Ion Dichiseanu i cânt rea a de oper Angela Burlacu-Gheorghiu). De aceea, înainte de a “l sa s curg ” interviul acestui num r al revistei **CONTRAATAC**, anun m c , în acest num r al revistei, vom oferi biobibliografia primului - scriitorul (cel mai definitoriu pentru genera ia optzecist i pentru literatura român contemporan , de profunzime i c utare a Sinelui – dar, în acela i timp, rebel paroxistic fa de orice etichetare/înregimentare literar) i înver unatul, pentru Adev r i Normalitate Spiritual , jur nalist român (stabilit, actualmente, la Bucure ti) **LIVIU IOAN STOICIU (LIS)** - pentru ca, pentru num rul urm tor, s devenim credibili, promi ând a oferi CV-ul dezvoltat al celui de-al doilea, i anume al scriitorului, profesorului i traduc torului (un ic, în felul s u) **CONSTANTIN FROSIN**.

În această Românie a nerecuno tin ei generalizate - **dorim ca m car revista CONTRAATAC - s se dovedeasc loial fa de valorile incontestabile ale Adjutului!!!** Deci, începem cu interviul pe care maestrul **LIVIU IOAN STOICIU** a avut cu totul deosebita amabilitate i generozitate de a ni-l acorda - pentru ca, apoi, s **prezent m personalitatea, atât de complex , fascinant , exploziv-imploziv i contradictorial , a domniei sale**, cât mai am nun it, folosind datele furnizate de îns i domnia sa, cu trimiteri acribioase la dic ionarele în vigoare, reviste, ziare etc. :

Interviu cu scriitorul i jurnalistul român

LIVIU IOAN STOICIU

1 – A.B.: Stimate domnule LIS - România într (acum e o certitudine), de la 1 ianuarie 2007, în U.E. Deci, s-ar zice c într în U.E. i **România cultural** . Noi **intuim** (c ci n-am fost informa i de binevoitorii no tri diriguitori) costurile uria e, economico-financiare, ale într rii României în U.E. Dar care crede i dvs., domnule LIS, c vor fi **costurile culturale** - i, în special, **cele din domeniul literaturii** - pentru o Românie care este, zice-se, blestemat cu o limb considerat de to i ca fiind “periferic ”? Bref: mai are rost s scrie, un scriitor român, în limba sa matern , dup 1 ianuarie 2007? Cine-l va citi? Cât i ce fel de impact vor mai avea scrierile lui în limb român (dac vor fi avut vreodat ...), asupra cititorilor români din România? Am informa ii c mul i absolven i de filol ogie

îi pregătesc, deja, lucrurile (de tot felul) direct în limba engleză - îi vedem cum mulți dintre scriitorii români se dau de ceasul morții și - îi scoată cri-ele bilingve-trilingve etc. Ca să nu mai amintesc de **DOOM**, care parcă ar vrea, de-a dreptul, să asasineze limba română, prin permisivitatea lui siderantă...

Noi, revista **Contraatac**, promovăm (de la Prea-Sfințitul Episcop Epifanie Norocel de la Buzău nici n-a catadixit să răspundă la rugămintea noastră smerită de a ne da binecuvântarea...) o tentă tradiționalist-ortodoxă - în mențiunea, cu îngrijorare, că nu numai Ministerul Culturii, prin reprezentantul său cel mai avizat (așa s-ar presupune, cel puțin...), domnul Adrian Iorgulescu - **tace suspect de adânc, asupra chestiunii ridicate de noi mai sus!!!** - dar nici măcar Patriarhia Română n-a formulat, până acum, un punct de vedere asupra modului cum intră Biserica Ortodoxă Română (**proteguitoarea unică, de alt dat, a CULTURII ROMÂNE!!!** ...) în U.E. - câte vreme U.E. disprețuiește (ori urte?) atât de mult, prin comisariile emisarii ei - Biserica Ortodoxă Română (în număi!) - încât nici nu o pomenește, pe undeva... Iar în scrierile "ocultilor", "scientologilor", "spiritualilor" etc. - **Apus** = Biserica Catolică și Protestant (cu mult mai mult ultimă!...) - iar **Răsărit** = ...**budismul!!!**

LIS: Nici măcar Uniunea Scriitorilor din România (USR) nu și-a pus această problemă - dacă integrarea în Uniunea Europeană (UE) va afecta într-atât scriitorul român, încât va trebui să se simtă străin în propria țară, obligat să scrie într-o altă limbă decât română (eventual, într-o limbă oficială a imperiului UE; sunt propuneri să devină limbă oficială limba latină, cel puțin pentru administrație; deocamdată se operează în toate limbile oficiale din rile membre ale UE; și încă UE nu are o Constituție care să fi fost votată în toate rile membre UE, nu se știe nici măcar dacă UE va fi un stat de națiuni înfrăgurate, după modelul vechilor imperii europene, sau o federație de state, după modelul SUA). Iar scriitorul român fără limbă română nu va mai fi scriitor român, nu? Cel puțin în concepția de azi. De altfel, istoria literaturii române nu are lămurit nici măcar acest aspect: dacă e considerat scriitor român și scriitorul plecat din țară care are altă cetățenie decât cea română și care scrie în public producțiile în limbile unde a emigrat (în Occident, de regulă). În ultima vreme sunt recuperate (mai exact, traduse) și cri-scise de scriitori de origine română care au uitat limba română, deveniți de cel puțin o generație cetățeni ai altor țări. Îți dai seama, limba română (cu subtilitățile, abilitățile înscute fonetice și fascinațiile ei lingvistice) nu mai contează în cazul acestor scriitori. Pe de altă parte, aceeași istorie a literaturii române e incapabilă să preia literatura scrisă și publicată în limba română de peste granițe, din Basarabia sau Ucraina, din fostele teritorii românești, sau din Serbia (Bulgaria nu recunoaște minoritatea de români, nu publică producții literare în românește), în cel mai bun caz o trece la anexele sale, separat. Oricum am lua-o, limba română nu are viitor în cadrul imperiului european, din nefericire, dar nici nu va dispărea, va rămâne o limbă regională, minoritară, pentru spațiul românesc și pentru indivizii care doresc să o mai perpetueze. Nu-mi pot imagina că în procesul de învâlmânt limba și literatura română vor fi vreodată scoase din programa școlară. UE are o grămadă de limbi regionale, minoritare,

populația nu va fi obligată să renunțe la ea (ar fi imposibil). Dacă n-are destin (până azi a demonstrat că are), limba română ar putea să dispară pe termen lung, dar personal mă îndoiesc. În definitiv, populațiile autohtone cucerite au preluat limba învingătorului, dar au avut o evoluție aparte, păstrându-și particularitățile lingvistice (limba română e martor, de la începuturi până azi). Scriitorul român (devenit cetățean european) va avea libertatea să scrie în ce limbă dorește și de aici înainte, dar e clar că, în timp, el va renunța la limba română, care trebuie tradusă poate fi citită de alții decât români, din viitoarele "state", "țări" sau "landuri" sau "regiuni" sau cum se vor numi în cadrul administrativ teritorial al UE. Vor fi scriitori (din viitoarele generații) din rile membre UE care - și vor conserva limba de origine (vor gândi și vor scrie și publica producțiile în limba nativă), după cum vor fi și scriitori "cosmopoliți", care vor scrie direct într-o limbă de circulație internațională, sau în viitoarea limbă oficială a UE. România va fi la margine de imperiu, inevitabil, va avea o limbă română și o literatură în limba română marginală. Altfel, mie îmi e indiferent la masa de scris și de citit că România se integrează "cu drepturi depline" de la 1 ianuarie 2007 în UE: nu se va schimba nimic nici măcar în stilul meu de viață, dar mi-e în cel de creație. Rămân același producător literar de bază. Dacă nu va apărea agentul literar european care să-mi preia produsul literar și să-l vândă, atâta pagubă... În legătură cu Biserica Ortodoxă Română - nu uita că prin primirea României și Bulgariei în UE, ortodoxia va lua avânt, alăturându-se Greciei, ba chiar va pune Occidentul european catolic (și protestant) pe gânduri. În orice caz, suntem lași de la Dumnezeu compatibili, creștini, normal ar fi să se reunească Biserica de Apus cu Biserica de Răsărit, într-un viitor, până svin Apocalipsa... Apoi, să nu uităm că există un suflet al Europei, așa cum există un suflet al României și că ne vom putea regăsi pe noi înine în lumea europeană, mai mult decât am făcut-o până acum, liberi de la Dumnezeu - și știm ceea ce suntem!

2 – A.B.: Eu îi mulți dintre **cunoscuții** mei (aici spus undeva că nu prea crede în **prietenie...**), dintre care unii sunt scriitori care locuiesc în Vrancea, vă socotim ca fiind, probabil, cel mai valoros, consacrat și realizat (prezent în toate Istoriile Literaturii Române Contemporane), scriitor vrâncean (eu, personal, vă “confisc” pentru Adjud, oraș-municipiu al cărui cetățean de onoare îi sunteți!) - **domiciliat cu trupul în București - și cu sufletul la Cantonul 248...** - tiu că, în dvs., vă afirmați și revendicați, obsesiv și aproape ostentativ (vă admir mult și pentru acest lucru!) – originea **adjudeano-vrâncenească**. Cu maximă generozitate, ați sprijinit, în demersurile de publicare, pe oricare dintre scriitorii conjudeeni vrednici de sprijin, de la tribuna dvs. bucureșteană – revista unde sunteți acum, redactor, după ce, lungă vreme, ați fost **redactor-ef adjunct** (e lung povestea Redacției **VIE II ROMÂNE TI** din ultimul timp... - este de actualitate, dar și atât de penibil pentru cultura română contemporană - cât mai este... și pentru unii “slujnicari” ai ei...): revista **VIA A ROMÂNEASCĂ**, cea mai esențială dintre vechile reviste ale României. Bucureștiul a fost, este și va rămâne, totuși, zona de consacrare - atâta vreme cât vor exista scriitori de limbă română. Scriitorul care n-are binecuvântarea lui “ravvi” din București - degeaba se zbate, în **provincialismul** lui - că nu interesează ori emoționează pe nimeni. Sau greșesc eu capital, în acest raționament, cu tentă constatativă? Chiar credeți că provincia va avea, vreodată, suficient vlag, încât să devină atât de autoritar, de să provoace **razvrățiri decisive** (iar nu bravade gratuite!), cu **consecințe decisive**, în plan cultural românesc - împotriva autoritarismului disimulat al Capitalei București? Poate nici nu se cuvine, **sau nici nu merit !!!** - să se razvrătească cineva, împotriva cuiva - în condițiile noi, în care capitala de comandă **Ă TOATE** - va fi ori Bruxelles, ori Strasbourg?... Mult mai departe decât Bucureștiul - și, până acolo, la Bruxelles-Strasbourg, mult mai mulți sfinți vor mânca-aneantiza scrierea românească ...

LIS: Mulțumesc pentru vorbe bune. Sunt legat sufletește de locurile Adjudului, sunt prezente în toate cărțile mele. De aici am domiciliul stabil la București din 1990, n-am devenit nici o clipă bucureștean. Mai rău, nu iubesc (și nici nu sunt iubit aici) nici Bucureștiul și nici bucureștenii (corcitură fizică, fizică caracter; Mitici). Bucureștiul e o adunătură de provinciali, de fapt (din generații de provinciali auzate în secolul trecut), inclusiv la nivel scriitoricesc, nu merită atât să fie băgat în seamă. Chiar dacă un scriitor se declară bucureștean, are puțin învenit din provincie. E doar o chestiune de mentalitate povestea cu provincialismul (mentalitate de om de la centru, mentalitate de provincial). E adevărat, și în lumea literară există acest centru, al Bucureștiului (cu scriitorii lui provinciali)... Dar n-are trebui exagerat rolul lui. În afara unor publicații literare centrale săptămânale care contează, cărțile confraților se publică oriunde în țară și în străinătate (dacă o au) neatinsă. De altfel, edituri importante sunt și în provincie, de la Iași (Polirom), la Pitești (Paralela 45). La fel revistele lunare, inclusiv cele de tradiție (revista *Via a Românească* a apărut la Iași, nu uita), de la *Familia*-Oradea la *Convorbiri literare*-Iași. Oficial, din 2007 Bucureștiul se va provincializa în cadrul UE. Normal ar fi ca scriitorul să se regionalizeze, să-și cultive propriul centru acolo unde locuiește și scrie. Deja a început această mișcare de descentralizare la nivel de administrare literară, pe vechile provincii istorice românești sau pe fostele regiuni (regiuni împărțite în 1967 în județe; orașul Adjud era capitală de raion și făcea parte din regiunea Bacău), se vorbește de literatura moldovenească și bucovineană,

transilvăneană (dar și de aceea a Crișanei și a Maramureșului) și bănățeană, muntenească și oltenească (sau a sudului), dobrogeană. Totodată, filialele URSS din țară devin și ele centre pentru scriitori... La fel, revistele literare care se respectă, devin centre de influență. Nu spun că integrarea în UE și dispariția graniței de vest ar putea să schimbe cu totul raportarea la București și orientarea locuitorilor de aici, în general (și a scriitorilor, în special) și a orașelor mari de graniță – vor privi mai degrabă cu atenție către capitalele Ungariei sau Austriei, care le sunt mai aproape decât Bucureștiul! Mass-media de impact local va promova această orientare. Revistele literare *Familia* (inițial, *Familia* a apărut la Pesta), *Arca* (Arad) sau *Orizont* (Timișoara) ar putea să-și găsească sponsori la Budapesta sau Viena și să se mute cu sediul acolo! Bucureștiul e într-un pericol real, și-și piardă cu totul influența asupra județelor din vestul țării, care pot fi mai apropiate cu interesele lor de Budapesta și Viena decât de București (nu întâmplător se vorbește de refacerea paucă a imperiului austro-ungar; implicațiile reciproce propriilor în Transilvania istorică ocupată sunt dramatice, maghiarii își recapătă puterea dominantă materială). E clar că, “să-tui” de Bucureștiul sărac, și românii vor lua calea mai apropiată (în kilometri) a Budapestei și Vienei orbitoare, decât a Bucureștiului rămas în urmă... Nici nu ne dăm seama ce schimbări radicale de mentalitate vor avea loc în următorii ani, după integrarea în UE. Lumea merge înainte... Insist pe mentalitate – fiindcă e semnificativ: Gheorghe Grigurcu, care locuiește și scrie la Târgu Jiu, nu se consideră în nici un caz un scriitor provincial (deși mereu se plânge de

Amarnicul Târg), el nu are recunoaștere de critic de prim mână fiindcă public în reviste din București (el public în toate revistele din țară), ci fiindcă este ceea ce este, la fel criticul Ion Simu, care locuiește la Oradea și public în *România literară* (revistă considerată fanion, deși ea nu promovează decât o parte a scriitorimii române). Pot fi considerați provinciali redactorii revistelor care apar în țară, de la *Vatra-Târgu Mureș* și *Ramuri-Craiova* sau *Steaua* și *Apostrof* din Cluj, sau *Familia*, *Arca*, *Orizont*, *Convorbiri literare* și *Dacia literară* sau *Cronica* din Iași? Sau contează fiindcă eu nu public în revista *România literară* (cât vreme va fi aici redactor-ef Alex Tefnescu, prins de Revoluție redactor-ef adjunct la *România liberă*, deci fără când parte din activul CC al PCR, care coordona Securitatea), dar locuiesc la București, și nu fiu considerat provincial? Asociația Scriitorilor din București are 1500 de membri (din totalul de 2500 de scriitori români) – asta înseamnă că nu sunt în marea majoritate provinciali? Marea majoritate nu mai scrie, nu are operă, nu mai există nici la nivel de istorie literară. Pur și simplu eu văd altfel lucrurile: sunt scriitori din întreaga țară care au reușit să atragă atenția criticilor (e în orice probă de noroc) și s-au impus pe plan național, nu numai la București, sunt apreciați ca scriitori și atât, fără să li se pună de coadă termenul de

“provinciali”. E adevărat, se poate spune că validarea e la București (inclusiv la primirea în URSS sau la acordarea premiilor URSS), dar asta în cadrul breslei, la nivel birocratic... Dacă privim spre Europa, vom vedea că în țările cu pretenții (cu Premii Nobel pentru Literatură) nu au uniuni centralizate, aici scriitorii se asociază din proprie inițiativă unde cred de cuviință (dacă simt nevoia), totuși se consideră de la centru și provinciali, nepeiorativ, a dispărut modelul administrativ de tip Uniunii Scriitorilor din România, reglat de la un centru scriitoricesc (chiar dacă e ales democratic). Îmi repet: eu deși locuiesc în București, sunt complet izolat, nu am nici un prieten (e drept, am foarte mulți dușmani ascunși, nescându-mă cu aur de individ antipatic) și nici o influență – sunt eu bucureștean sau provincial? Eu nu mă consider nici bucureștean, nici provincial, sunt un scriitor român care-și vede de scris și de citit și atât. Îmi ajung mie însumi a cămă sunt, fiindcă atât mă așteaptă Dumnezeu. Așa ar trebui să te simți și tu la Adjud, dragă poete Adrian Botez, și să demonstrezi înesut ceea ce-ți dorești, nu celor de la București ce centru fictiv. Bineînțeles, lucrurile nu sunt chiar atât de simple, când e vorba de provincialism, intervin atâtea necunoscute ale societății, în general, care a impus tăcerea sau pe fașă tabuuri și prejudecăți...

3 – A.B.: Dvs. ați dovedit (cum am mai spus-o), în modul cel mai constant, admirabil și profund dintre toți scriitorii plecați din Vrancea - **atenție încordată** față de realitățile culturale (și nu numai) ale Vrancei - și **solidaritate** deplină cu umila breaslă a scriitorilor din Vrancea. Cu maximă generozitate și în condiții extrem de vitrege care v-au fost impuse, în ultimul an - ați continuat să publicați, în paginile atât de prestigioasei reviste **VIA A ROMÂNEASCĂ**, pe mulți dintre scriitorii și creatorii Vrancei. Inclusiv pe mine. Cum se vede Vrancea cultural-literară contemporană - privind-o dinspre București? Are ea “specific” - și care ar fi el? - și dacă folosește, acest eventual “specific” - cuiva din România? **Ce-i lipsește** Vrancei cultural-literare contemporane - și **ce-i în plus**? Mai merită Vrancea cultural-literară să fie susținută de spiritele lucide și generoase ale Capitalei României?

LIS: Vrancei literare îi lipsește spiritul critic – Vrancea a avut scriitori, nu și critici (o tot repet). Sigur, spiritul autocritic la scriitorii adevărați funcționează de la sine, dar nu trebuie să pui baze în el... Abia după Revoluție a apărut un critic, Mircea Dinutz, care se respectă, e admirabil că scrie chiar și critici despre scriitorii vrânceni (nu numai cronici la criticele lor). Interesant, la București s-au evidențiat doi foști elevi ai lui Mircea Dinutz, Iulia Popovici și Costi Rogozanu (care n-au operat critic, dar s-au impus atenției publice prin cronici la reviste și ziare). Altfel, sunt activi, scriu și semnează critici la Focani scriitori mai mult sau mai puțin cunoscuți mie, care nu sunt vizibili la București decât accidental, dar care contează pentru peisajul literar vrâncean și fosta regiune Galați (poetii Ion Panait, Dumitru Pricop, Virgil Panait, Constantin Tefnescu, Constantin Duca, Apostu Vultureanu, Valeriu Anghel,

prozatorii Doina Popa, Ioan Dumitru Denciu, Gh. Neagu, Culi Ureanu, Florinel Agafiei, Janina Vadislav, Ștefania Oproescu, Marian Vârtosu sau eseiste Florin Paraschiv și Gabriel Funică, sau recenzentul revistei “Oglinda literară” Lili Goia și publicistul Al. De Iliu, care cultivă literatura română în mod excepțional; îl trec pe Puiu Siru, cu cartea lui de publicistică, și mă uit la cei pe care i-am uitat), la Panciu (Ionel Bandrabur), Mărești (C. Ghini), Odobești (Viorel Munteanu) și Adjud (Adrian Botez, Paul Spirescu, Marin Moscu). “Istoria” lui Ion Rotaru îi pomenește pe unii dintre ei (despre care au scris și critici importanți din țară). E o frână transcendentă parcă în Vrancea, care nu-i lasă pe scriitori să sară peste propria lor umbră. Dintre toți, cei ce se străduiesc să scot critice de literatură la editurile lor și reviste literare în Vrancea (Gh. Neagu cu *Oglinda literară* și Al. De Iliu cu *Pro Saeculum*, dar și Culi

Urele cu *Salonul literar* i domnia ta, Adrian Botez, cu *Contraatac*), par a fi cei mai vii azi, ei stau pe baricade. Un specific al literaturii vrâncene? M-am iluzionat la un moment dat s cred c exist un specific al provinciilor istorice române ti – Moldova avea caracteristica a tept rii cosmice (devenit clasic), melancolice, meditative, recunoscut i la vrânceni (doar c la vrânceni alcoolul relativizeaz totul, ei se bucur de via ; conform Miori ei, la vrânceni patimile i p catele sunt mult mai grele; se tot insist c în Vrancea s-a modificat i gena uman din cauza cultiv rii prin tradi ie a vi ei de vie i a consumului de alcool; lua i-o ca pe o glum). Poe ii vrânceni caut Frumosul în metafor (sunt meseria i în lirica româneasc), dar nu merg mai departe, s descopere în Frumos i Urâtul epic. Sistemul lor de referin e blocat într-o tiin a scrierii de talent (care poate da un stil), tiin l udabil în epoc , dar care în timp trebuie dep it din mers, nu înghe at în

4 –A.B: Noi discut m, acum, în cadrul unei reviste, totu i, “ colare” - chiar dac i “de cultur ”. Ce p rere ave i despre foarte tân ra genera ie de “încerc tori” în ale scrisului - 2004-2005-2006-2007... - a României? Sau s ne întreb m, mai curând, dac aceast foarte tân r gene ra ie **exist** - sau dac ea **poate s tr iasc i s se dezvolte, precum trecutele genera ii, f r s fie sufocat total de dimensiunile vremurilor** - vremi cu totul ostile scrisului?... i, deci, **dac exist vreo ans ori motiva ie spiritual** , ca ea s evolueze, specific? i cum s-o fac : acceptând, adaptându-se - sau tr ind înafara timpului, într-o idealitate a tept toare de...ce anume, oare?

LIS: Fiecare scriitor cu norocul lui – de la debut i pân la consacrare (i dincolo). To i tr im “sub vremi” (mereu altele, vremuri pragmatice, mereu ostile crea iei literare), chiar dac la masa de scris putem s d m senza ia c ne abstragem din cotidian, dintr-un loc sau altul de pe planet i c apar inem unui timp anistoric. Literatura român (scris în limba român), de i n-are decât dou secole de recunoa tere cult , are continuitate, România n-a dus lips de scriitori, mai ales de poe i (ei în leg tura sufleteasc direct cu Dumnezeu, nu?), s-a priment de la sine i în condi ii vitrege, i în s lbatica economie de pia i sub dictaturi. Noii veni i în literatura român scriu natural, intuitiv, obsesia apocaliptic are sens (la început de nou mileniu). Mai greu de acceptat sunt textele erotico-pornografice ale “dou mii tilor” (în poezie, proz , teatru, cinematografie, s-a generalizat), cu un vocabular licen ios care nu poate fi considerat protest. Ce e de -a dreptul regretabil e c refuz s citeasc literatura român original scris pân la ei, motiv pentru care devin penibili (diletan i, cred c literatura român începe cu ei), repetând experien e demult fumate... Dar deja dou mii tii sunt dep i i de o nou promo ie de poe i, liceeni sau proasp t absolven i de liceu, care au altceva de spus (am debutat în ultimul num r din *Via a Româneasc* de care m-am ocupat, 8-9 / 2006, o elev de 18 ani din Ia i, Ioana Butnaru, cu versuri

proiect, fiindc i sensibilitatea poetic i gusturile cititorilor se schimb , implacabil. Ce are în plus Vrancea literar de azi? Îl are în plus pe Luca Pi u, o minte sclipitoare i un scriitor cum altul nu mai e – pe care Vrancea îl ignor ! În plus, vrâncenii au mentalitatea de provinciali, de care e ti i domnia ta con tient, pe nedrept. Altfel, Vrancea are reviste literare i c r i originale de literatur (sunt multe jude e f r nici o revist literar i f r scriitori, membri sau nu ai USR), dar n-are puterea i dezinvoltura de a se promova pe plan na ional, se complac în în elepciune resemnat i revolt t cut (care sunt “dou otr vuri”). Scriitorii vrânceni nu iau atitudine, nu particip la via a elitist , zbuciumat , a Bucure tiului (unde se taie i se spânzur , la nivel na ional i în plan literar), de ce i-ar b ga în seam scriitorii Bucure tiului? Persist o senza ie de cumin enie local i pasivitate dinspre Vrancea.

de profunzime, care e complet rupt de poezia de suprafa a dou mii tilor obseda i de sex, mai mari cu 7-10 ani decât ea). Cu textele programatic obscene ale dou mii tilor (o mod de prost gust, a subculturii) s-a f cut un pas înapoi în literatura român , dar nu într-atât încât s fie bulversat , ultimii veni i s-ar putea s recupereze rapid hiatusul de con inut i s se impun ca scriitori ai revela iei, într-un secol XXI care pare a fi dominat de contradic iile religiilor lumii, intrate în conflict deschis. Mai nou aud c americanii (inventatorii corectitudinii politice b tute în cap, care te desfiin eaz ca identitate; sunt inventatori ai intoleran ei de tip marxist-leninist, de fapt, cine nu gânde te ca noi to i, e du manul nostru) vor s impun ateismul prin coli, deoarece religiile au trimis oamenii pe baricade diferite... Odat cu intrarea în UE, scriitorii noi de limb român vor avea o cu totul alt perspectiv de supravie uire, putând s se exprime f r opreli ti, raporta i la cel lalt, i s se redefineasc pe cont propriu. Va exploda o nou subiectivitate româneasc în literatur , dar în cadrul unei colectivit i europene totalizatoare, obiective. Important e s nu se inhibe elevul de liceu de azi în fa a noilor deschideri de orizont românesc i s fie el însu i la masa de scris (asimilând din mers literatura scris pân la el), dac simte c sufletul îl încurajeaz în acest sens. E mare lucru azi (când tinerii n-au modele de scriitori, ci de

VIP-uri trec toare, crezând în cultura banului și a “distracției cu orice pre”) și scrii poezie sau proză sau teatru, și-și asumă responsabilitatea unei

“întemeieri” de care toată lumea ar putea să țină cont, dacă ești “ales”.

5 – A.B.: Aveți o privire scrutătoare în tărâșoare adânc, ca de chirurg. Deci, nu mă considerați, vă rog, prea desuet, dacă vă solicit nu doar părerea față de o revistă pe care nu o cunoașteți de mult vreme – **Contraatac** – ci și sfaturi pentru **NEBUNII (puini..., dar NU inexistenți!) elevi de liceu tehnic** – atât de puini “nebuni”, care chiar cred în POEZIE – care chiar cred că se vor putea afirma, în România de AZI! – în plan estetic și spiritual?

LIS: *Contraatac* e o revistă de autor, poți oricând să o treci ca pe o carte-obiect în opera domniei tale. De altfel, bibliotecarii care se respectă (și redacțiile) leagă toate numerele apărute ale unei reviste și le pun coperte, revista devenind un cărtoi exemplar. Adrian Botez va intra în istoria literară și ca un excelent constructor de revistă literară (chiar dacă nu are circulație). Eu, cândveni vorba, sunt și azi mândru că la 15 ani scriam de mână trei titluri de reviste la Cantonul 248 (Halta Adjudu Vechi, la 4 kilometri de oraș și doi kilometri de comuna Adjudu Vechi) și la Adjud, pe care nu le citeau decât cei din familia mea de origine (tata, mama, și surioarele Mela și Ita, chiar dacă erau în coala elementară; fratele Marian și sora Sofia erau prea mici) și colegii din clasa de liceu teoretic din care făceam parte (umanistic), rar și alte rude curioase. Datorită

revistelor mele scrise de mână mi-am regularizat scrisul în toate genurile, trebuind să “le umplu” paginile (8 pagini, pe hârtie A3), inclusiv publicistic la zi. A meritat efortul, chiar dacă erau reviste săptămânale intuitive ale unui puțin entuziasmat... *Contraatac* e o revistă profesionistă, de toată lauda. E cu adevărat o nebulă să o editezi, fără să te atepți la satisfacții (ci mai degrabă te atepți la înjurături). Ar fi frumos, în timp, dacă de pe băncile Liceului Agricol Adjud va ieși și un scriitor de seamă, care să rămână dator profesorului-poet Adrian Botez și publicației lui *Contraatac*. Sfaturi elevilor care scriu? Să persevereze în scris și mai ales în citit (dacă ai tragere de inimă să citești marii scriitori români în particular, sigur înveți să scrii, de la un moment dat, ca tine, conștientizând actul de creație).

Vă mulțumesc, vă mulțumim din suflet, pentru tot ce ne-ați spus, în paginile acestei urgite reviste colare, din Adjud. Vă așteptăm să ne vizitați, cât de curând, în această insulă Adjudului – nu atât pustie, cât pustiită de incertitudini de tot felul – ciudată insulă care este (și rămâne) și obârșia marii aventuri spirituale, care a fost și este viața dvs.

21 octombrie 2006. București

(A întrebat și consemnat Adrian Botez)

*

personalități contemporane ale adjudului

Prezentare LIS – alcătuită /documentată de însuși **LIVIU IOAN STOICIU**
(DICIIONARUL BIOGRAFIC AL SCRITORILOR ROMÂNI)

Nume: STOICIU

Prenume: IOAN LIVIU (în buletinul de identitate sunt numai IOAN; în familie mi s-a spus însă numai LIVIU, în amintirea unei surori mai mari care a murit după apte luni de la naștere, Livia; în Moldova există acest obicei, al perpetuirii prenumelui copilului mort la următorul copil născut).

Pseudonim: LIS (până la debutul editorial am semnat și IOAN IUCOSTI, o anagramă numelui, recunoscut azi în semnătura mea olografă pentru acte).

Data nașterii: 19 februarie 1950.

Locul nașterii: Comuna Dumbrava Roșie (într-un canton CFR, la 5 km de Piatra Neam), azi subordonat municipiului Piatra Neam, raionul Piatra Neam, regiunea Bacău / județul Neam.

P_rin ii: – Tata: Ioan Milea Stoiciu, ef între inere c i ferate (Linii 4 CFR Bac u), veteran de r zboi (prizonier ci nci ani în URSS, în Siberia, la o min de azbest), azi pensionar;

– Mama: Ioana Sandu (a murit la 21 iunie 1951, când aveam un an i patru luni). Ambii p rin i, absolven i ai colii de meserii, originari din Adjud i Adjudu Vechi.

Am fost crescut de a doua so ie a tat lui meu, Elena Berescu, casnic (a murit la 9 martie 2003). Împreun , tata i Elena Berescu au avut patru copii, un b iat (Marian) i trei fete (Mela, F nica i Sofia; Sofia a murit în 1977, la 18 ani), frate i surori “vitreg e” mie.

Studii: coala primar i elementar pân în clasa a VI-a (inclusiv) în comuna Adjudu Vechi, raionul Adjud, regiunea Bac u / jude ul Vrancea (locuiam la Cantonul 248, Halta CFR Adjudu Vechi, la 2 kilometri de comun i patru kilometri de ora ul Adjud). Clasa a VII-a i Liceul Teoretic, “sec ia umanistic ”, în ora ul Adjud (diplom de bacalaureat, 1967), unde e i azi casa p rinteasc (în anul 2000 mi s-a înmânat Diploma de Cet ean de Onoare al ora ului Adjud). Studii superioare (filologie i filozofie) nefinalizate, abandonate în plin boom , între 1967-1975 înv ând (inclusiv la “f r frecven ”) i lucrând, totodat , s pot s m între in singur, la Bucure ti i în ar , p r sind definitiv casa p rinteasc i jude ul de origine. Fire inadapabil .

Locuri de munc , func ii: Profesor suplinitor în comuna Rugine ti, regiunea Bac u / jude ul Vrancea (1967 -1968, an în care am fost i “student la f r frecven la filologie la Baia Mare, mutat la Bucure ti”). Între octombrie 1968 i februarie 1970, stagiul militar în radiotelegrafie la artilerie, la Bârlad, înrolat voluntar în anul ocup rii Cehoslovaciei de c tre trupele sovietice. Apoi, contabil-calculator i vagonetar subteran la Mina B lan, jude ul Harghita (1970 i 1971), ef sec ie scrisori i corector la ziarul “Informa ia Harghitei” din Miercurea Ciuc (1972). La Bucure ti, “cu acte”, primitor-distribuitor pe o ma in de pâine la “Spicul”, antierist la “ICM 5”, func ionar transporturi la “Aversa”, înc rc tor-desc rc tor cu gestiune la “Frigotehnica”, controlor de calitate în siderurgie la “Republica” (1973 i 1974). În 1973 am fost cîteva luni i miner în subteran la Petro ani -Dâlja (pân m-am accidentat). Dup ce m-am c s torit cu prozatoarea Doina Popa (originar din Vrancea, n scut la 4 decembrie 1953, cunoscut îns de mine la Bucure ti, la cenaclul studen esc pe care l -am condus) i ne-am stabilit cu domiciliul la Foc ani în 1975, an în care s-a n scut un copil, pe 25 iulie (Lauren iu, azi absolvent Drept), am lucrat ca ziler la dou fabrici, de vin i de coniac (la repara ii zid rie, la reparat de l di e i sp lat de cisterne). Din 1976 am fost angajat pedagog colar, la dou licee din Foc ani. Dup 1980, mînuitor de carte i bibliotecar calificat la Biblioteca Jude ean “Duiliu Zamfirescu” Vrancea-Foc ani. Dup Revolu ie, din 22 decembrie 1989 i pân pe 5 martie 1990 (când m-am retras), pre edintele CPUN/CFSN Vrancea i membru al Parlamentului Provizoriu. Din martie 1990, redactor- ef la noul s pt mînal al Uniunii Scriitorilor “Contrapunct”, pân în ianuarie 1991 (când mi-am dat demisia din func ie). Stabilit cu domiciliul la Bucure ti din noiembrie 1990. Din toamna anului 1991, redactor principal la revista “Via a Romîneasc ” (între 2001 -2005, redactor- ef adjunct). Redactor, consilier, redactor i colaborator permanent extern (publicist-comentator) la ziarul “Cotidianul” din Bucure ti, de la înfiin are (1991 -2004).

Data primirii în Uniunea Scriitorilor din România (USR) sau în Asocia ia Scriitorilor Profesioni ti din

România (ASPRO): Având “dosar operativ de urm rire la Securitate i nefiind membru PCR”, în Uniunea Scriitorilor – Filiala Bucure ti am fost primit numai dup Revolu ie, în ianuarie 1990 (în ASPRO, membru fondator, prezent doar la înfiin are, 1994). Din 1998, pre edinte al Ligii Scriitorilor din Vrancea (m-am retras între timp).

Colabor ri la reviste. Pân la Revolu ie, colabor ri întâmpl toare cu poeme i texte teoretice (*Vatra, Familia, Amfiteatru, Via a Romîneasc , Dialog, Cronica*), n-am avut rubrici. Dup Revolu ie, colabor ri permanente la majoritatea revistelor literare (vechi sau nou ap rute, unele disp rute între timp) din Bucure ti i din ar , f r prejudici: cu eseuri i publicistic literar , dar i cultural i politic , sau cu texte polemice i pamfletare, sau r spunsuri la anchete-dezbateri, interviuri, cu poeme, proz , teatru, jurnal i memorialistic . Rubrici cu titlu personal, s pt mînale sau lunare, la revistele “Contrapunct” (1990), “Luceaf rul” (cât a fost redactor - ef Lauren iu Ulici), “Convorbiri literare” (la ambele serii), “Vatra”, “Contemporanul – ideea european ”, “Revista V”, “Românul liber”, “Phoenix”, “Acum”, “22”, “Cuget”, “Salonul literar”, “Caietele de la Dur u”, “Antiteze”, “Via a Romîneasc ” sau “Sud”, i la ziarele “Cotidianul” (Bucure ti) sau “Monito rul de Bra ov” i “Curentul” (Bucure ti).

Colabor ri la volume colective:

Prezent cu cicluri originale de poeme în “**Caietul debutan ilor – 1977**” (Editura Albatros, 1978) i în “**Caietul debutan ilor – 1978**” (Editura Albatros, Bucure ti, 1979).

Antologat cu poeme selectate din volumele mele în:

“**Antologia poeziei genera iei ‘80**” (Editura Vlasie, Pite ti, 1993), alc tuit de **Alexandru Mu ina**;

Antologia “**O mie i una de poezii romîne ti**” (Editura DU Style, Bucure ti, 1967), alc tuit de **Lauren iu Ulici**;

“**Antologia poeziei romîne de la origini pân azi**” (Editura Paralela 45, Pite ti, 1998), alc tuit de **Dumitru Chioaru i Ioan Radu V c rescu**;

“**Antologia poeziei romîne ti culte**” (Editura Teora, Bucure ti, 1998), alc tuit de **Florin indrilaru**;

“Mica antologie a poeziei române” (Editura Regal , Bucure ti, 1998), alc tuit de **Dan-Silviu Boerescu**;
“Poezia român actual ” (Editura Pontica, Constan a, 1998), alc tuit de **Marin Mincu**.
“Ocolul României în 80 de poeme” (cu un jurnal de bord de **Ion Mircea**), selec ie antologic , comentariu critic i cuvânt înainte de Ion Mircea, Editura Funda iei Pro, 2005, Bucure ti.

Prezent, de asemenea, în:

CD-Rom “Poe i români de azi” (ap rut la Multimedia Co, Bucure ti, f r an, sub îngrijirea lui **Lauren iu Ulici**).
“Competi ia continu – Genera ia ’80 în texte teoretice” (Editura Vlasie, Pite ti, 1994), o antologie de **Gheorghe Cr ciun**.
“Poezia p durii. Antologie” (Editura Orion, Bucure ti, 1998), coordonat de **Radu Cârneli**.
“Deliruri i delikte – o antologie a poeziei onirice române tî” (Editura Paralela 45, Pite ti, 2000) de **Ruxandra Cesereanu**.
“Cele mai frumoase 100 de poeme ale românilor despre ei în i i i ara lor”, alese de **Petru Romo an**, Editura Compania, Bucure ti, 2004.
“Puzzle cu noul val. Addenda la falsul tratat de poezie Flashback 1985. Apocrife” de **Ion Bogdan Lefter**, Editura Paralela 45, Pite ti, 2005.

Ini iative culturale: Fondator-cofondator al publica ilor literare “Revista V” (la Foc ani, în 1990) i “Caietele de la Dur u” (la Piatra Neam , 1995).

Domiciliu for at: în octombrie-decembrie 1989, la Foc ani (unde am locuit, prin c s torie, din 1975 pân în 1990), dup ce am semnat Apelul împotriva realegerii lui N. Ceau escu la al XIV -lea Congres al PCR.

Debut absolut: Incert. Primul poem publicat, de care am cuno tin , a ap rut în 1967 într-o pagin de cultur a ziarului regiunii Bac u, “Steagul ro u” (trimiteam poeme la “Po ta redac iilor”, dar nu mai g seam revistele s verific r spunsurile). În 1969, în placheta Casei Crea iei Populare a jude ului Vrancea (abia înfiin at), intitulat **“Pa i tineri”**, apar cu o poezie. În octombrie 1974, în revista “Familia”, tefan Aug. Doina m prezint sub titlul **“Liviu Ioan Stoiciu – Realul cu plasm poetic ”**, cu o pagin de poeme.

Debutul editorial: **“La fanion”** (versuri), Editura Albatros, 1980 (volum ap rut prin premiera lui la Concursul de debut al Editurii Albatros din 1979, pre edinte de juriu Lauren iu Ulici). Debutul editorial individual a fost precedat îns de cele dou antologii de debut, în care am ap rut cu grupaje de versuri intitulate **“Balans”** în **“Caietul debutan ilor – 1977”** (Editura Albatros, 1978) i **“Cantonul 248”** în **“Caietul debutan ilor – 1978”** (Editura Albatros, 1979).

Opera tip rit :

POEZIE

La fanion (Editura Albatros, Bucure ti, 1980);

Inima de raze (Editura Albatros, Bucure ti, 1982)

Când memoria va reveni (Editura Cartea Româneasc , Bucure ti, 1985);

O lume paralel (Editura Cartea Româneasc , Bucure ti, 1989);

Poeme aristocrate (Editura Pontica, Constan a, 1991, cu o prezentare de Marin Mincu);

Singur tatea colectiv (Editura Eminescu, Bucure ti, 1996);

Ruinele poemului (Editura Pontica, Constan a, 1997, cu o prezentare de Marin Mincu);

Post-ospicii (Editura Axa, Boto ani, 1997, Seria “La Steaua – Poe i optzeci ti”; cu o postfa de tefan Borbely);

Poemul animal (crepuscular) – Editura C l uza, Deva, 2000, colec ia “Poe i români contemporani”, cu o prefa de Ion Pop;

La plecare (Editura Vineia, Bucure ti, 2003).

Cantonul 248 (Editura Vineia, Bucure ti, 2005, colec ia “Edi ii Definitive – Scriitori Români Contemporani”, antologie de versuri; cu o prefa de Mircea A. Diaconu i o postfa de Mihail Vakulovski).

ROMAN

Femeia ascuns (Asocia ia Scriitorilor din Bucure ti i Editura Cartea Româneasc , 1997, Colec ia “Biblioteca Bucure ti”);

Grijania (Editura Paralela 45, Pite ti, 1999);

Undeva, la Sud-Est (Editura Cronica, Ia i, 2001);

Romanul-basm (Trup i Suflet) – Editura Dacia, Cluj, 2002.

JURNAL / MEMORIALISTIC / ESEU / PUBLICISTIC

Jurnalul unui martor (13-15 iunie 1990, Pia a Universității, București) – Editura Humanitas, București, 1992;

Jurnal stoic din anul Revoluției, urmat de Contrajurnal (Editura Paralela 45, Pitești, 2002)

DRAMATURGIE

Teatrul uitat (Editura Muzeul Literaturii Române, București, 2005; cu un Cuvânt înainte de Matei Vișniec, un Cuvânt la sfârșit de Horia Gârbea și o Postfață de Mircea Ghiulescu).

Traduceri din opera original (poezie) în alte limbi:

În c r i:

“Child of Europe” (“A new anthology of East European Poetry”, Edited by Michael March), Penguin Books, London, England, 1990 (tradus de Oana Lungescu);

“Gefährliche Serpentinaen” (“Rumanische Lyrik der Gegenwart”, Ausgewählt, herausgegeben und mit einem Nachwort versehen von Dieter Schlesak), Edition Druckhaus, f. a., Berlin;

“Streiflicht” (“Eine Auswahl zeitgenössischer rumänischer Lyrik”, Herausgegeben von Simone Reicherts -Schenk, ins Deutsche übertragen von Christian W. Schenk), Dionysos Verlag, Kastellaun, Germany, 1994;

“Romanian Poets of the ‘80s and ‘90s” (“a concise anthology”) de Andrei Bodiu, Romulus Bucur și Georgeta Moarcă (Traduceri de Oana Lungescu și Adam J. Sorkin & Magda Teodorescu), Editura Paralela 45 Publishing House, Pitești, 1999;

“Poeti contemporani din Neam / Poeți contemporani din Neam”, traducere de Ștefan Damian și Bruno Rombi (antologie de Adrian Alui Gheorghe și Ștefan Damian), Companotto Editore, 2001;

“Abgenutzter Engel – Zehn rumänische Dichter”, Die Herausgeber: Francisca Ricinski-Marienföld și Thomas Kramer, Dionysos Verlag, Kastellaun, Printed in Germany, 2003 .

“Wurzeln im Licht – R d cini în lumin ” (traducere antologie de poezie și selecție de Helmut Berner), Editura Solstiul, Satu Mare, 2006.

“Festivalul Internațional de Literatură Ronald Gasparic” (antologie cu laureații Festivalului Internațional de Literatură Româno-Canadian), Editura Princeps Edit, Iași, 2006.

Lidia Vianu, “Desperado Essay-Interviews”, Editura Universității din București, 2006 (“Liviu Ioan Stoiciu – I felt revolt against God, who left Romania”, p. 291).

*

În publicații ale unor festivaluri de poezie:

– “Harmony” (Anthology of the Poets participating in the 3 -rd Word Congress of Poets for Poetry Research and Recitation, July 21-24, 2001, Iași), Editura Fides, Iași, 2001.

– Festivalul Internațional “Zile și nopți de literatură” (mapă cu broșuri cu traduceri din poezia participanților: “Liviu Ioan Stoiciu” tradus de Adam Sorkin & Magda Teodorescu, și de Oana Lungescu), Neptun -Mangalia, 19-25 septembrie 2002.

*

În reviste:

– “Le Journal des poètes” numero 8 bis, decembrie 1996 (Organ oficială de la Maison Internationale de la Poesie), tradus de Constantin Crișan, Bruxelles;

– “Rivista Internazionale di Letteratura” 4 numero Luglio 1997, tradus de Rodica Draghinescu, La Spezia;

– “Dichtungsring” Nr. 30 Jahrgang 2001 (“Zeitschrift für Literatur”), tradus de Francisca Ricinski-Marienföld, Remagen / Bonn;

– “International Notebook of Poetry / Caietele Internaționale de Poezie” Nr. 2 / 2001 (tradus de Adam J. Sorkin and Ioana Ieronim) și Nr. 4 / 2003 (tradus de Elena Nistor), Norcross, SUA;

– “Poesie 2003” (redactrice invitate pour ce numero 98, septembrie 2003, Magda Cârneci) – “La Roumanie, territoire d’Orphée”, tradus de Linda-Maria Baros, Paris.

*

Referințe critice selective:

În volume (cronologic, alfabetic):

M. Nișescu, “Atitudini critice”, Editura Cartea Românească, 1983 (“Tineri poeți”, p. 156 și “Metafizica realului”, p. 159).

N. Steinhardt, “Critică la persoana întâi”, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1983 (“Liviu Ioan Stoiciu – La fanion” și “Poetul lucrează pe cîmpul oculte”, p. 115).

Marin Mincu, “Eseu despre textul poetic, II”, Editura Cartea Românească, București, 1986 (“*Facerea în locul creației*”, p. 74).

Florin Mugur, “Schișe despre fericire”, Editura Cartea Românească, București, 1987 (“La poalele dealului”, p. 338).

Dumitru Micu, “Limbaje lirice contemporane”, Editura Minerva, București, 1988 (“Materie, antimaterie, hipermaterie”, p. 129).

Romul Munteanu, “Jurnal de critică”, Editura Eminescu, București, 1988 (“Atenție... se uită la noi ochiul critic”, p. 213).

Marian Papahagi, “Cumpănă și semn”, Editura Cartea Românească, 1990 (“Lumea paralelă a imaginației”, p. 338).

Dan-Silviu Boerescu, “La noapte, pe strada Toamnei (Ficțiuni critice)”, Editura Phoenix, București, 1993 (“Mai multe generații de critici”, p. 13).

Nichita Danilov, “Apocalipsa de carton”, Editura Institutul European, Iași, 1993 (“Sub semnul virgulei”, p. 58).

Nicolae Oprea, “Provinciile imaginare”, Editura Calende, Pitești, 1993 (“O imagine a sufletului”, p. 167).

Virgil Ierunca, “Subiect și predicat”, Editura Humanitas, București, 1993 (“Imagine și inimaginație”, p. 145).

Ion Negoițescu, “Scriitori contemporani”, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1994 (“Liviu Ioan Stoiciu, *Când memoria va reveni*”, p. 425).

Alexandru Pintescu, “Jocul dragostei și al hazardului”, Editura Phoenix, București, 1994 (“*Poezele aristocrate* ale lui Liviu Ioan Stoiciu”, p. 89).

Virgil Ierunca, “Semnul mirii”, Editura Humanitas, București, 1995 (“Memoria și labirintul”, p. 213).

Iulian Boldea, “Metamorfozele textului”, Editura Ardealul, Târgu-Mureș, 1996 (“Aristocrația poemului”, p. 16).

Gheorghe Perian, “Scriitori români postmoderni”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1996 (“Poezia Liviu Ioan Stoiciu”, p. 11).

Mircea Zăciu, “Scriitori nimeni”, Editurile Cogito, Oradea, și Arhipelag, Târgu-Mureș, 1996 (“Poet și martor”, p. 117).

Sergiu I. Nicolaescu, “Solaritatea poeziei românești”, Editura Paralela 45, Pitești, 1997 (“Destructurarea motivelor solare la optzeci”, p. 192).

Cornel Regman, “Dinspre *Cercul Literar spre Optzeci*”, Editura Cartea Românească, București, 1997 (“Liviu Ioan Stoiciu, *Singurătatea colectivă*”, p. 195).

Mircea A. Diaconu, “Instantanee critice”, Editura Moldova, Iași, 1998 (“Liviu Ioan Stoiciu. Melancolie, sarcasm, amărăciune”, p. 225).

Constantin Dram, “Lumi narrative (Întâmpinări critice)”, Editura Sagittarius Libris, 1998 (“Din nou, Biblioteca București”, p. 159).

Marin Mincu, “Poezia română actuală, volumul I”, Editura Pontica, Constanța, 1998 (“Liviu Ioan Stoiciu”, p. 537).

Valeriu Bârgău, “Generația ’80. Precursori & urmași”, Editura Călușă, Deva, 1999 (“Liviu Ioan Stoiciu”, p. 117).

Mircea A. Diaconu, “Fele poeziei”, Editura Junimea, Iași, 1999 (“Noua poezie mitologică”, p. 138).

Ioan Milea, “Sub semnul poeziei”, Editura Paralela 45, Pitești, 1999 (“Inimă de rază”, p. 110).

George Popescu, “Mecanica formei (Eseuri despre aventura poeticului)”, Editura Pontica, Constanța, 1999 (“Dublarea arhaică a cotidianului”, p. 101).

Andrei Bodiș, “Direcția optzeci în poezia română, I”, Editura Paralela 45, Pitești, 2000 (“Liviu Ioan Stoiciu. Epopeea fragmentată”, p. 299).

Al. Cistelecă, “Top ten (Recenzii rapide)”, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000 (“Stoicisme cu două viteze”, p. 58; “Entropia funcțională”, p. 108 și “Un Stoiciu *second hand*”, p. 123).

Daniel Corbu, “Generația poetică ’80 (portrete critice)”, Editura Junimea, Iași, 2000 (“Liviu Ioan Stoiciu între dimensiunea mitologică și cea morală a poeziei”, p. 88). *Ediția a II-a*:

Daniel Corbu, “*Postmodernismul pe în elesul tuturor*”, *Princeps Edit, Iași, 2004* (p. 93).

Traian T. Coșovei, “Hotel Urmuz”, Editura Călușă, Deva, 2000 (“Inimă de rază”, p. 12).

Gheorghe Grigurcu, “Poezie română contemporană”, Editura Revistei Convorbiri Literare, Iași, 2000 (în volumul II: “Pseudomitologia lui Liviu Ioan Stoiciu”, p. 420, “O poezie fără *happy-end*”, p. 426, “Nihilismul pozitiv”, p. 432).

Marin Mincu, “Poeticitate românească postbelică”, Editura Pontica, Constanța, 2000 (“Textualități. Postmodernități / Liviu Ioan Stoiciu”, p. 351).

Octavian Soviany, “Textualism, postmodernism, apocaliptic”, Editura Pontica, Constanța, 2000 (“Textul istoriei – Liviu Ioan Stoiciu”, p. 105).

Tudorel Urian, “Proza românească a anilor ’90”, Editura Albatros, București, 2000 (“Liviu Ioan Stoiciu. Ridicarea din cenușă”, p. 119).

Daniel Cristea-Enache, “Concert de deschidere”, Editura Fundației Culturale Române, București, 2001 (“Liviu Ioan Stoiciu. Poetul pe bicicletă”, p. 96).

Mircea Dinutz, “Popasuri critice”, Editura Psihelp, Bacău, 2001 (“Insurgența ca stare de spirit. Poezia lui Liviu Ioan Stoiciu”, p. 131).

Rodica Draghinescu, “Tangouri pe trambulină (yeseuri)”, Editura Paralela 45, Pitești, 2001 (“Liviu Ioan Stoiciu”, p. 38 și “Divinități lirice”, p. 166).

Andrei Grigor, “Căruța a lui Moromete”, Editura Eminescu, București, 2001 (“Farmecul *crepuscular*”, p. 153).

Nicolae Manolescu, “Literatură română postbelică / Lista lui Manolescu. 1. Poezia”, Editura Aula, Brașov, 2001 (“Liviu Ioan Stoiciu. O lume paralelă”, p. 317).

Ion Pop, “Viața și texte”, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001 (“Lumea paralelă a poeziei”, p. 183).

Răzvan Voncu, “Secvențe literare contemporane”, Editura Viitorul Românesc, București, 2001 (“Postmodernul și hiperboreanul Liviu Ioan Stoiciu”, p. 66).

Mircea A. Diaconu, “Poezia postmodernă”, Editura Aula, Brașov, 2002 (“6 epigrafi în mișcare: Liviu Ioan Stoiciu – Muzeu transformat în biserică”, p. 171).

Aurelian Titu Dumitrescu, “Îngerii îndepărtați”, Editura Semne, București, 2002 (“O poezie martir”, p. 39).

Nicolae Oprea, “Timpul lecturii”, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2002 (“Poemul ca text politic”, p. 271 și “De la poezie la proză”, p. 308).

Nicolae Rotund, “Lecturi și înțelegeri”, Editura Ex Ponto, Constanța, 2002 (“Liviu Ioan Stoiciu: *Undeva, la Sud-Est*”, p. 208).

Paul Silvestru, “Cartea de citire”, Editura Paideia, București, 2002 (“Liviu Ioan Stoiciu, *Grijania*”, p. 43).

Răzvan Voncu, “Secvențe literare contemporane, II”. Editura Viitorul Românesc, București, 2002 (“Un roman al anilor apocaliptici”, p. 69).

Marian Victor Buciu, “Panorama literaturii române în secolul XX, volumul I, Poezia”, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 2003 (“Începând cu deceniul 9. Liviu Ioan Stoiciu”, p. 160).

Teodora Mincu, “Despre starea poeziei”, Editura Pontica, Constanța, 2003 (“Liviu Ioan Stoiciu: *Când memoria va reveni*”, p. 129).

Constantin M. Popa, “Brațul de la Lepanto”, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 2003 (“Poezia în pielea goală”, p. 43).

Nicolae Bârna, “Prozastice”, Editura Institutului Cultural Român, București, 2004 (“Spovediri împotriva”, p. 151 și “*Trup și suflet*, într-adevăr”, p. 156).

Dumitru Chioaru, “Dezvoltări în perspectivă (Generația poetică ’80 în portrete critice)”, Editura Cartea Românească, București, 2004 (“Liviu Ioan Stoiciu”, p. 166).

Al. Cistelecan, “Al doilea top”, Editura Aula, Brașov, 2004 (Post-expresionismul – Liviu Ioan Stoiciu, p. 34 și Cronică unei morți anunțate – Liviu Ioan Stoiciu, p. 129).

Gheorghe Mocuș, “Sistemul modei optzeciste – Primul val”, Editura Redacției Publicațiilor pentru Străinătate, București, 2004 (“Liviu Ioan Stoiciu – clarviziune și conștiință poetică”, p. 86).

Alexandru Pintescu, “Retorica aproximativă – breviar de poezie optzecistă”, Editura Timpul, Iași, 2004 (“Liviu Ioan Stoiciu sau Mitul imolării”, p. 52).

Mircea A. Diaconu, “La sud de Dumnezeu (Exerciții de luciditate)”, Editura Paralela 45, Pitești, 2005 (Retorica morală și narcisismul – Liviu Ioan Stoiciu”, p. 81).

Horia Gârbea, “Arte pariale (Cronici și portrete)”, Editura Muzeul Național al Literaturii Române și Asociația Scriitorilor București, 2005 (“De unde pleacă și unde se duce sufletul poetului Liviu Ioan Stoiciu?”, p. 39).

Ion Bogdan Lefter, “Flashback 1985: Începuturile *noii poezii*”, Editura Paralela 45, Pitești, 2005 (“Liviu Ioan Stoiciu”, p. 258).

Nicolae Oprea, “Nopțile de insomnie (Opțiuni livrești)”, Editura Paralela 45, Pitești, 2005 (“Roma născută ca un basm”, p. 80).

Viorel Teftescu, “Filografii”, Editura Arteuro, Galați, 2005 (“Captiv în text – *La plecare*”, p. 128).

Lili Goia, “Dulcea cazarmă a tinereții” (Liviu Ioan Stoiciu), Editura Zedax, Focșani, 2005.

Mircea A. Diaconu, “Atelierele poeziei”, Editura Fundației Culturale Ideea europeană, București, 2005 (“Cine ne sunt optzeciții? Căci dintr-o colecție – Substraturi LIS”, p. 166).

Gheorghe Glodeanu, “Măști ale lui Prometeu. Ipoteze și configurații ale romanului românesc”, Editura Fundației Culturale Libria, București, 2005 (“Un nou experimentat al romanului – Liviu Ioan Stoiciu”, p. 397).

Paul Aretzu, “Viziuni critice”, Editura Ramuri, Craiova, 2005 (“Infinitele fețe ale morții – Liviu Ioan Stoiciu”, p. 55).

Ion Mircea, “Ocolul României în 80 de poeme” (cu un jurnal de bord de Ion Mircea), Editura Fundația Pro, 2005, București (“A locui în urlet”, p. 14).

Nichita Danilov, “Capete de rând”, Editura Paralela 45, Pitești, 2006 (“Cantonul poeziei lui Liviu Ioan Stoiciu”, p. 228).

*

În dicționare și istorii literare:

Ion Rotaru, “O istorie a literaturii române, volumul III, 1944 -1984”, Editura Minerva, București, 1987 (“Repede ochire asupra generației noi – Liviu Ioan Stoiciu”, p. 492).

Radu G. eposu, “Istoria tragică și grotesc a întunecatului deceniu literar nou”, Editura Eminescu, București, 1993 (“Poezia. Cotidianul prozaic și bufon. Liviu Ioan Stoiciu”, p. 49).

Florin Muscalu, “Dicționarul scriitorilor și publiciștilor vânceni”, Editura Revista V, Focșani, 1999 (“Stoiciu Liviu Ioan, poet, prozator, publicist”, p. 158).

Ion Pop coordonator, “Dicționar analitic de opere literare române, volumul II, E -L”, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 1999 (“La fanion”, p. 129, autor Gheorghe Perian).

Constantin Prangati, “Dicționarul oamenilor de seamă din județul Neam”, Editura Crigarux, Piatra Neam, 1999 (“Stoiciu Ioan Liviu, poet, publicist”, p. 230).

“Agenda 2000 a Fundației Culturale Române, București, 5+366 scriitori români”.

Valeriu Anghel și Alexandru De Iuliu, “Vocație și destin. 600 fișe-portret pentru un tablou spiritual-istoric al județului Vrancea”, Editura Terra, Focșani, 2000 (“Stoiciu Ioan Liviu, poet și publicist”, p. 273).

Ion Rotaru, “O istorie a literaturii române, vol. 5. Poezia românească de la al doilea război mondial până în anul 2000”, Editura Niculescu, București, 2000 (“Liviu Ioan Stoiciu”, p. 431).

“Dicționar enciclopedic 2001 – Cartier” (elaborat în cadrul Institutului de Filologie Română “Alexandru Philippide” din Iași al Academiei Române), Editura Cartier, Chișinău, 2001.

Ion Bogdan Lefter coordonator, “Scriitori români din anii ‘80-‘90, volumul III, P-Z”. Editura Paralela 45, Pitești, 2001 (“Stoiciu Ioan Liviu”, p. 176).

Marian Popa, “Istoria literaturii române de azi pe mâine”, Editura Fundației Luceafărul, București, 2001 (în volumul II, la “Poezia. Alte Aspecte. Paralogici. Liviu Ioan Stoiciu”, p. 636).

Geo Vasile, “Poezia română între milenii. Dicționar de autori”, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2002 (“Liviu Ioan Stoiciu – Moralitățile vulcanului interior”, p. 255).

Mircea Zăciu, Marian Papahagi, Aurel Sasu coordonatori, “Dicționarul scriitorilor români, vol. IV, R -Z”, Editura Albatros, București, 2002 (“Stoiciu Ioan Liviu”, autor Ion Pop, p. 402).

“Who’s who în România”, ediție princeps 2002, Editura Pegasus Press, București.

Ioan Holban, “Istoria literaturii române. Portrete contemporane, I”, Editura Princeps Edit, Iași, 2003 (“Liviu Ioan Stoiciu. În cimitirul bibliotecii, răscol și de resentimente”, p. 65).

Iulian Boldea, “Istoria didactică a poeziei românești” (perspectivă analitică), Editura Aula, Brașov, f. r. an (2005) – “Postmodernismul. Liviu Ioan Stoiciu”, p. 651.

Andrei Bodiș, Caius Dobrescu, coordonatori, “Poezia română postbelică” (metode de lectură, texte, analize, întrebări, exerciții și teme”, Editura Universității “Transilvania” Brașov, 2006 (Capitolul II. Poezia explorării – “Liviu Ioan Stoiciu: Muzeu transformat în biserică” de Evelina Cârciu, p. 154).

*

În manuale de liceu:

Doina Ruști, “Limba și literatura română, manual pentru clasa a XI-a”, Editura Teora, București, 2002 (“Poezia actuală. Postmodernismul. Lecția 36: Liviu Ioan Stoiciu”, p. 262).

Doina Ruști, “Limba și literatura română, manual pentru clasa a IX-a”, Editura Niculescu, București, 2004 (Capitolul I, “Joc și joacă”, Lecția 4, “Funcțiile comunicative” – pagina 34: “Exercițiu de receptare”: poemul “Măști / O legătură de amor înghețat, boală” de Liviu Ioan Stoiciu).

Doina Ruști, “Limba și literatura română, manual pentru clasa a X-a”, Editura Niculescu, București, 2005 (Lecția 17. “Evoluția poeziei românești” – pagina 131, “Antologie de poezie românească – poemul “Măști” de Liviu Ioan Stoiciu, p. 131, “Dicționar de scriitori – Liviu Ioan Stoiciu”, p. 137; Lecția 23. “Poezia Lirică (II)”: “Exerciții de compoziție – poemul “Punga de cireș” de Liviu Ioan Stoiciu”, p. 167-168).

*

În reviste și ziare (selectiv, de care am cunoscut; atenție, sunt comentarii critice consemnate numai până în anul 1989; cu scuze, după 1989 n-am mai reușit să le sistematizez, cât de cât, poate cu altă ocazie...):

Liviu Antonesei, “Poezie epică, biografică, ironică” (Cronica 776, 12.12.1980); **Dumitru Radu Popa**, “La fanion” (Tribuna României 195, 15.12.1980); **Constanța Buzea**, “La fanion” (Amfiteatru 180, decembrie 1980); **Ion Pop**, “Doi tineri poeți” (Steaua 403, decembrie 1980); **Florin Muscalu**, “Poezia galbenă a poeziei” (Milcovul 1841,

31.01.1981); **Gheorghe Achim**, “La fanion” (*Tribuna* 1257, 22.01.1981); **Lucian Vasiliu**, “La fanion” (*Convorbiri literare* 133, ianuarie 1981); **Ion Arie anu**, “La fanion” (*Orizont* 647, 16.02.1981); **Voicu Bugariu**, “Trandafiri neb rbieri i” (*Luceaf rul* 983, 28.02.1981); **Dinu Fl mând**, “Ucenicind la eresuri” (*Amfiteatru* 182, februarie 1981); **Dana Dumitriu**, “Cantonul mitologic” (*România literar* 12/1981, 10.03); **Daniel Dimitriu**, “ ase schi e pentru un tablou de familie” (*Scânteia tineretului*, 16.03.1981); **Lucian Alexiu**, “Moment poetic” (*Orizont* 9/1981, 5.03); **Victor Atanasiu**, “Poe i i volume” (*Arge* 3/1981); **Ion Mircea**, “Noua pleiad . Fi e de lectur (II)” (*Transilvania* 9/1981); **Nicolae B ciu**, “La fanion” (*Echinox* 4-5/1981); **Ion Bogdan Lefter**, “Debutul ca lupt cu iner ia” (*Convingeri...* 2/1981); **Tatiana Mihu**, “La fanion” (*Ateneu* 148, decembrie 1981); **Dorin Spineanu**, “A, p i, Stoiciu” (*Opinia studen easc* 2/51 1981); **Nicolae Turtureanu**, “În jurul unui canton” (*Cronica* 832, 8.01.1982); **Constantin Pricop**, “Genera ie i individualitate” (*Suplimentul literar artistic al Scânteii Tineretului - SLAST* 17, din 17.01.1982); **Valentin F. Mih escu**, “Inima de raze” (*Luceaf rul* 1033, 13.02.1982); **M.N. Rusu**, “Poezia gotic ” (*Amfiteatru* 194, februarie 1982); **Mircea Iorgulescu**, “Poezia realului” (*România liber* 11642, 16.03.1982); **Florin Muscalu**, “Descrierea st rii poetice” (*Milcovul* 1901, 27.03.1982); **Liviu Antonesei**, “De la ironie la sarcasm” (*Convorbiri literare* 1127, martie 1982); **Nichita St nescu**, “Un tân r poet” (*România liber* 11645, 9 aprilie 1982); **Dumitru Mure an**, “Exist o nou genera ie? La fanion” (*Vatra* 133, aprilie 1982); **Dan Petrescu**, “Spoieli, boieli, speran e p r site” (*Opinia studen easc* ” 59, 2/1982); **Cezar Iv nescu**, “Numele poetului” (*Luceaf rul* 1047, 29.05.1982); **Radu G. eposu**, “Poezia unei promo ii” (*Echinox* 4-5/81 i *Via a Româneasc*, iunie 1982); **Horia Gârbea**, “Succesul unui experiment” (*Convingeri...* 3/1982, mai); **Marius Laz r**, “Inima de raze” (*Tribuna* 1332, 1.07.1982); **Eugen Simion**, “ i tu, glorie a logosului” (*România literar* 30/1982, 22.07); **Al. Cistelecan**, “Inima de raze” (*Familia* 203, iulie 1982); **Mircea Mih ie**, “Inima de raze” (*Orizont* 753, 6.08.1982); **Cristian Livescu**, **N. Steihardt**, **Virgil Mihaiu**, “Treii opinii despre o carte” (*Steaua* 423, august 1982); **Florin Mugur**, “Zeii de la canton” (*România literar* 46/1982, 11.11); **Ion Bogdan Lefter**, “Evolu ia unui poet” (*Astra* 134, noiembrie 1982); **Vlad Sorianu**, “Retorica sincerit ii” (*Ateneu* 134, noiembrie 1982); **Radu C lin Cristea**, “C ldu r mare...” (*Via a Studen easc* 22/1983, 1.06); **Eugen Barbu**, “Cacialmau liric ” (*S pt mâna...* 678 i 681, 9 i 30.12.1983); **Marin Mincu**, “Poezia tân r ” (*România literar* 36/1984, 6.09); **Paul Grigore**, “Inima de raze” (*Astra* 2/161, februarie 1985); **Radu G. eposu**, “Când memoria va reveni” (*Tribuna României* 290, 15.04.1985); **Valentin F. Mih escu**, “Liviu Ioan Stoiciu: Când memoria va reveni” (*Luceaf rul* 17/1199, 27.04.1985); **Valeriu Bârg u**, “Scriitorii tineri i c r ile lor: Liviu Ioan Stoiciu” (*SLAST* 17/188, 28.04.1985); **Al. C linescu**, “Demonul timpului” (*Cronica* 20/1007, 17.05.1985); **Ioan Dumitru Denciu**, “Ie irea din labirint” (*Milcovul* 2064, 18.05.1985); **Constantin Pricop**, “Tendin e” (*Convorbiri literare* ” 5/1185, mai 1985); **Eugen Simion**, “Un serafim cu pu ca pe um r” (*România literar* 25, 20.06.1985); **Ramona Fotiade**, “Osp ul memoriei” (*Amfiteatru* 6/234, iunie 1985); **Gellu Dorian**, “Poe ii” (*Caiete boto nene* 6/30, iunie 1985); **Cristian Moraru**, “Liviu Ioan Stoiciu: Când memoria va reveni” (*Steaua* 7/1985); **Mircea Dinutz**, “Independen a gândirii poetice” (*Suplimentul Milcovul*, iulie 1985); **Radu Andriescu**, “Labirintul poeziei” (*Dialog* 107-108, iulie 1985); **Liviu Antonesei**, “Poezia, ast zi: lirismul dramatic” (*Convorbiri literare* ” 8/1985); **Gheorghe Perian**, “Poe i ce vin” (*Vatra* 12/1985). **Romul Munteanu**, “Aten ie, se uit la noi ochiul critic!” (*Flac ra* 10/1986, 7.03); **Nichita Danilov**, “Sub semnul virgulei” (*Convorbiri literare* 6/1986); **Horia Gârbea**, “Poetul i minotaurul” (*Convingeri...* 4-5, iulie 1986); **Nicolae Manolescu**, “Poetul la a treia carte” (*România literar* 18/1989, 4.05); **Marius Laz r**, “O lume paralel de Liviu Ioan Stoiciu” (*Familia* 8/288, 1989); **Gheorghe Grigurcu**, “Pseudomitologia lui Liviu Ioan Stoiciu” (*Via a Româneasc* 9/1989); **Eugen Simion**, “Document. Spiritul critic, spiritul liber” (*România literar* 52/1989, 28.12).

Premii literare (selectiv):

Premiile Uniunii Scriitorilor din România -USR:

- pentru **Debut** (“La fanion”, 1980) – acordat în 1981;
- pentru **Poezie** (“Poeme aristocrate”, 1991) – acordat 1992;
- pentru **Dramaturgie** (“Teatrul uitat”, 2005) – acordat 2006.

Premiul Academiei Române pentru Poezie “Mihai Eminescu” (“Singur tatea colectiv ”, 1996) – acordat 1998.

Premiul Uniunii Scriitorilor din “Republica Moldova” pentru Poezie (“Singur tatea colectiv ”, 1996) – acordat 1997.

Premiile Asocia iei Scriitorilor din Bucure ti -ASB pentru Poezie:

- pentru volumul “Post-ospicii”, 1997 (acordat 1998).
- pentru volumul “Poemul animal”, 2000 (acordat 2001).

Premiile Asocia iei Scriitorilor Profesioni ti din România -ASPRO pentru Poezie:

- **Premiul ASPRO** pentru “Singur tatea colectiv ”, 1996 – acordat 1997.
- **Marele Premiu ASPRO** pentru “Ruinele poemului”, 1997 – acordat 1998.

Premiul Congresului Național de Poezie, Ediția I, 2004, Botoșani.

*

Alte premii:

Premiile "Poesis" (Satu Mare):

– “Cea mai bună carte a anului 1996” (“Singur tateea colectiv ”, 1996), acordat 1996;

– “Cea mai bună carte de poezie a anului 2000” (“Poemul animal”, 2000), acordat 2000.

Premiul pentru Poezie pe anul 1997 – Superlativele Revistei "Cuvântul", București (“Ruinele poemului”, 1997), acordat 1997;

Premiul Festivalului Internațional de Poezie, Ediția I, Oradea, 1997 – pentru volumul “Ruinele poemului”, 1997;

Premiul Festivalului Internațional de Literatură Româno-Canadian “Ronald Gasparic”, Ediția a III-a, Iași, 1999.

Premiul Festivalului Internațional de Poezie “Lucian Blaga” (Cluj, 2000) – pentru volumul “Poemul animal”, 2000;

Premiul Festivalului Internațional de Poezie, Deva, 2001 (Ediția a II-a) – pentru volumul “Poemul animal”, 2000.

Marele Premiu “Alexandru Vlahuț” al Salonului literar Dragosloveni, Vrancea – pentru romanul “Femeia ascunsă”, 1997, acordat 1997.

Premiul Național de Proză “Ion Creangă” (Humulești, Neam) – pentru romanul “Grijania”, 1999, acordat 1999.

Adresă, telefon, e-mail:

Liviu Ioan Stoiciu

Str. Bibescu Vodă Nr. 1, Bloc P-4, Sc. 1, Ap. 3

040.151. București

Oficiul poștal 53

Sector 4.

Telefon: 335.49.92 ; 0318082629 ; 0727820756.

E-mail: liviu.stoiciu@gmail.com ; lis@viataromaneasca.ro ;

liviustoiciu@hotmail.com ; liviu.stoiciu@go.ro

Orice alte informații pe care le credeți utile lucrării¹²:

[Am publicat antologia: “Poezia Taberei” / Virgil Bănescu, Boros Kinga, Andrei Gheorghe, Tania Mândru, Cristina Pastor, Aida Pulpan, Elena Vlădăreanu & Liviu Ioan Stoiciu , Editura Libra, București, 2000 (“Selecție, note, texte îngrijite, cuvânt înainte, poeme originale – Liviu Ioan Stoiciu”).

[Am apărut cu texte publicistice, poeme inedite, interviuri, evocări, răspunsuri la anchete-dezbateri, tabere literare, eseuri semnate Liviu Ioan Stoiciu în volumele:

– “Nichita Stănescu – Frumos ca umbra unei idei”, Editura Albatros, București, 1985, îngrijit de Constantin Crișan (Poem-scrisoare inedit: “Ziua, prima literă N / Noaptea de 12 decembrie 1983...”, p. 32).

– “Se apropia sfârșitul secolului. Antologia Colocviilor de poezie de la Neam”, Editura Bibliotecii Antiteze, Piatra Neam, 1992 (Poem inedit: “Noii psalmi, de un roșu decolorat”, 37).

– “Majestate, nu pleca”, Editura Anastasia, București, 1993 (Texte publicistice: “Restaurarea monarhică legitimă”, p. 47 și “Prin ulmătenitor la tronul României a înviat din basmele românilor”, p. 65).

– Marin Mincu, “De ce scriu poezie”, Editura Pontica, Constanța, 1996 (Anchetă literară-eseu: “Liviu Ioan Stoiciu: Dependența de a scrie”, p. 64).

– Nicolae Băciu, “Viața a mai departe”, Editura Arhipelag, Târgu Mureș, 1997 (Interviu: “Liviu Ioan Stoiciu – Când vremea libertatea interioară nu îmi va fi vorbă în vânt, voi rămâne la fel de cinstit cu mine însumi”, p. 99; acest interviu este republicat în Nicolae Băciu – “O istorie a literaturii române contemporane în interviuri”, două volume, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2005, cu titlul “Liviu Ioan Stoiciu”, volumul II, p. 238).

– Mihai Prepelă, “Eu sunt născut în Bucovina...”, Editura Vasile Cârlova, București, 1999 (Text publicistic: “Unda N-400”, p. 347).

– “Un destin istoric: Biserica Română Unită”, Editura Revistei Vatra, Târgu Mureș, 1999 (Eseu: “Greco-catolicii români – avangarda anului Marii Schisme”, p. 46).

¹² - Toate informațiile, orice informație sunt/este utilă, atunci când vrei să cunoști cât mai în profunzime și pe un front cât mai larg, o personalitate spirituală de prim mărime!!!

- **Dumitru Dem Iona cu**, **“Secunda zero 2000”**, Editura C l uza, Deva, 2000 (Interviu-anchet : “Liviu Ioan Stoiciu – Puterea scriitorului e mic , revolta lui uria ”, p. 53).
- **Nicolae Oprea, C lin Vlasie**, **“Literatura român postbelic între impostur i adev r”**, Editura Paralela 45, Pite ti, 2000 (R spuns anchet -dezbatere: “M consider exclus din această lume scriitoriceasc ”, p. 29).
- **Rodica Draghinescu**, **“Tangouri pe trambulin (yeseuri)”**, Editura Paralela 45, Pite ti, 2001 (Interviu-anchet literar : “Liviu Ioan Stoiciu”, p. 38).
- **Gheorghe Pârja, Echim Vancea, Ioana Petreu**, **“Portret de grup cu Lauren iu Ulici”**, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2002 (Evoc ri: “Voca ia netermin rii”, p. 159 i “F r Ulici”, p. 267).
- **Marin Mincu coordonator**, **“Dosarul Cenaclului Euridice, volumul I”**, Editura Ziua, 2003 (“Edi ia a IV-a. Discu ii”, p. 136; “Antologie de texte Liviu Ioan Stoiciu”, p. 170).
- **“Poe i români invita i la Congresul Na ional de Poezie”**, antologie de Gellu Dorian, Editura Axa, Boto ani, 2004 (Liviu Ioan Stoiciu, p. 133).
- **“Nop i i Zile în Delta Dun rii”**, antologie a Taberei literare Mila 23 – 2004, Editura Criterion Publishing, Bucure ti, editor Gabriel St nescu (Liviu Ioan Stoiciu, poemul “Patru zile în Delt ”, p. 142).
- **Maria Ni u**, **“Seduc ii literare”**, Editura Eubeea, Timi oara, 2005 (“*Avem nevoie patologic de o clas politic* : intervii cu L. I. Stoiciu”, p. 49).
- **Poezie.ro**, **“Ultima genera ie, primul val”**, antologie, Editura Muzeul Literaturii Române, Bucure ti, 2005 (Liviu Ioan Stoiciu, cu biobibliografie i trei poeme inedite, p. 243).
- **“Baudelaire, Verlaine, Rimbaud, Mallarmé – modele pentru scriitori români contemporani”**, o anchet literar de Simona-Grazia Dima i Aurelian Titu Dumitrescu, Editura Ministerului Administra iei i Internelor, Bucure ti, 2006 (*Liviu Ioan Stoiciu: Dup “postmodernismul” de tip american, va urma un “nou romantism” de tip francez*, p. 235).
- **“Înapoi la lirism”, r spunsuri la o anchet literar coordonat de Aurel Pantea**, Editura Ardealul, Târgu Mure , 2006 (“Liviu Ioan Stoiciu”, p. 45).
- **Nicolae Coande**, **“Cel lalt cap t” (interviuri)**, Editura Curtea Veche, Bucure ti, 2006 (“Liviu Ioan Stoiciu – În lumea literar a României de azi totul e de vânzare”, p.81).
- **Alexandru De liu**, **“Convorbiri în cump n ”**, Editura Pallas, Foc ani, 2006 (“Liviu Ioan Stoiciu – Con tiin a actului de crea ie s-a transformat într-o con tiin a z d rniciei”, p. 306)

*

[*Prezent ri de autori, prefe e, postfe e la volumele :*

- **Adrian Alui Gheorghe**, **“Titanic vai er”**, publicistic , Editura Timpul, Ia i, 1997 (*Postfa de Liviu Ioan Stoiciu: “O carte a dezordinii spiritului la români”*, p. 69).
- **Aurelian Titu Dumitrescu**, **“Antumele”**, poeme, Editura Vinea, Bucure ti, 1998 (*Mic prezentare de Liviu Ioan Stoiciu pe coperta IV*; aceea i mic prezentare, reluat în volumul **“Antumele II”**, poeme, Editura Vinea, 2006, coperta IV).
- **Simona Kiselevski**, **“Când stelele mor”**, proz , Editura Rampa i Ecranul, Bucure ti, 1998 (*Prefa de Liviu Ioan Stoiciu la romanul “Ce va fi, va fi...”*, intitulat **“Vreau s m salvez pe mine de mine”**, p. 237; aceea i prefa , reluat par ial la “referin ele critice” ale romanului “Ce va fi, va fi”, Editura Semne, Bucure ti, 2006, p. 278).
- **Constantin Virgil B nescu**, **“Câinele, femeia i ocheada”**, poeme, Editura Timpul, Ia i, 2000 (*Mic prezentare de Liviu Ioan Stoiciu pe coperta IV*).
- **Ciprian Enea**, **“Ultimul stilist”**, poeme, Editura Vinea, Bucure ti, 2002 (*Prefa de Liviu Ioan Stoiciu*, p.5).
- **Gabriela Vrânceanu Firea**, **“Treizeci”**, poeme, Editura Vinea, Bucure ti, 2002 (*Postfa de Liviu Ioan Stoiciu: “De citit f r prejudec i”*, p.49).
- **Gelu Vla in**, **“Atac de panic ”**, poeme, Editura Muzeul Literaturii Române, Bucure ti, 2002 (*Mic prezentare de Liviu Ioan Stoiciu pe coperta IV*).
- **Puiu Siru**, **“Don Quijote de la Vrancea”**, publicistic , Editura Salonul Literar, Foc ani, 2004 (*Prezentare de Liviu Ioan Stoiciu pe coperta IV*).
- **Violeta Belegante**, **“Poeme nespuse”**, Grupul Editorial Vremea, Bucure ti, 2005 (*Prefa de Liviu Ioan Stoiciu: “Totul nu e decât A teptare...”*, p. 5 i Coperta IV).
- **Marius Marian olea**, **“Contemporan cu Dumnezeu”**, Editura Muzeul literaturii Române, Bucure ti, 2005 (*Prefa de Liviu Ioan Stoiciu: “Nou iluminism i realism consumabil”*, p. 6 i coperta IV).
- **Constantin Ghini** : **“În numele t u, poezie”**, Editura Rafet, Râmnicu S rat, 2005 (*Prefa de Liviu Ioan Stoiciu: “Mâine-i Ast zi cel de Ieri...”*, p. 25).

*

[Au fost nominalizate la Premiile Uniunii Scriitorilor din România -USR volumele:

- “**Grijania**” (roman, Editura Paralela 45, 1999; acest volum a *fost nominalizat i la Premiile ASPRO i Premiile Asocia iei Scriitorilor din Bucure ti-ASB*);
- “**Poemul animal**” (Editura C l uza, 2000; acest volum *a fost nominalizat i la Premiile ASB*);
- “**Jurnalul stoic din anul Revolu iei, urmat de Contrajurnal**” (Editura Paralela 45, 2002; *acest volum a fost nominalizat i la Premiile ASB*);

*

[Am condus Cenaclul studen esc “3,14 (Pi)” la Bucure ti, la Casa de cultur din Str. Mântuleasa, între anii 1972 - 1974.

[Am fost ales în Consiliul de Conducere al Uniunii Scriitorilor între anii 1990 –2001 i iar din 2005.

[Dup Revolu ie am fost numit / ales pre edinte de juriu al Concursului na ional de debut editorial – poezie “Aurel Dumitra cu” (mai multe edi ii), al Concursului na ional de crea ie “Dimitrie Bolintineanu” (mai multe edi ii) i al Concursului na ional de poezie “Costache Conachi” (numai în anul 2005).

[Am avut c r i puse la index, “în fondul special al bibliotecilor publice”, pân în 1989.

[Am c l torit conjunctural, numai dup Revolu ie: în Iugoslavia (1990), Albania (1990), Fran a (1997), “Republica Moldova” (1998, 2000), Grecia (2003) i Germania (2004).

[Înscrisuri oficiale personalizate:

– Diploma de Cet ean de Onoare al ora ului Adjud, jude ul Vrancea (înmânat în anul 2000 de Consiliul local i Prim rie).

– Ordinul Meritul Cultural în gradul de Of i er, categoria A “Literatur ” (acordat de Pre edintele României în anul 2004, la propunerea USR i a ministrului Culturii).

[Membru al Academiei de tiin e, Literatur i Arte (ASLA), sec iunea Literatur , Oradea (legitima ie din anul 2000).

[Nu am fost nici înainte, nici dup Revolu ia din Decembrie 1989 membru de partid.

2 februarie 2004 / 21 octombrie 2006. Bucure ti

***

sincroniz rile (de azi) ale româniei...

IMPRESIILE UNUI PARTICIPANT LA *SOMMET* –UL FRANCOFONIEI

Termenul *Francofonie* a ap rut în anul 1880, dar a cunoscut o mare r spândire începând din anii '60

ai secolului XX. Desemneaz ansamblul constituit de popula iile francofone, dar i o mi care în favoarea limbii franceze.

Nu voi relua, în cadrul acestui expozeu, informa iile oferite de massmedia pe toate canalele ei, în zilele Sommet –ului. Voi prezenta doar aspectele cele mai importante, insistând pe anumite chestiuni de un interes manifest pentru comunitatea interna ional , dar i pentru noi ca ar .

Francofonia nu se mai limiteaz doar la ap rarea limbii franceze (vorbit de 175 milioane persoane pe întreaga planet , dintre care 65 milioane sunt indivizi care nu o posed ca limb matern). Desigur, promovarea limbii franceze va fi reafirmat , în organisme interne ionale, pe Intern et

i în educație – acest obiectiv trecând, de altfel, într-o mare măsură, prin zona multilingvismului.

Dar conducătorii francofoniei în eleg, mai ales, s-o dezvolte **ca un r spuns la mondializare, ca vector al diversității culturale i ca spațiu de concertare diplomatic**. În ultimii ani, ca s-au doar un exemplu, francofonia, prin instituțiile ei, a avut un rol pozitiv în calmarea crizelor din Togo, Comore, Mauritania, în Republica Centrafricană, sau pentru supravegherea alegerilor din Haiti sau Republica Democrată Congo.

România a găzduit, în zilele de 28 și 29 septembrie, a XI-a Conferință a șefilor de state și de guverne a țărilor având în comun limba franceză. Instanța supremă a Francofoniei, Sommet –ul, care se înfăptuiește o dată la doi ani, este o reuniune/ocazie majoră pentru orientarea acțiunii politice și a cooperării francofone. Tema Sommet –ului de la București: *<Tehnologiile informatice în educație>*, a cuprins mai multe programe majore definite în **Cadrul strategic decenal** și pus în operă de Organizația internațională a Francofoniei (OIF) și operatorii ei.

Acest Sommet este primul care se desfășoară în Europa centrală și orientală, regiune în care dinamica francofonă se reconstruiește și se renovează. Acest Sommet marchează o perioadă de dezvoltări esențiale. Pe planul acțiunilor de cooperare, adoptarea pentru prima oară a unui Cadru strategic decenal la Sommet –ul din 2004 (de la Ouagadougou) a definit orientări ambițioase și coerente pentru activitățile OIF și operatorii Francofoniei. O reformă structurală a permis, de asemenea, raționalizarea dispozitivului instituțional ca urmare a noii **Carte** din noiembrie 2005.

Această nouă Carte a Francofoniei recunoaște trei instanțe: Sommet –ul, Conferința ministerială a Francofoniei (CMF) și Consiliul permanent al Francofoniei (CPF). Le voi prezenta pe fiecare, în câteva cuvinte.

Despre **Sommet** voi spune doar că, prin numărul de reprezentanți la cel mai înalt nivel pe care-l reunește, această reuniune francofonă este **un important moment din viaa diplomatică și una din marile tribune internaționale**, aspect pe care-l voi ilustra prin doar două exemple: în 1993, Sommet –ul din Mauritius s-a ilustrat prin apărarea noii de **excepție culturală** în cadrul acordurilor GATT, iar cel din 2002, de la Beyrouth (Liban), a acordat o mare importanță cerinței dialogului dintre civilizații.

Conferința Ministerială a Francofoniei asigură continuitatea politică a acțiunii francofone și veghează la executarea deciziilor luate și la pregătirea sommet –ului următor. Se reunește o dată pe an și se pronunță asupra marilor axe ale acțiunii multilaterale francofone. Fiecare stat sau guvern este reprezentat

de Ministrul de Externe sau de Ministrul înscăunat cu Francofonia.

Francofonia se sprijină pe lucrările și recomandările conferințelor ministeriale sectoriale, din care două sunt permanente: Conferința Miniștrilor Învățământului din țările care au în comun limba franceză (Confemen) și Conferința Miniștrilor Tineretului și Sportului (Confejes). Din 1971, au avut loc 16 conferințe ministeriale sectoriale. Ultima a avut loc la Saint-Boniface, în Canada, în zilele de 13-14 mai 2006, pe tema prevenirii conflictelor și a securității umane.

Consiliul Permanent al Francofoniei are sarcina de a pregăti și a asigura buna desfășurare a Sommet –ului. Este prezidat de Secretarul general al Francofoniei și este compus din reprezentanți personali acreditați de șefii de state și/sau de guverne membre. La nevoie, Secretarul General îi reunește în sesiune extraordinară.

CPF are îndeosebi misiunea de a veghea la executarea deciziilor luate de Conferința ministerială, de a examina propunerile de repartizare a Fondului multilateral unic (FMU) și să-i exercite rolul de animator, coordonator și arbitru.

Vom încheia cu **OIF** –ul, o instituție multilaterală francofonă ce asociază puterea de inițiativă politică a Secretarului general al Francofoniei cu competențele și mijloacele în materie de cooperare. Fundat pe limba în comun – franceza, și pe valori comune, OIF numără în acest moment 53 state și guverne membre și 10 observatori. Prezent pe cele cinci continente, ea reprezintă peste un sfert din statele membre ale ONU. OIF acordă sprijinul său statelor membre în elaborarea politicilor și duce acțiuni de cooperare multilaterală conform programului său cvadrienal, în conformitate cu marile misiuni trasate de Sommet –ul Francofoniei și de Cadrul strategic decenal:

- promovarea limbii franceze și a diversității culturale și lingvistice;
- promovarea păcii, a democrației și a drepturilor omului;
- sprijinirea educației, a calificării/formării cadrelor, a învățământului superior și a cercetării;
- dezvoltarea cooperării în slujba dezvoltării durabile.

Iată ce stipulează *Declarația* Sommet –ului de la Ouagadougou din 2004: *<Dezvoltarea va fi durabilă dacă se sprijină pe cinci piloni: gestionarea echilibrată și sostenabilă a resurselor naturale; un progres economic inclusiv și continuu; o dezvoltare socială echitabilă care face apel la toleranță și se sprijină pe educație și formare/calificare; garantarea democrației și a statului de drept pentru toți cetățenii; o largă deschidere diversității culturale și lingvistice>*.

Nu putem încheia această scurtă prezentare fără a aminti că, impulsionate de trei efii de stat africani: Leopold Sedar Senghor (Senegal), Habib Bourguiba (Tunisia) și Hamani Diori (Nigeria), dar și de Prințul Norodom Sihanouk (Cambodgia), reprezentanții a 21 state și guverne au semnat la Niamey (capitala Nigerului), la **20 martie 1970**, Convenția privitoare la crearea **Agenției de cooperare culturală și tehnică (ACCT)**.

În **1997**, ACCT a devenit **Agenția Francofoniei** (l'Agence de la Francophonie). În noiembrie **2005** la Antananarivo, Conferința Ministerială a Francofoniei a adoptat o nouă cartă a Francofoniei, ce conferă Agenției Francofoniei o nouă denumire, cea de **Organizația Internațională a Francofoniei (OIF)**.

La urmă, dar nu în ultimul rând, trebuie spus că, timp de doi ani, până la următorul Sommet din Quebec, România prezidează OIF-ul, prin Președintele ei. După ce a prezidat OSCE-ul, ONU și alte organizații internaționale, a venit, în sfârșit, și rândul României să dirijeze acțiunile OIF timp de doi ani! Având în vedere Convenția recent încheiată cu Comisia Europeană de OIF, putem spune că **România discută, din acest moment, pe picior de egalitate, ca Președinte în exercițiu al OIF, cu cel mai important for european – cel executiv al UE!**

A venit momentul să ne întrebăm **care sunt/au fost mizele Sommet** –ului care tocmai s-a încheiat la București, și ne vom raporta la cel mai avizat și răspundător la o astfel de întrebare, **Excelența Sa Abdou Diouf**, Secretarul general al OIF: **1.** se srbătorește la 20-a aniversare a întâlnirilor dintre efii de state și de guverne ce au în comun limba franceză (primul Sommet a avut loc la Versailles, în nov. 1886); **2.** este primul de la adoptarea noii Carte de cinci miniștri a Francofoniei în nov. 2005; **3.** acest Sommet a fost consacrat unei teme mai actuale ca niciodată – cel al educației și tehnologiilor informatice. El a fost și ocazia clarificării concepțiilor și perspectivelor de a contribui la relansarea cooperării interguvernamentale în domeniul educației, într-o lume în care 120 mil. copii nu sunt colarizați, iar 771 mil. adulți sunt analfabeți; **4.** acest eveniment a dovedit vitalitatea și bogăția Francofoniei în Europa de Est.

Dimensiunea politică a Francofoniei s-a accentuat în ultima vreme, având în vedere contextul internațional. Ea este ferm decisă, alături de celelalte instituții internaționale, să facă din continentul african și din celelalte regiuni ale spațiului francofon, regiuni de excelență în materie de drepturi ale omului, democrație și stat de drept. Totuși, chiar dacă această misiune politică îi asigură un loc de prim ordin pe eșichierul mondial, adăugând Abdou Diouf, **misiunea sa lingvistică și culturală** nu trebuie cătușă

de pus în să fie neglijată. **Cultura și politica nu sunt antinomice** (precum că nu au luat parte la Sommet și politicienii români, senatorii și deputații...), **ci complementare**, așa cum spunea Senghor: *<Cultura se află la începutul și la sfârșitul a toate, inclusiv a Politicii, cu P mare>*. Este suficient să amintim dosarul diversității culturale și Convenția încheiată anul trecut la UNESCO, pentru a realiza că **politica și cultura sunt indisolubile!**

Cât privește **rolul Francofoniei în mondializare**, numărul de 63 state este unul important, căci acele state apar în atât Nordului, cât și Sudului. Prezent pe cele cinci continente, Francofonia este un fel de condensat, de esență a Planetei! Evoluția OIF este legată de fenomenul mondializării și de repercusiunile sale asupra societăților noastre, îndeosebi asupra celor mai vulnerabile. Comunitatea politică francofonă este sudată și mobilizată deja în apărarea ideii unei lumi mai echitabile, în care interesele țărilor defavorizate să fie luate în calcul. În fața efectelor perverse ale mondializării, marcată de logica și legea profitului, OIF reamintește exigențele de echitate, echilibru și satisfacere a nevoilor celor mulți.

Mulți s-au întrebat ce caută în Francofonie, în OIF, țări care nu au nicio legătură cu limba franceză... Ei bine, **franceza, dimpreună cu engleza, este singura limbă predată pe toate cele cinci continente**, fiind și limba oficială și de lucru în organizațiile cele mai importante, îndeosebi la ONU. O limbă îi trage forță din istoria ei, din valorile pe care le reprezintă din viziunea despre lume pe care o propune. În acest sens, **Francofonia nu constă în apărarea unei limbi în disprețul celorlalte** (așa cum operează engleza!), ci se înscrie într-o perspectivă mult mai largă, bazată pe **prezervarea diversității lumii**. Văzând numărul mare de state care doresc să adere la OIF, ne dăm seama că această viziune francofonă este una puternică și de viitor!

Care este **locul României în acest concert al națiunilor francofone**? Unul esențial, căci alături de Bulgaria, România a fost printre primele state care s-au alăturat Francofoniei la Sommet –ul de la Chaillot (Paris), în 1991! Citește din declarația lui Abdou Diouf: *<Aveam nevoie de România și contineam enorm pe ea și pe celelalte state din regiune pentru a ne ajuta în fața amenințărilor ce apăsă asupra limbii franceze și a diversității culturale și lingvistice în această parte a globului. Nu se cunoștea încă de îndăjuns faptul că acest dosar este pe cale să devină una din bătăliile majore din acest secol, ce va avea o mare influență asupra mondializării>*.

Fără a face o pledoarie *pro domo*, vom încerca acum să prezentăm câteva aspecte ce fac din franceză o limbă internațională: **1.** Nu doar este vorbit pe cele cinci continente, dar este și cea mai

învațat în coli, după engleză ocupă locul 9 în lume ca număr de vorbitori; **2.** este limba oficială a 29 state membre ale OIF; **3.** în UE, franceza ocupă locul 2 ca număr de locuitori materni, la egalitate cu italiana: 16%, în urma germanei: 23,3%, dar în fața englezei: 15, 9%. Totuși, engleza se situează pe primul loc ca limbă străină: 41%, urmată de franceză: 19%, de germană: 10% și de spaniolă: 7%; **4. face parte din cele ase limbi oficiale ale ONU**, alături de engleză, chineză, spaniolă, rusă și arabă și **din cele 3 limbi de lucru ale ONU**, alături de engleză și spaniolă; **5. 5% din paginile Internet sunt în franceză**; **6.** după engleză, care reprezintă 45% din paginile Internet și germană 7%, **franceza este a treia limbă a Web-ului**, în fața spaniolei: 4, 5%, în timp ce **90% din limbile lumii nu sunt reprezentate pe Internet**; **7. populația totală a statelor membre OIF este de 710 mil.**, statul cel mai populat este Vietnamul, cu 81 mil. locuitori (doar 0, 2% din populație este franceză), urmat de Egipt, cu 73 mil., și Franța, cu 61 mil.

Vom concluziona aceste cifre cu dictonul: ***Non multa, sed multum***, adică nu numărul contează, ci calitatea vorbitorilor, nivelul lor de civilizație, dar și calitatea

limbii însuși. Riscul de a-și pierde inefabilul și eleganța este al limbii engleze, care este vorbită de tot felul de locuitori, cu un nivel intelectual și cultural diferit, ceea ce poate duce la degradarea și coruperea acestei limbi europene, de tradiție. Iată ce spune deputatul european **Bronisław Geremek**, pentru care franceza rămâne **<limba Revoluției din 1789 și cea a Comunei din Paris – adică limba libertății și a solidarității, care poartă valorile republicane și pe cele ale Declarației Universale a Drepturilor Omului>**. În acest sens, Francofonia este percepută de statele foste comuniste din Europa centrală și de sud, ca un Pol suplimentar de deschidere spre lume, ce rupe trecuta lor izolare, o nouă ancorare într-un patrimoniu cultural ce este al lor și de la care fuseseră excluse de Cortina de Fier.

Cele 27 filiere francofone universitare (formând studenți în drept, științe politice, economie, gestiune, medicină), cele 800 parteneriate ale R cu mișcarea asociativă francofonă au justificat aderarea R în 1993 la OIF, pentru că conducătorii români văd în diversitatea culturală o trambulină pentru noi debuteuri comerciale. Chiar dacă Președintele Franței a renunțat la o vizită de stat ce urma să prefăcească Sommet-ul francofon de la București, motivat de atitudinea ambiguă pro-americană a Președintelui R, marea cerere europeană de **32 miliarde €** pe care R o va primi între 2007 și 2013, l-a făcut pe președintele nostru să se alăture politicienilor Axei pro SUA, și să-și dea seama de **importanta preponderentă a Franței și a Germaniei în UE**. Bucureștiul vede deja în francofonie o componentă a identității sale

europene... Prinții UE sunt, nu-i așa, Robert Schuman și Jean Monnet, ambii francezi... Iar cele trei capitale europene: Strasbourg, Bruxelles și Luxembourg sunt francofone (ca să nu spunem, de teama de a supăra pe cineva, că Belgia și Luxembourg –ul au fost dintotdeauna considerate anexele Franței...).

În ultima parte a acestui expozeu, vom spicui din discursurile celor mai înalte personalități francofone. Vom începe cu **Jacques CHIRAC**, care a declarat, în deschiderea discursului său, că Franța se bucură de acest al XI-lea Sommet și ine în **România, o mare și veche națiune**, care a întreținut de-a lungul secolelor legături intense cu limba franceză. Surprinzător pentru un politician, el consideră că **educația, necesitatea primordială a popoarelor și misiunea esențială a guvernelor, condiționează capacitatea de a promova o societate mai justă**. Așa cum o vede Președintele francez, în acest moment, Francofonia este solidară, senină și ofensivă, noi trebuind să facem din ea un instrument în slujba tinerilor, a diversității și a păcii, care să privilegieze dialogul și negocierea, în care punerea în comun a resurselor și schimburile de experiență constituie regula. Realitatea care este **Francofonia**, îmi încheie discursul Jacques CHIRAC, **rămâne o aventură, un pariu și o sfidare/provocare: aventura unei limbi, pariul dezvoltării și provocarea/sfidarea păcii!**

La fel de interesant este și discursul lui **Abdou Diouf**, Secretarul general al OIF, care se declară mândru că se află la București la acest Sommet francofon, spunând: **<Mulțumesc României, mulțumesc poporului român, dlui Președinte, dlui Prim Ministru, pentru primire, pentru ospitalitate, pentru căldura și entuziasmul cu care ați lucrat pentru ca acest Sommet să fie o reușită, o strălucită reunire a familiei noastre francofone>**.

Ceva mai departe, el declară: **<În această Europă care se bate pentru unitate, pentru a-și juca rolul în lume în slujba celor mai bune cauze, fiți mândri că sunteți francofoni! Aveți atât de multe lucruri de oferit. Atâtea lucruri de adus acestei Europe puternice și bogate în diversitatea ei, de care avem atâtă nevoie>**.

Educația și noile tehnologii constituie, în opinia acestui Mare Om, **un subiect grav și de o excepțională importanță. Timpul este inimaginabil și instalăm în lumea noastră o pace durabilă, o democrație credibilă, o creștere și o dezvoltare solide, fără a consolida și moderniza sistemele noastre educative. Educația devine, în sfârșit, o mare prioritate a agendei internaționale, iar Francofonia a plasat dintotdeauna acest subiect în centrul acțiunilor sale. Vrem ca Educația să servească**

pacea, egalitatea, libertatea. Multiculturalismul este singurul r spuns democratic la dezordinile lumii.

Dup care îl citeaz pe Pre edintele CHIRAC, care, la 13 septembrie 2005, la Paris, declara: *<Trebuie s risipim stereotipurile, temerile i amintirile urâte, pentru a ne întâlni, în sfâr it, privirile, pentru a dep i ceea ce ne opune i a ne cl di un viitor în comun. Trebuie s ac ion m repede i cu for . S ac ion m pe frontul politic i diplomatic, pentru pace. S ac ion m prin dialogul societ ilor i al culturii. Aceste dou moduri de a ac iona: cel politic i cel cultural, tratarea crizelor i dialogul culturilor, trebuie s fie duse în paralel>.*

Trebuie s cl dim, continu **Abdou Diouf**, o lume care s tie s - i tr iasc armonios identit ile prin dialog, respect, punere în comun, diversitatea culturilor i a limbilor, **o lume care s refuze discriminarea, intoleran a i oprirea**. Este **o lume care vrea s impun demnitatea, pacea i libertatea**. C ci **André Malraux** spunea atât de conving tor: *<Cultura nu se mo tene te, ea se cucere te>*. Este un adev r perfect valabil pentru Francofonie, pentru valorile i b t liile ei, pentru limba francez , pentru democra ie i dezvoltare, pentru ceea ce ne une te – s p str m acest spirit de cuceritori demni, curajo i i respectuo i fa de cel lalt.

În discursul inut la închiderea lucr rilor Adun rii generale a Primarilor francofoni, Secretarul general al OIF ne-a transmis câteva mesaje minunate, care merit citate aici: **< Bucure tiul este o frumoas emblem a Francofoniei. Fi i mândri de capitala voastr !>** *<Dup Ouagadougou, iat -ne în inima Europei, într-o regiune care a cunoscut, în ultimii ani, imense mi c ri istorice; i care ne arat ast zi locul pe care îl acord din nou, întâlnirii culturilor. Care ne arat i c franceza, dup ce a de inut aici mult vreme, un loc major, poate ast zi fi vectorul unei noi viziuni despre lume, a unei deschideri spre ceilal i, de(-spre) libertate>*.

prof. univ. dr. **Constantin FROSIN** (officier des Palmes Academiques, Directeur du *Courrier International de la Francophonie*)

***

str ji ale culturii ortodoxe române ti :

AZI – ARSENIE BOCA (1910-1989) - “omul care a schimbat fa a monahismului ortodox românesc, duhovnic i clarv z tor intrat în legend , mare tr itor, dar i mare înv at, teolog i pictor de icoane” (cf. art. **B rb ie i sfîn enie**, de R zvan Codreanu, în rev. **ROST**, an II, nr. 20, 2004, p.46). “P rintele Arsenie Boca a fost **un fenomen unic în istoria monahismului românesc**” – spune D. St niloae. “Din câ i oameni am cunoscut eu i care au lucrat în Biserica - socot c P rintele Arsenie Boca **a fost cel mai de vârf, culmea vie uitorilor i propov duitorilor din contemporaneitatea noastr** ” – d m rturie i P rintele Teofil P r ian, de la Sâmb ta de Sus, preavrednicul ucenic duhovnicesc al lui Arsenie Boca.

Dup care d o nou lec ie de civism politicianilor de aici i de aiurea: **<Tot ceea ce are leg tur cu educa ia, determin succesul durabil al ac iunii colectivit ilor. Doar un cet ean educat poate profita de pe urma informa iilor puse la dispozi ia sa, s le aprecieze în func ie de propriile sale probleme i s participe la adoptarea unui consens>**.

Vom încheia cu o scurt statistic : au participat 55 personalit i cu func ii în statele francofone, dup cum urmeaz : 20 Pre edin i/ efi de stat, 11 Prim-Mini tri, restul fiind constituit din Vice-Prim-Mini tri, Mini tri de Externe sau Ambasadori. 8 state nu au fost reprezentate la acest Sommet, din motive ce in de contextul interna ional. Extrem de important pentru noi a fost prezen a Fran ei, a Canadei, a Belgiei, a Luxembourg -ului, a Marocului, a Greciei, a Comisiei Europene (dl Manuel Durao BAROSSO, vorbind superb franceza!), UNESCO, Elve ia, Principatul de Monaco (prin Prin ul Albert). Ca unul ce am fost prezen t timp de cinci zile la Sommet, pot spune c a fost o mare reu it , o mare bil alb pentru România !

Memorabile cuvintele lui Jacques CHIRAC, ca r spuns la o întrebare penibil pus de o ziarist de la *Evenimentul zilei*, care îl întreba, deloc retoric, pe Pre edintele României, ce avantaj am avut noi de pe urma acestui Sommet: **<Domni oar , acest Sommet a fost ocazia pentru România, de a ar ta o imagine superb lumii, fiind, pe perioada Sommet -ului, centrul lumii !>**

Desigur, dup imaginile cu câinii vagabonzi, cu copiii str zii ie ind plini de mizerie din canaliz ri, cu cer etori insisten i i violen i, cu pu c ria i lipsi i de drepturi în locurile de deten ie, etc., România a putut ar ta lumii c este i altceva decât suma acestor (a-)mare/i realit i, pe care le combate deja cu bune rezultate (care depind, îns , de nivelul economic al ri i)... *E pur si muove* ceva în România !

Arsenie=cel plin de bărbărie (grec.). Pe numele său de mirean, Zian Boca, s-a născut la 29 sept. 1910, la Văda de Sus, județ Hunedoara, aproape de Bebea, unde veghează "Gorunul lui Horea". Urmează Liceul Național Ortodox "Avram Iancu", de la Brad, pe care îl absolvă în 1929. După ce va studia, printr-o bursă oferită de Mitropolitul Ardealului, Teologia și Artele Frumoase, precum și va audia, cu pasiune, cursuri de Medicină (înute de Francisc Rainer) și pe cele de Mistică Creștină, ale lui Nichifor Crainic (prof. Costin Petrescu îi va încredința pictarea scenei care-l reprezintă pe Mihai Viteazul, la Atheneul bucureștean) - Boca va fi hirotonisit diacon celibatar, pe 29 sept. 1935, de către Mitropolitul Nicolae Bălan (în Vinerea Izvorului Tămăduirii - 1940 va fi tuns în monahism la Sâmbăta de Sus) - iar în 1939 va lua calea Athosului, unde petrece 3 luni, pregătindu-se pentru călugărie. Când un duhovnic aspru i-ar fi zis: "Mă, tu nu ești în stare de nimic! Nici la muncă nu ești bun!" - tânărul Boca i-a zis în sine: "Aici e de mine, la stația stău!". De la Athos a adus Arsenie manuscrise pentru a-l ajuta pe D. Stăniloae la realizarea **FILOCALIEI**. Aleasa lui vrednicie duhovnicească îl vor face, mai târziu, să afirme: "Măi, nu toți cei din lume se pot pădesc, nici toți cei din mânăstire se mântuiesc... Unii dintre călugări nu sunt călugări, ci cuiere de haine călugărești! **De vrei să te faci călugăr, fă-te ca focul!**" (s.n.).

După 1928, Mitropolitul Nicolae Bălan "a început la Sâmbăta de Sus să înjghebe un centru monahal format din elite, din oameni bine pregătiți întru duhovnicește" (cf. Adrian Nicolae Petcu, art. **Un model: Arsenie Boca**, în rev. **ROST**). Și asta s-a și realizat. La mânăstirea din Făgăraș "se vor perinda numai teologi sibieni, îndemnați de arhiepiscopul Nicolae și dornici de a descoperi tezaurul spiritual al Ortodoxiei". După 1940, s-au desfășurat praznice "cu mare somptuozitate și prin participarea unor mulțimi impresionante de credincioși". Mânăstirea Sâmbăta de Sus "trebuia să constituie **un important pilon spre readucerea greco-catolicilor pe terenul dreptei credințe ortodoxe**" (A.N. Petcu, art. cit.).

10 aprilie 1942 - ieromonahul Arsenie Boca este primit în treapta preoatescă, iar proaspătul absolvent de Teologie, Vasile Țorțan, în cea de diacon. **MI CĂREA DE LA SÂMBĂTA** avea să-l primească pe mare alul Ion Antonescu, cu soția sa, la Praznicul Rusalilor, din 1942.

Centrul de la Sâmbăta de Sus trebuia să reprezinte și un focar de redescoperire și promovare a valorilor duhovnicești, pe care Ortodoxia le-a acumulat de-a lungul istoriei: traducerea și publicarea celor mai exemplare scrieri spirituale, strângere în cunoscută lucrare numită **FILOCALIA**. D. Stăniloae spune, în Prefața la vol. II: "Ajutorul hotărât la tipărirea acestui volum l-a dat însă și bunul meu fost student, Părintele Ieromonah Arsenie, de la Mânăstirea Brâncoveanu (...) ctitor de frunte al **FILOCALIEI** - (...) dacă Dumnezeu va ajuta să apară întreaga operă în românește, acest act va rămâne legat, într-o mare măsură, de numele Prea Cuceritiei Sale și de mișcarea religioasă care a trezit-o în jurul mânăstirii de la Sâmbăta de Sus, pe cele mai autentice baze și cu mijloacele celei mai curate duhovnicii, ale învățurii strămoșilor și a dragostei de suflete".

După instaurarea comunismului în România, vine și prigoana, pentru Părintele Arsenie - dar până și agenții Securității sunt nevoiți să-i respecte statura spirituală autoritară: cf. agentul "Iulian Nicoară", de la Sibiu - "Ducând o viață extrem de severă și supunându-se unei asceze riguroase, s-a impus atenției tuturor călugărilor și credincioșilor (...). El mânca foarte puțin și numai legume, numai de post. El dormea jos pe podele și se ruga necontenit, stând ceasuri întregi în genunchi la rugăciune. A început apoi să predice și să spovedească credincioșii care veneau la el. (...). A fost extremist, era riguros și exagerat în pretenții de viață curată, de post, de rugăciune, de înfrânare, de spiritualism. Pentru sine a început să scobească în stânca muntelui, la înălțimi mari, o celulă (sic!), unde voia să se retragă și să trăiască izolat de lume. Construcția fizică fiind puțin rezistentă - el a fost totdeauna slab, palid, anemic - s-a îmbolnăvit de piept (...). Faima lui de călugăr riguros, de om al lui Dumnezeu, mersese până la marginea rii. Lumea venea nebună la el (...). Tinerii și intelectualii veneau cu sutele și miile, să-l audă, să stea de vorbă cu **SFÂNTUL DE LA SÂMBĂTA**".

A fost anchetat, în repetate rânduri, de Siguranță, apoi de Securitate, pentru "posibilele" legături cu legionarii (acest "stigmat" nu i-a dispărut niciodată, din dosare...) - P.C.S. Arsenie afirmând că el nu s-a amestecat niciodată în politică, ci i-a îndemnat pe toți credincioșii să se "dezpoliticianizeze" - adică să arunce de la ei pistolul, răzbușturile etc. - și i-a consacrat viața creștinismului, deci, lucrării în serios a preoției. În perioada 1943-23 aug. 1944, P.C.S. Arsenie a fost urmărit, în continuare, de Serviciile Secrete, pentru că se efectua "o serie de misiuni religioase, cu ajutorul celui mai eminent călugăr al mânăstirii Brâncovenești - de la Sâmbăta de Sus-Făgăraș - Arsenie Boca" (extras din dosarul informativ al P.C.S. Arsenie).

Mai 1948: arestat și torturat de Securitate, sub acuzația de legionar - **pentru că, în 1947, cu sprijinul său, la Sâmbăta, s-a înut o consfătuire ce a dus la o unitate de luptă a tuturor forțelor anticomuniste din țară. De ce nu este trecut oare, măcar azi (la fel și alii legionarii!!!) - în rândurile, atât de rare, ale luptătorilor EFECTIVI, cu jertfa vieții!! - anticomuniști?!**...

În timpul anchetei din 11 sept. 1955, Nichifor Crainic spune despre P.C.S. Arsenie: "Este de reală valoare spirituală, s-a făcut foarte cunoscut în părțile ardelenilor, prin viața lui personală, riguros moral, prin predicile lui de o mare putere de influență asupra sufletelor și printr-o profundă toare artistică de a lămurii stăruite de psihologie religioasă și de a da sfaturi duhovnicești (...) Mânăstirea Sâmbăta de Sus a ajuns loc de pelerinaj". La Sâmbăta de Sus a venit principesa Ileana de Habsburg, în vara lui 1947; l-a invitat la Bran în mai multe rânduri, după care, iar, l-a vizitat la Sâmbăta. A discutat cu principesa despre moartea lui Corneliu Zelea Codreanu, și principesa i-a mărturisit că l-a simpatizat pe acesta și că regretă moartea lui, comisă de fratele ei, Carol al II-lea, zicând, cu mare tristețe: "România este singura țară în care succesul nu are succes". Se referea la succesul spiritual al lui Codreanu, care, însă, cel puțin pentru moment, nu aducea "succes" României -

i-l f cea vinovat pentru aceasta pe Carol al II-lea. Tot la castelul Bran a mai venit, pentru ajutor duhovnicesc, regina Elena. A mai dat ajutor duhovnicesc Mariei Antonescu i mamei mare alului.

1950-Prislopul devine mân stare de maici: P.C.S. Arsenie nu mai este stare , ci r mâne duhovnic al m ân stirii, iar stare este monahia Zamfira.

1959- Se desfiin eaz mân stirea Prislop, maicile sunt alungate, la fel i P.C.S. Arsenie – c ruia I se interzice s mai slujeasc ca preot. Cl direa e transformat în c min de b trâni, pân în 1976, când se red eschide mân stirea.

1961 – angajat ca pictor muncitor la Atelierele Patriarhale de la Schitul Maicilor, participând la slujbe doar în calitate de cânt re .

La fel de cercetat de credincio i a fost i la mân stirea Prislop, unde a fost duhovnic – dar tot cu atâta osârdie, autorit ile îl urm reau cu înver unare, i uneori îl arestau i anchetau (1952 – face 9 luni la Canal..., înainte de asta “vizitând” Ocnele Mari...etc.), la nesfâr it... i de unii (antonescienii), i de al ii(comuni tii). În 1984, este luat în e viden de maiorul Cocârlea C-tin, de la Securitatea-Sinaia – care vorbe te de retragerea la pensie a P.C.S.Arsenie, din activitatea de pictor bisericesc. Informatorul “Tâmplaru Ion” zice:”A fost cercetat i de securitatea sovietic , îns nu a fost g sit vinovat”. În 8 ian. 1985, re-începe supravegherea informativ ...”pentru stabilirea pozi iei i activit ii actuale, fost membru legionar” – Doamne, dar eticheta asta de “legionar” e infinit mai cumplit (i teribil de smintit pus !) decât cea de uciga în serie – de nazist ori de stalinist! Cât prostie, rea-credin – sau sim instinctiv al Fiarei, al unei primejdii supramundane?!

Între 1969-1989, de ine un atelier de pictur i chilie la proasp tul înfiin at a ez mânt mân stiresc de la Sinaia (dup 1959, maicile alungate de la Prislop se reorganizeaz la Sinaia).

Nu înceteaz urm rirea poli iei politice nici dup ce P.C.S. Arsenie f cea, în febr. 1988 , paralizie facial i la piciorul stâng i se îmboln vea grav de inim ... “Ultima aciune de urm rire desf urat de Securitate împotriva P.C.S. Arsenie Boca, pe care am g sit-o consemnat în dosarul de urm rire informativ din perioada 5 febr. 1975 -29 sept. 1989, cu întreruperi mari”(cf. A.N.Petcu, art. cit.) – problema era urm rit de c pitanul Simion Gheorg he, cu indicativul 111/SG, de la Direc ia I de Informa ii Interne, **problema cultul ortodox**.

În sfâr it, pe 29 sept. 1989, maiorul Cocârlea propunea scoaterea de sub supraveghere informativ a P.C.S. Aersenie....”Nu mai prezint interes pentru securitatea sta tului”...Cererea lui Cocârlea se aprob pe 7 oct. 1989.

În ziua de 28 nov. 1989, la Sinaia, P.C.S. P rintele Arsenie Boca trece la cele ve nice. Este înmormântat, pe 4 dec. 1989, la Prislop. Altfel, i azi, ar fi fost sub supraveghere informativ , “ca fost membru legionar”...To i tic lo ii i toate regimurile “tic lo ite” url , când aud de **ortodoxia treaz** a monahismului fierbinte, de **cinste des vâr it** , **ascez riguroas** , **spiritualitate înalt** i de **non-compromisul absolut**...

“P rintele Boca a tradus pe în elesul oamenilor de azi esen a înv turii P rin ilor Pustiei, deopotriv pentru cei simpli, dar i pentru cei cultiva i(...). Dac p rintele Arsenie Boca a jucat , la sfâr itul epocii interbelice, un rol major în revenirea monahismului în aten ia opiniei publice, în sensurile sale autentice, de cale de mântuire i nu de cadru de constrângere, azi for a sa de convingere s-a p strat intact . Intrat în galeria marilor figuri duhovnice ti pe care le -a dat neamul românesc, p rintele Boca r mâne i în aten ia istoriei culturii ca omul potrivit la timpul potrivit, pentru a contribui la o semnificativ schimbare de paradigm ”(cf. Gh. Enache, art. **Locul p rintelui A.Boca în istoria Bisericii Ortodoxe Române ti**, în rev. **ROST**).

*

Din sfaturile, profund duhovnice ti, din cuvintele, predicile i scrierile P.C.S. ARSENIE BOCA

-“V tiu toate p catele voastre i ale neamului nostru - c ci am vorbit cu sfin ii pe care-i pictez!”

-“(...)Situa ia st a a: oamenii se roag lui Dumnezeu s -I scape de necazuri, iar Dumnezeu se roag de oameni s p r seasc p catul. Acum, care de care s-asculte: Dumnezeu de oameni, sau oamenii de Dumnezeu?”

-(...)“Iubi i pe preo i acum, pân -i mai ave i!”(...)

-(...)Zice i dup mine: A A NE TREBUIE! Nu vre i s zice i niciunul, dar sta -i adev rul. Dac nu vrem de bun -voie, vrem de nevoie. Trebuie s pl tim pentru p catele noastre...Ce ne d , a a ne trebuie!”(...)

-Dac stau de vorb cu voi, vreu s se simt ceva. Veni i la mine, apoi merge i acas i lumea nu tie c a i fost la mine. Vreau s spun lumea: Omul sta nu mai e ca pân ieri! M-am s turat s tot aprind lumân rile i iar s cad , iar le aprind i iar cad!

-Mai mare este omul în genunchi, decât în picioare !

-To i avem o gen oncogen i ne putem îmboln vi de mai multe ori f r s tim, dar prin spo vedanie sincer i împ rt irea cu Sfânta Euharistie ne refacem. Trebuie s ne înt rim cu Sfintele Taine, cu energie duhovniceasc , capabile s st vileasc anarhia din creier i din organismul nostru. Factorul supranatural se dovede te capabil de atâtea ori s ne scape din multe încurc turi. Cea mai primejdioas este mândria sfântului, de aceea sfin ii adev ra i sunt cei ce nu tiu c sunt sfin i, ce în mor i c -s p c to i.

-Nici o patimă nu vrea să prindă seara firea fără nevoie, adică silințele conștiinței înțelepte de viață. Din pricina acestei lupte între convingeri și patimi, curajul este totdeauna rău în Taina Păcii în ei.

-Cât ascultă de Dumnezeu, atâtă ascultă și Dumnezeu de tine.

-Cea mai lungă cale este calea care duce de la urechi la inimă.

-Mâncarea mea este să fac voia lui Dumnezeu, că de aceea a venit aici ca să vă ajut. Eu am mâncat, dar nu mi-a mâncarea pe care am mâncat-o eu.

-Roagă-te, tu, ca mamă, pentru copilul tău, nu pentru preoților. Este mai bine primit rugămintea mea decât a preotului!

-(O proteasă i-a zis P.C.S. Arsenie că o doare capul de atâtă post): "Nu mai posti atâtă. Postul până la durere de cap nu mai e post, e osândă. Dumnezeu îți dă un anumit timp să-ți porți mîgarul (n.n.: trupul), dar dacă tu l-ai osândit, l-ai gătat; atunci nu e postit, e osândă. Să postească mai mult tineretul, că bătrânii sunt slabi!"

-Tinerii ea nu-i pentru distracții, tinerii ea e pentru învățtură, că la tinerii e se învață cel mai bine".

-Omul să aibă baraj ca la hidrocentral, care baraj, când vin ispitele, să reziste la presiunea ispitelor, să nu cedeze. Când cedează la ispite, atunci nu mai produce lumină. Dacă nu cedează, dă lui Dumnezeu ajutor și începe să producă omul lumină!"

-Mai bine o rugămintă pentru cel care înjură, decât o observație.

-Faptul că credința e o asceză rară iunii.

-Mântuirea se lucrează numai pe ruinele egoismului.

-Mai bine de jumătate din numărul patimilor sunt ale minții. Postul lucrează și asupra acestora.

-Să-mi în Dumnezeu credința de copil.

-Să cutăm Ierusalimul din noi, nu cel din Israel.

-Copiii nefericiți strică pe cei fericiți.

-Pe cei necununați și nu-i împarteți!

-Cine face curte nu face carte.

-Cărtoria e sacul cu păcate, mîrit-te și ia-l în spate.

-Cei care opresc copiii de la credință sunt osândiți și mai rău ca sinucigașii!

-Tinerii să se mute de la bătrânii care le strică casa.

-Sectanții sunt proorocul mincinos. Să-și lăseze în pace, căci vor da socoteală. Nu da cu bățele în viespile sectare.

-Nu poți lupta cu două arme: ori cu pușca, ori cu crucea.

-Papa nu va ajunge niciodată la o turmă în Păstor în staulul Romei, deoarece Biserica are un singur Păstor: Iisus Hristos.

-Dacă vrei să preiei buni, na te împaci cu copiii creștini!

-Vine timpul, și e foarte aproape, când toți preoții vor repara bisericile, iar alții vor construi altele noi, dar nelucrând ei la sufletul omului, vor rămâne bisericile goale, cucuvelele vor cânta într-însele. Roadele slăbirii în dreapta credință a teologilor în facultăți seminarii vor fi preoții, care vor fi și mai slabi ca învățătorii lor; mai ales în Transilvania ortodoxia aproape că va dispărea, ultima redută va fi Sibiul, dar va cădea și acesta. Dumnezeu nu forțază mântuirea nimănui. Cine are minte să ia aminte.

-Sfârșitul lumii depinde de purtarea lumii!

-Vor veni necazuri mai mari decât Muniile Fărăului.

-Nu va avea omul pace pe pământ, de nu va avea pace cu Dumnezeu. A adar, în numele lui Hristos vă rugăm ca și cum Dumnezeu ar ruga prin noi: împăcați-vă cu Dumnezeu!

-Sfânta Liturghie mălinește lumea.

-Să bîgăm de seamă că nu cumva creștinismul să se ia de la noi. Pe simplul motiv că noi, creștinii, nu aducem roadele acestui creștinism: oameni după chipul lui Iisus.

-Nimeni nu se mîntuiește singur – de mântuirea sa se mai leagă o mulțime de oameni. Mântuirea noastră nu e numai un dar al lui Dumnezeu, ci și o faptă a libertății noastre.

-(...) Pentru o lunecare a omului de la numele la număr – au să dea seama toți înzestrații lui Dumnezeu, cei cu daruri, cu răspunderi, cu mîri, cu puteri și cu tot felul de haruri(...)

-Neamurile au un destin ascuns în Dumnezeu. Când îți urmează destinul, au apărarea lui Dumnezeu. Când îți lătră deasupra, să se gîtească de pedeapsă.

(pentru notele biobibliografice și sfaturile/predicile P.C.S. Arsenie Boca s-au folosit: rev.

ROST, an II, nr. 20, 2004 – precum și lucrarea **Mîntuirii din Fărăului, despre pîntecul Arsenie Boca**, Ed. Agaton, Fărău, 2004 – selecție făcută de prof. dr. **Adrian Botez**)

*

porni luceaf rul...

DEBUTURI

SIMONA TUJAN, clasa a X-a B

Noaptea

Sc p tase soarele demult
Stelele - pe rând - precum fluturi alunga i din
Cuiburi – încep s apar – dinspre întunerice

*

Luna p e te în noaptea-nstelat - arogant
Oglindit -n fluviu: flori de lumin
Se sufoc în valuri

*

Privesc cu bucurie
Minunea lor vremelnic i sfânt

Se aude ip tul foamei - celui care a
Mâncat luna: minciuna nu mai are ad post

*

V d

V d cum cre te grâuul sub z pad
V d închegarea puiului în ou
i miera r t cit în ecou. V d cum
Mun ii sparg lumea cu vârfurile-n sus

*

i-n mugurii care plesnesc de început
R cnesc

*

Toamn

Când frunzele-s de galben lumin
i tot p mântu-i bolnav de rugin
Când luna-i rece ca o pu c rie
Omul b trân - posomorât

*

Se-ntreab cum va fi - când
N-o s mai fie

*

COSMIN CHELARU, clasa a X-a I

coala de Arte i Meserii

Frumuse ea românului... (eseu)

Prin ce este frumos, oare, românul? Da, românul “n scut poet”...Prin muzic , poate? P i, muzica este Arta Zeilor! Da, manelele slinoase i j luitoare, Adrian Copilul de Aur i piticania de Adrian Copilul Minune...rock -ul asurzitor i epileptic, de prin discoteci...

Prin chipul fizic, atunci?! Da, a a s-ar zice...Opera ii estetice, silicoane...Cerc ei în buric i prin toate locurile, cât mai intime, cât în limb ...

Prin cultur , atunci? Î i împodobe te duhul? P i, sunt 80% dintre “românii” pe care -i cunosc eu, care nu tiu s vorbeasc române te (m rog, cât de cât corect i limpede!) i n-au citit o carte, din clasa a IV-a primar ... i pe care nu-i intereseaz nici m car tirile de la televizor. Numai fâ ele care fac “karaoke” - vedete, de!

Nu mai ai nimic frumos în tine, românule? Parc aveai voievozi frumo i la suflet i iubitori de “mo ie”, parc aveai martiri care se l sau tra i pe roat pentru Sfânta Dreptate...Nu, azi “voievozii” de Cotroceni clef ie, î i fac cu ochiul, ca între u i, beau din sticl i înjur precum, pe vremuri, birjarii...Ce modele s aib “frumosul român” – ca s poate r mâne **frumos**?...Cam niciunul. i-atunci, blândul i pa nicul i statornicul i ospitalierul român o ia la picior peste hotare – unde slug re te, pân nu mai poate, pe al ii - numai s se poat întoarce i f li, fa de con - ranii s i, cu “ma în tare” – i- i mai trage i-o vil , a a, cu turnule e i “logii”, s crape vecinii, fo tii colegi, de coal ori de serviciu...Mi -a spus un profesor c , în Bucure ti, s-au scos, într-o lun , 20.000 de posturi, special pentru tineri - i, ce crede i? S-au ocupat...6(ase)!!!

Poate c frumuse ea ta, române, ar trebui s înceap de la demnitate - iar demnitatea ar trebui s i-o asiguri prin munc cinstit , aici, în ara p rin ilor i mo ilor i voievozilor t i, ap r tori de ortodoxie...

*

REVENIRI

ALINA CORINA BALAN, clasa a XII-a B

Un nou început

Luna- i e mireas – t cerea m acoper
P streaz - i inima lâng a mea
C ci via a e un vis pe care-l tot vis m.

R sare luna – iar tu prinde vântul

Din noapte-n noapte – pân la sfâr it
Salveaz ziua - stând printre lumini.

Eroii r sar – eroii apun
Dac r sar din nou – pe to i ai s -i vezi

Căci inimă și ochi vor dezveli Gloria.

*

Eu tiu...

Eu tiu

Că fiecare piatră – copac sau ființă, în genere

Are o viață – are un spirit – are un nume.

Tu crezi că numai ființele

Care arată și gândesc ca tine

Sunt oameni?

Te agăți de un fir de paie galben – ca de o rășină

De instalație – cunoscută –

Și lumea devine un haos.

Judeci necugetat

Dar – dacă mergi pe urmele unui necunoscut

Vei învăța lucruri pe care chiar nu le-ai ști.

Disprețuiești frumosul – dar

*

O gr mad de vise...

O gr mad de vise într-un obelisc

Iar eu mi-am deschis aripile

Ca să scap de pozele primei căderi.

Simt cum lumea îmi stă pe umeri

Și-mi trebuie o hartă

Ca să ajung la tine.

*

Oper de convingere

Am venit să te conving cum sunt

Pentru că singur tatea nu-mi surâde

Lasă-ți talentul să se dezvolte

Și nu renunța la ceea ce faci.

Viața te poate surprinde – precum

Rembrandt pe Saskia – goală – în tot

Ceea ce ești –

*

DIANA BORT , clasa a XII-a C

Descânțete de dragoste

Cuvinte moarte

zace la picioarele mele – cuvinte

ce odată îmi spuneau

cât de mult mă iubesc

*

ochii în lacrimi

ard de dorul

tu – pentru că ai plecat și

tiu că fără dragostea

mea te vei stinge

*

Dumnezeu a creat

florile – copacii – norii – apele

soarele și luna – dar

muza mea ești

tu

*

*

Ai auzit vreodată cum urlă lupul la lună

Sau ai lăsat vulturul

Să-ți spun pe unde a fost?

Simți cum căldura macinării trecutului

și cât de înalt crește pomul

Dacă-l tai se pierde-n necunoscut

și cu aceea pierdere eternă

Mi-ai fost în viață

Văd precum cerul.

Tu crezi că îți aparține

Orice lucru pe care-l atingi

Tu poți avea și mântul

și – de aceea – aparții doar și mântului...

*

Încercând să-ți scriu o scrisoare

Se revărsă o istorie întreagă

O pierd – ca pe sânge – printre degete – iar hârtia

Îmi respinge gândul de a supraviețui.

*

Și unde e imaginea

Vei găsi fericirea: eu

Sunt aici – și nu-ți voi da drumul.

Tu care faci parte din mine

Fii solidar cu inspirația mea

Ca să scriem lumea din nou!

*

dacă nu măc din

amintirile noastre în

fiecare zi – mă pierd

în neapăsarea

trecătorilor care nu-mi

cunosc durerea

*

ploaia a spălat praful de

pe frunzele copacilor pentru

ultima oară – pentru

mine: totul s-a colorat

numai viața mea a

rămas alb-negru – știu

fără tine mâine

voi muri

*

niciodată nu am

avut soarele

meu care s m
lumineze i am
r mas în cenu a
frunzelor care i ele
m ocolesc – fo nind
dispre uitor
*

ce rost are via a – f r
iubirea ta: nici
apele nu mai curg – nici
ploile nu mai
cad - iar sufletul meu a
zburat în pustiu
*
gheara mor ii a
mu cat deja din
sufletul meu – iar

MIHAELA MOSCU, clasa a XII-a B

Cortegiu funerar

Str puns mi-e ochiul de-un întreg amar
Curgându-mi peste min i uitarea
Cuprins mi-e v zul de-un cortegiu funerar

*

Chemare

Dumnezeu m-a chemat s -mi v d rugul
sp lat de lacrimile reci
am încetat s-ascult vântul -

ELENA CHIRIL , clasa a XII-a C

Copil strigând la înger

Copil strigând la înger
printre mormintele aprinse
de p cate ce-s scrise
în cartea de vise
i pe ruine mănjite
cu miros de sânge ales...

Copile – tu – f r p cat

IONELA C LUG RU, clasa a X-a B

Medita ie

Gemând, arzând i suspinând
A tept dureri – a tept un gând...
Voi, triste dimine i apuse
De apa timpului r puse -
Doar umbre mai l sa i s cad

Pe rana mea nevindecata ...
Ce-nseamnă via a, pentru mine?
Spart - ars i rupt :
De ertul de destine ...

*

trupul deja se
cufund în mucegai

nu pot s - i las
prin testament - decât
ni te versuri moarte - i o
dragoste atât de uria – încât
nu vei vedea-o
niciodată : deci
niciodată - nu- i vei putea lua în st pânire
pe de-a-ntregul - mo tenirea mea
cite te-mi m car - cât po i de r spicat
la mormânt - versurile
*
m caut peste tot i tiu c – într-un
sfâr it vei da de mine - ascuns
într-un ungher întunecat - dar eu nu vreau s m
g se ti - moarte

Însângerat de venin st marea

Singur plimb un cânt pe valuri
S chem un suflet ce s-a r t cit
i nu mai v d – i nu mai tiu de maluri
C ci Crist – în bezne - -adânc m-a pedepsit

C ci îmi arde pe buze ceva
Mai cu seam ales: El - Cuvântul

*

tiu – ipi s fii de înger auzit...
Copile r t cit printre spaime
nu- i mai g se ti locul
printre uitare - temni i i morminte
da - strigi într-una
s - i fie terse mâinile murdare
i scris în Cartea Stelelor s - i fie sufletul curat
*

*

MIHAI BO TEOG, clasa a XII -a A

Rena tere

uite – ia-m -ncet de mân
s mergem la stele-n stân
du -m -n galaxii uitate
s m scutur de p cate
i întoarce-m -n visare
s -mi ard trupu-n lumânare
s m leg n în uitare...
*

*

DELIA SAVIN, clasa a X-a C

Confuzie

Inima-mi zboară, iubind nencetat
Ochii coboară, se spală-n pământ...
Sufletul meu vede copii surâzând,
Nimeni nu crede că vreau doar să cânt...
Chiar infinitul îl pot mângâia
când eu iubesc, dar înfrântă-iubi...

în marea în palmă – i-o sorb – i tu vezi
Rămâne ca-n toate să mă mai crezi!

*

*

o altfel de lecție de dirigenție

PROSTUL

...Suntem în timpurile vechi ale Marii Cetine a Yerushalayimului. O furtună cumplită, de noapte, tocmai a trecut, tăvălug, peste Cetate. După ce a învârtit, ca-ntr-un cazan clocotitor, nori de smoală, deasupra hipodromului mare (al răcnitelor de întrecere a cvadrigelor fudule, cu cai ai de ertului, de cei care unesc, în furtura lor de fulger, erpii și lebedele) - a spart câteva ferestre ale trufărilor palate din Marea Cetate și a ciobit, cu trunchiuri de chiparoși smulși din rădăcini, marmura de pe vreo cinci trepte. Palate ale regelui Irod, ale celui de-al cincilea procurator al Iudeii, "cumplitul cîlăreț Pilat din Pont", palate ale veneticilor patricieni, ale marilor preoți bătăinași...

Spre a face dreptate deplină, aceeași furtună a risipit, în uiere cumplite de balauri ai vîzduhului, zeci și zeci de colibe ubrede și acoperiri uri prea sîrăcioase îmbinate, din

umilele mahalale, ale umiliilor iudei... - cele dinspre grădina Ghetsemani și râul Cedron.

Dar, iată, zorii încep să se reverse cu atîta dulcea seninătate a luminii, încât parcă nici o frumătăre n-ar fi fost și trecut peste de toate pînă la rădăcina pînții...Palatele aurite ale celor puternici și templele credințelor (celor vechi, bătăinașe, sîlbatică, neîmblînzite - celor noi, năvalite, cu tot cu idoli lor, trufașă înaripăși, ciopliți în piatră ori turnați în bronz) - toate, strălucesc și se-avîntă spre cer, cu trufie severă și intolerantă - iar cocioabele cărpitate ale celor săraci își scot capul, și ele, pe unde pot, cu smerenie și viclenie - apoi se-năruie și se-amestecă și se zbat în parcă se-năiașă, sumedenie, mai cu seamă acolo unde piețele vaste ale Centrului Falnic lasă loc labirintului de acoperiri uri ale Marginii Umile. Iar drumurile mari, sfruntate și late, grase de colburi, lasă loculi elor furia te, care, cu leauri adânci ca niște groaznice riduri - se spală de fala Cetății, în grădini de iarba de sfioase flori, gata să se unească, fericite și slobode, cu câmpurile înrourate, care încă n-au aflat de nisipurile apropiatului de ert...

Acolo, la depărtata margine-a alinării, unde este grădina unei pompoase case de vară a cine-tăcărui potentat - iudeu ori roman, totuna, căci casa-i pustie, în această timpurie perioadă a anului - în liniștea razelor dimineții, la col de grădina la cotire și năcruci are de drumuri răzgânditoare - s-a oprit un om.

El singur, sub ire - înalt și singur, ca un cedru ori chiparos. Nu e încă nimeni pe uli - e prea dimineața, și zbaterile furtunilor nopți și-au obosit pe oameni... - afară de un pici de vreo 7-8 ani ori, care, la vreo 20 de metri de Străduș, cu cîmău a rupt peste picioru-le goale și răgâiate, privește atît urmările mîinii cerului de noapte, cît și pe Strădușul cel singuratic, în albăcăma de înveșmîntat - cu egală și proaspătă curiozitate. Era un Străduș, **trebuia** să fie un Străduș - de i purta strai de iudeu. Dacă n-ar fi fost Străduș, n-ar fi avut atîta farmec, pentru micuțul bătăinaș. Căci oamenii de pe-aici sunt răsi și sîlbatici, răcnesc, spurcăși la gură, și se înăiașă și se lovesc într-una, amestecat și aprins - cu rost, rareori - dar, mai ales, fără nici un rost, ca niște diavoli într-o rătașă...Era atît de frumos și tăcut, atît de nobil, Strădușul de Yerushalayim - în simplitatea, în liniștea lui, atît de luminat și sever!

Printre ulucile înalte, de lemn, ale gardului acestei poieni e de r gazuri i tihne, la marginea Mar elui Fr mânt al Cet ii Trufiei - omul, cu boiul frumos i înalt, "mai înalt cu un cap decât to i cei din jur" (dac -ar fi fiind oameni în jur, dar înc nu sunt...) - z re te un r zor de flori albe i, altele, trist de albastre, toate culcate i frânte - zdrobite, dureros, sub r m i ele unui acoperi , smuls de cine tie unde, zbur t cit i pr bu it, greoi i grosolan, de cu noapte, peste luminile ginga e ale gr dinii. Str inul ridic palma dreapt în sus i, cu privirile -i blânde, dar ferme, str lucind la întrecere cu soarele r s rind - cheam spre v zduh - pe de-o parte, asprul i greoiul acoperi pr v latic de scânduri, s u ureze povara uciga de deasupra florilor - pe de alt parte, cheam ginga ele corole de flori s lepede umilin a durerii i s - i înal e, iar i, mândria senin i pur , spre ceruri. i acoperi ul se -nal , f r nici o boare sub el, de la p mânt - i dispore, în zbor înapoi, c utând i g sindu- i locul de deasupra de cas , de unde sl biciunea-l smulse, tr dându- i misiunea ocrotitoare - iar florile frânte din lujere, cu un sfîlnic i u urat geam t, se-ndreapt , iar fragede i tefere - i- i ridic , mândre i modeste, deodat , potirele, spre roua luminii din ceruri...Apoi, cu acelea i gesturi line, scrise parc pe v zduh , Str inul chem p s rile din ramuri - zeci! - i ele se a ezar pe umerii lui, ca pe-un arbore al lumii, i-ncepur un sfat ciripit - cu mare lumin i plin bucurie...

Piciul r mase cu gura c scat , cât ura...St tu locului pre de multe clipite - pân când, scâr âind din toate încheieturile, un c rucior cu c rbuni se ivi, trudnic, la col ul de uli , tras de un Fierar i C rbunar, cu fa a neagr , lucind de funingini. Cu capul în p mânt, de trasul poverii pe roate - Fierarul nici nu b g de seam cum îl lovi, cu o roat grea i cu cotul, cumplit de osos, în ale, pân la izbucul sângelui (inul cel alb deveni purpuriiu), pe Str inul cel înalt i blând, care st tea în drumul lui, la cotitura de cale. P s rile de pe umerii Str inului explodâr -n v zduh, speriate de moarte...În loc s - i morm ie cererea de iert ciune - v zând c lovitul i r nitul nu-i decât un vagabond, cu o simpl c ma pe el - Fierarul înnegrit de c rbuni izbucni, mânios:

- Naiba s te ia, calic puturos! D -te din drumul celor care trudes, neispr vitul p mântului!

- Pace ie, truditoe al mâniei - truditoe pe trei bani - murmur , cu lini te, omul cel înalt.

- Pe trei bani? De unde tii tu, p duchiosul p mântului, c eu trudes pe trei bani? i mai du -te naibii cu pacea ta cu tot, cât te v d! - î i spori furia, Fierarul-doar-cu-ochii-albi - dar i mirarea.

- Cât vreme nu- i îndrep i întâi alele, înainte de a- i osteni, apoi, în orice fel, trupul - i nu aduci, întâi i întâi, mul umire Celui care i- a d ruit înc o zi de lumin - truda ta nu face mai mult de trei bani: doi cu care s - i ostoie ti pântecul i unul s -l p strezi pentru râul mor ilor, ca dajdie dreapt - spuse, lini tit cât întreg cerul zorilor, omul cu alele deja purpurii. i de pace ai mai mult nevoie decât de c rbunii t i - c ci, cât c rai doar c rbuni, nu te îmboln vise i de mânie i nu- i pierdea suflarea suduind...Atâta c , nevoind s vezi lumina, înainte de negrea a c rbunilor - s-ar putea s i se înnegreasc i albul de-acuma al ochilor, omule - i s nu m mai vezi deloc... - mai murmur , cu priviri str lucitoare de rou , Str inul cel înalt i blând. i apoi, cu un glas sonor, precum vuietul gongului: Pace i lumin ie, truditoe, c ci e nevoie de tine, pe acest p mânt!

Ca prin farmec, Fierarul î i înghi i ce venin îi mai gâlgâia prin gu - î i îndrept , trosnind stra nic, alele - i-apoi, de parc nu el ar fi fost sem n torul de iu i i spurcate sudalme -n v zduh, de mai înainte cu câteva clipe - plec , fostul zavistnic, acum cu fa a parc mai pu in neagr , începând a încre i zâmbet i - culmea! - îngânând un cântecel..., vesel i ghidu precum o raz strecurat printre crengile dese ale unui copac. i c ruciorul scâr âia cu mult mai pu in - parc se mai u urase, i el, de poveri i dureri.

Piciului zdren ros, care abia apucase s - i închid gura, dup minunea cea cu florile, cu acoperi ul i cu p s rile - iar îi pic falca de mirare, mai s înghit o posta bun de p mânt...

Nu mult vreme i trecu, pe la strâmtorarea, încruci area i cotirea de drumuri, Negustorul - gras ca un pepene i tol nit într-o lectic , de parc greutatea ekelilor de argint i a talerilor de aur, din puna atârând la brâu, l-ar fi ologit de tot... i, cum era de a teptat, unul dintre sclavii care purtau lectica - unul care nu tr gea cu ochii i pe la florile drumului abia trezite, ci, lingu itor, privea doar la ame itoarea m re ie a st pânului... - se împiedic de Str inul cel înalt i-l izbi dureros - poticneala sclavului îl r sturn pe o parte pe Negustor - i din gura larg a acestuia (gur care, pân nu se ajunsese, striga "La oale ro ii!", pe hudi ele Cet ii M re e i Putrede) - se pornir , precum puhoaiete, sudalme i blesteme zdrobitoare:

-Câine! Tr sni-te-ar tr snetul lui Iahve! Nu vezi c trec oameni de seam ? D -te la o parte din drum, nemernicule, încurc -lume ce e ti - orbule i surdule!

-Pace ie, Negustorule! Î i mul umesc pentru numele dat: câinele -i f ptur i suflet bun - se întoarce, jertfit, spre st pânul s u, iar i i iar, omule, oricât l-ai lovi i fulgera, orb i nedrept, pân la moarte - rosti, rar i blând, cel lovit pentru a doua oar într-o singur diminea .

-...Orbule, surdule! Nemernicule, terge-te din fa a oamenilor de seam ! - continua s spumege Negustorul.

-Nu eu m-am împiedicat de tine, deci nu eu sunt orbul de care zici - gr i Str inul cel înalt. i oare crezi c m re ia ta m-o fi surzit, ori poate sunetul banilor, care- i alint ie urechile - de nu mai tii nici o muzic mai dulce decât aceea a argintului i aurului rece? Nici m car împ ra ii lumii i popoarelor nu -s de vreo seam - cât vreme

nu privesc nici Drumul, nici Cerul, nici Lumina care v de te Drum i Cer - i nici, mult mai adânc, pe Cel care a f cut Drumurile i Cerul i Lumina! Care-i i Cel care s-a îndurat s fac a curge în puna ta metalele erpe ti ale întunericului p mântului, în elegând, cu mil , pân i o voie strâmb ca a ta, om f r drum - gr i a ezat, cel c ruia îi picura sânge ca roua, din ale le r nite.

-...Încurc -lume! - zbier , nel sându-se, cu una, cu dou , Negustorul, aproape sufocat de mânie i osânz .

-Nu eu mi-am încurcat piciorul în lumea ta, ci sclavul t u cel lingu itor, care te privea, în loc s vad Lumina Soarelui Adev rat i Calea. Nu eu încurc iadul cu raiul, întunericul p mântului cu lumina cerului. Pace ie, Negustor Orb, Slab Negustor - care nu tii negustori i agonisi, spre folos adev rat i statornic, nici pentru tine însu i, i nici pentru lumea asta, pe care zici c o vezi - d-apoi pentru lumea pe care n-o vezi! - c ci osânza i se-a terne peste ochi i peste suflet - î i ridic str inul cel înalt aceea i voce de bronz...Scoal i mergi s n tos, Negustorule - c ci, o vreme, i de tine va fi nevoie în lume...de la o poar t la alta...

Negustorul bolborosi ceva nedesluit - dar acest "ceva" bolborosit era de tot îmblânzit în cimpoiul triplei lui gu e - aproape c gungurea, precum turtureaua! i, minune! se ridic din lena -i ologitoare, se cump ni spre v zduh, în sus, pe picioarele-i proprii, cam ov ielnic, e drept, dar c lca pe p mânt! - i porni, urmat de toat liota mirat a sclavilor - nici el i nici în el tor-melodiosul glas de aur al pungii sale ne tiind unde i încotro i de ce...

N-avu când piciful cel zdren ros s se mire i de aceast minunat îmblânzire i îndreptare - i, de dup col , tot ologit în lectic , înfoiat în straietele-i scumpe i-n credin a c nimic pe lume nu-i mai str lucitor decât el însu i i mintea sa - se ivi Fariseul, care - cum altfel? - se împiedic (nici nu se mai tie dac printr-un sclav , printr-un tovar lingu itor, sau chiar prin însu i cotul s u, prea întins a st pânire, mult peste firea întinderii sale de trup) de blânde ea înalt i atotîndur toare a Str inului, aflat la cotirea de drumuri a florilor înrouate. Lucru hot rât este numai c lovitura de împiedicare, cu muchia ascu it i prelung , precum lama unui cu it tâlh resc, a lecticii, fu mai teribil , prin durere, decât celelalte dou la un loc - c ci Str inul ardea purpuriu, acum, din tot trupul...

-Vierme! Robule! D -te la o parte, târâtur ! Neghiobule! Scursur ! M gar puturos! Gunoiole! - url în delir, aproape s se sufoce de indignare, Înv atul Templului...

-Pace ie, demone care- i strigi numele, precum cucul - spuse, cu glas limpede i sonor, c tre c tr nitul Fariseu - Str inul cel însângerat. Tu, rob des vâr it tuturor celor rele, târător scurs i r spânditor a întreag mâr via Lumii - m gar pe care Dumnezeu îl va înc leca i struni, la Ziua Jude ului Ultim i Sfân t! - sânge din mine s - i dau - da, î i voi da, ca s te v desc i limpezesc Vierme Neodihnit în Rele! - i tot nu voi putea chema omul în tine, tu, care- i vinzi sufletul tuturor Negustorilor i i-l înnegre ti i r suce ti la to i F urarii Iadului, cu de ucheat , beat , de tot îngunoiat bucurie - c reia-i zici "Minte" ! - fire te, dezvelind silnicia neru inat -a Minciunii! Pace ie, demone, te duci s - i ver i veninul înv turii în gu ile puilor de om care te-a teapt s -i hr ne ti cu Pâine, iar tu vii i, p rinte ei crezându-te pe tine, le dai spre hran arpe, i-i îmbuibii cu moartea sufletelor! Pace ie, demone - i pas' de te-ntoarce în iad, de unde-ai purces, cu tot cu zborul, zim uit de-ntuneric, al tr d rii de Soare - al tr d rii de Izvor al Luminii! De tine i de tr darea ta, precum de voma -mpu it i slobozit meree, chiar nu mai are nevoie lumea cea nou !

i, de cum gr i chinuitul i hot râtul blând glas al Str inului cu trupul iroind de sânge - Fariseul, tovar ii i târătorii s i de lectic se învârtejir -n v zduh, de parc atât a teptau stihiiile nop ii, ca s se întoarc , stârneasc i s smulg buc i din lume, din nou - i, pe aripi zim uite de furtun nebun , Fariseul i tovar ii s i se -n l ar i pierir în sus, întâi ca ni te p pu ele de cârp , smotocite de vânturi, apoi tot mai mici, ca ni te b ici de spum , sparte i disp rute, din orice vedere p mântean - a teptându- i, îns , cu viclenie de arpe, ascuns în cumplit i cernit culcu , sub m ti de r bd tor întuneric, sorocul de crim , scris la Cartea cea trist i m rea a Lumii...

Piciful zdren ros înlemni... i, dup câteva clipe, parc împins de vântoase, o lu la fug , înapoi, spre casa p rin ilor lui - unde,-n ograd , tat l s u, un Dulgher, devenit, prin nevoie, i iscusit Rotar - se nec jea, în fa a înaltului opron cu por ile deschise, de cum d duse lumina zorilor, s termine de dres dricul unui car, pe care -l tocmise pentru un vecin mai bogat - i-apoi avea de potrivit obezile ro ilor în ine - tiii, cât treab !... i ziua-i doar de câteva ceasuri, acolo...Ridic tesla, cu mare sete i folos s loveasc ...

-Tat ...ta-t ...tat- - gâfâi sfios, ajuns, dup aprig goan , în dreptul muncii tat lui s u, pruncul, venit de pe uli i.

-Ce i-e, m i? de unde mai veni i? De ce te scula i, c treaz tot degeaba stai?! - morm i, moroc nos c -i oprit din avântul muncii f c toare de bani, Dulgherul, cu ochii în jos, a inti i pe lemnul trudit, cu din ii strân i i degetele încârligate pe tesl .

-Tat , un om plin de sânge...

-Ce zici tu? Iar înjunghiar pe-ai no tri? L-a înjunghiat careva dintr-ai no tri? - întreb repezit i- i s lt ochi cercet tori Lemnarul, s nu care cumva s fie b gat, de nevinovat, în vreo belea; pe -a a vremuri, oricine te poate urgisi i n p stui, de-i mai bogat, ori mai puternic ca tine...totuna...

-Nu, tat - găfâi, de zor i con tiincios, fiul cel mic. El face s zboare acoperi uri înapoi pe case... i vindec florile...vorbe te cu p s rile... i îndreapt spin rile... i-i face s zboare pe r i...

-Ce-ai, te-ai z rghit de tot? Ai fiebin eli? i-a r mas de la furtuna de-azi-noapte? Cine s zboare, ce s zboare, de ce s zboare? - se fâstâci tat l, se nelini ti pu în, dar se i preg ti de mâinii i sudalme.

Pentru sine, mâinii i sudalme, pentru sine - c ci treaba asta era veche, la el în cas i-ograd : îl tia pe fiu- s u cam z natic, tare stângaci, neîndemânatic i netrebnic. Boln vicios...ce mai încoace i -ncolo, ce s-o-nvârtim i cotim: prost, tare prost era! - un feciora netrebnic, c ruia-i ardea numai de cai verzi pe pere i. i-acuma, poftim! - a dat i-n boala vedeniilor!...Î i luase demult gândul c va scoate din el un iscusit Me te ugar. Dar - gata! - se mâhnise alt dat destul, pentru asta...Gata!

-...El îmblânze te...l-a îmblânzit pe Fierar, de-a cântat...

-Cine-a cântat, m i? - întreb , cam într-aiurea, Lemnarul, derutat , oprindu -se, doar o clip , din lucru.

-Fierarul, Fierarul a cântat, i Negustorul n-a mai oc râț i-a plecat bucuros, i Fariseul a zburat, de tot a zburat, a pierit ca un balon de s pun... - îi d du înainte, icnind, ca s - i înfrâng teribila găfâial , piciul în zdren e.

-Taci, nebunule! - zbier Lemnarul - apoi uier , printre din i: Taci, c ne bagi în temni pe to i, neispr vitule, plod nebun! Te-ai g sit s te iei de preo i, de cei sfîn i, mucos nebun!

-Dar...

-Taci odat , î i spun! - strig dezn d jduit, speriat de moarte, tat l. tia c moartea, cea mai cumplit moarte, îl pânde te îndat pe cel care def imeaz , ori pe cel care -ascult def imarea - totuna! - mai marilor Templului din Yerushalayim.

-El e în crucea drumurilor - acolo! - e plin de sânge i face minuni! Oamenii îl lovesc mereu, i -l însângereaz cumplit, dar el e-atât de blând...îi face pe oameni mai buni i îndreapt florile spre cer...se -a az pe el p s rile, ca îngerii - găfâi tainic, în oapt aprins , cu ochii arzând rug tori, micu ul zdren ros.

Tat l se lini ti i se-ntoarse la munc , apucând cu n dejde tesla. Avea atâta de lucru...

-Tat ...tat - el însângereaz , din pricina noastr ...sângereaz pe uli ...acolo... în crucea drumurilor, unde to i se izbesc de el - ar t cu degetu ul lui murdar, dar sincer, copilul, cu ochii mai mari i mai rug tori ca nicicând, crezând pân în ultima clip c tat l s u este ocrotitorul tuturor, nu doar al familiei sale, i c se va repezi p e poart s vad de r nile Str inului cel minunat de blând...care spunea vorbe vr jite... i s i le oblojeasc ...

Dar tat l se aplecase cu înver unare peste ciolanele ro ii: avea de câ tigat bani buni, dac termina carul de reparat i întrulocat pân seara...Dup ce-l f cuse pe micul z natic s tac , s nu pun -n primejdie casa lui i familia - nu-i mai p sa decât de munca lui i de visul la banii cei sun tori...

-Tat ...el însângereaz ... - mai încerc copilul în zdren e, disperat, dar toropit de oboseala încerc rii de a m rturisi, cât mai repede i conving tor, Adev rul.

Lemnarul morm i ceva nedeslu it - i- i înfund mai înc p ânat capul între umerii vânjo i. Ce -l interesa pe el c însângereaz , pe uli i, un vagabond, sau o mie de vagabonzi?...Cât vreme legea Cet ii n u e atins , cât vreme solda ii legii nu sunt... i nu spun...nu dau de veste cu trâmbi e - nici legionarii romani, nici o tenii Marelui Templu...Apoi, ridicând o clip ochii:

-Decât s te proste ti atâta, mai bine-ai ine de lemnul sta! - îi spuse, cu n duf, fiului, care se cl tina de oboseal . Nu-i bun, nu-i bun deloc lemnul sta - i vecinul e preten ios, ar vrea obezi de aur, poate...de aur, da...

Ca-n vis, f r s se gândeasc , micu ul puse mâna pe lemn...

Deodat , sub mâna Lemnarului-tat s lt , n valnic zvâcni, ca o inim imens - perfect rotund i orbitor de luminoas , sub razele sus trezite-ale soarelui - o roat de car: o roat cu spi ele esute numai i numai din lumini! Lumina zvâcnea i unduia printre spi e, precum oglinda unui lac umbrît în ad ânc de mii de focuri tainice...

-Ptui! - scuipe , înfrico at i în ciudat, totodat , Lemnarul cel aprig de harnic i ahotnic dup bani. Drace! Ce-i asta, ce s-a-ntâmpat cu roata mea? Unde-i roata mea? A luat foc roata mea! - începu el s se jeluia , aproape s plâng de spaim - i, cu cât lemnarul se jeluia, cu atât roata luminoas se chircea, de durere amarnic , parc - pân se f cu mic , doar cât o minge sc p r toare, precum un ochi dilatat, care st s izbucneasc , acu -acu, în disperat plâns de umilin ...

Omul, speriat i mânios, cu amândou mâinile, în f c i f cu vânt mingii de lumin sub opron, înfundând-o în deplin întuneric...sub paie...

i, dup ce alung roata de lumin , mult prea ciudat ("ce va zice vecinul, dac -i voi schimba rotundul i cunoscutul, cenu iul de roat - cu ciud enia asta, de niciunde venit , iscat ...? - blestemat e copilul sta, numai necazuri îmi face!") - de sub privirile sale atât de tiutoare de roat , atât de obi nuite cu cenu iul ro ii de lemn - se lini ti în ritmul adormitor, ca de tob , al ciopliirii din tesl . Se lini ti în Marea tiin -a ciopliirii de a chii.

... i, pân -n sear , î i termin treaba (niciun sup r tor foc nu mai izbucni de sub mân ori tesl , din lemn!) cu iscusin a i h rnicia lui atât de obi nuite - i, la poart , desp r it de vecin, se bucur de lumina amurgului, care se stinge, mat, în ekelii îndelung i atât de cinstit trudi i... Îl încerca o îngâmfare, umflat în piept, dar pe care se

silea s-o în bine ascuns , ca s-o deguste în voie, f r rivali i împotrivitori: nimeni nu-i mai bun Me te ugar decât el, nimeni! Mâinile lui pl m desc, vânjos i degrab , orice î i v de te, clar i la lumina zilei, fibra, esutul de artere ale p mântului! i pentru ce face - câ tig bani mul i, mul i - de i nu prea tie s -i rostuiasc , banii tia - i ai lui din cas tot în zdren e se poart ...necum s mai aib s dea i altora, spre ajutorin ...Dar el une te i desparte, cu rost pentru ochi i privire, tot ce-i v zut i pip it de mâinile sale..."Me te ugar iscusit, de tept, nepre uit Me te ugar" - ce vorbe vr jite, ce încântare f r seam n de dulce, r sf toare, atât de dulce -adormitoare...

Nici urm , în urechile sale, de sunetul durerii vorbelor pruncului s u: "Tat ...el sângereaz în uli ...sângereaz din pricina noastră ..." i chiar s - i fi amintit - la col ul de uli , la r scruc - acum, era pustiu. Nimeni nu mai st tea - nici s priveasc , m car -d-apoi s se in de zboruri i de luminate, blânde minuni, cu sufletele i cu v zduhul...Întunericul era des vâr it, în Vechea, Marea i S lbatica Cetate a Yerushalayimului.

...Numai într-un cotlon ascuns de opron, un prunc zdren ros plângea sfâ ietor, inând strâns lipit de inim o minge micu de lin v paie, o minge închipuind, în rostul ei, o roat de car - o roat care-l cuprindea, îl înbr i a, la rândul-i, între spi ele ei - spi e aburind de o tainic , de nespus pentru al ii, lumin ...Numai pruncul cel zdren ros i umilit v zuse, în roata de lumin , oglindindu -se chipul cel nesfâr it de blând al Str inului...Str inul care, acum, st tea în trudnica încovoiere a Ro ii - st tea r stignit pe Spi ele unei Uria e Cruci Rotitoare -n V zduhuri. V zduhuri dumnezeiesc de limpezi, înstelate -n puhoi nesfâr it de lumin ... Atât de strâns inea copilul, cu degetele i cu sufletul, Roata - încât, din palme, -i â nea sângele - sânge de v paie, luminând a mare i tainic vestire, umilele paie-ale oprului. i lumina Ro ii pe care era, parc , crucificat - el, zdren rosul prunc, dimpreun cu blândul Str in, pân la contopirea-ntre ei - devenea, i ea, sângerie...Izb vitor ve mânt, ori mrea j de sânge aprins, se esea, pentru întreg p mântul, acolo sus, între stele.

...Deasupra Yerushalayimului începu s cad o ploaie tot mai deas , p trunzând printre scându rile i c priorii acoperi ului de opron, ca-ntr-o iesle pe care picurii de ploaie-o luminau îngere te - i deasupra c reia î i l sa, protectoare, înbr i toare, aripile, ca ni te Spi e, o Cruce uria , pe care, spre cele patru duhuri ale spa iului lumii, sângele Pruncului i sângele Marelui i Tainicului Str in se -ngem nau.

Dar, deocamdat , această Cruce n-o vedea niciunul dintre preaiscusi ii Me te ugari ai P mântului. Doar un oropsit prunc - nebun i prost...care nici nu va-nv a vreodat s fie iscusit sclav, Rotar-Rotitor al Cenu ii...

povestitor: **Adrian Botez**

***

jocul ielelor

“CUM MAI STAI CU IMAGINEA?”

“Ce mai faci? Cum o mai duci cu s n tatea? M bucur c te v d!” Cam acestea sunt formulele consacrate unei bune vederi între doi oameni care se cunosc de mult vreme, dar care nu se v d chiar în fiecare zi, uneori foarte rar. Sunt semnele verbale ale unui grad înalt de sociabilitate, ale unei rela ii amicale, în orice caz, semnele unei pre iiri reciproce i ale unui sincer regret c întâl nirile de acest gen sunt sporadice i ocazionale. E, pur i simplu, bucuria revederii i dorin a de a afla cât mai multe despre cel lalt, într -un timp cât mai scurt. M rog...cel pu in a a ar trebui s fie...Numai c omul stresat al binecuvântatelor vremuri pe care le tr im a golit cuvintele de con înut, i - a compus un zâmbet lipicios, ce mimeaz o larg bun voin , o înut u or aplecat ce aduce a revere n , în timp ce picioarele încremenesc încordate, ca atunci când a tep i semnalul starterului la 800, 1.5000 sau 3.000 de metri!

“Ce mai faci?” – poate s însemne, în atari condi ii, “spune repede, c m gr besc” – cu câteva nuan e aproape jignitoare. “Cum o mai duci cu s n tatea?” – poate s însemne orice, numai grija real pentru validitatea celui lalt, nu! Culmea ar fi - pentru un om care nu se gr be te i care nu simte g uno enia cuvintelor - s ia în serios cele dou întreb ri i s r spund pe larg!!...Cu greu poate s - i imagineze cineva epitetele cu care este gratulat (în gând) de c tre partener, într -o asemenea situa ie, în timp ce zâmbetul aceluia r mâne la fel de tern i lipicios! Oricum, câteva vorbe abil plasate pot scurta “darea de seam ” a c elui care ine neap rat s dea am nuntele cu privire la s n tatea sa : “Îmi pare r u, m gr besc, m a teapt ...soacra, nevasta, eful cel mare, o afacere care nu sufer amânare!” Câte nu-l a teapt pe bietul om care p rea, în urm cu câteva minute, atât de interesat de activitatea i starea de s n tate a celui lalt. i a a a ratat acesta rara ocazie de a se informa i de a asculta confesiunea interminabil a semenului s u!

Cu totul altfel ar sta lucrurile dac amicul întâlnit ar putea fi un ajutor, un elemen t important în derularea unei afaceri sau a unei activit i în care primul cet ean (“om al cet ii”, nu -i a a?...alt cuvânt vidat de sensurile sale sacre...) are niscaiva interese! Cum ar proceda? Ar l sa totu balt (corect ar fi s spunem c ar l sa această impresie), l-ar invita pe amic la o cafea, la o bere, la un restaurant (dup posibilit i, coane F nic !), unde ar avea loc un viu schimb de impresii pe subiecte dintre cele mai pasionante: s n tatea, serviciul, copiii...La urm s -ar

ajunge i la subiectul de real interes pentru cel care pl te te consuma ia, fire te, dezinteresat...Totul e bine când se termin cu bine!

Filologii tiu c “un cuvânt are valoarea pe care i-o d contextul, c în elesul sau în elesurile sale depinde/depind de celelalte cuvinte care-l înconjoar i, nu în ultimul rând, de ambian a extralingvistic ”. Întrebarea - grav cu adev rat - este dac acela i lucru se întâmpl i în cazul oamenilor concre i. Pentru Slavici, de -o pild , omul era locul geometric al p rerii proprii despre sine i al p rerii celorlal i despre el. Mecanismul de interrela ionare este, îns , cu mult mai complicat. Fiecare om influen eaz i este influen at, dar, întotdeauna, unul dintre parteneri este superior activ i dinamic, estompându-l pe cel lalt. Primul cap t certitudinea fiin ei sale, a situa iei în care se afl angajat i a structurii sale, în m sura în care existen a lui se proiecteaz în con tiin a celuiilalt. Ce se întâmpl , îns , cu acest om, când ajunge s cread c această IMAGINE (proiectat în ce ilal i) este cu mult mai important decât ceea ce este el cu adev rat, prin raportarea la un set de valori esen iale i la performan ele realizate în plan socio-uman?!? De regul , un asemenea om are o excelent p rere despre sine i una foarte proast despre ceilal i (aceasta din urm , nem rturisit). Comod, nu?! Uneori, chiar eficient!...

Ra ional i din bun-sim , refuz s cred, mai bine zis, **vreau s nu cred a a ceva...**c un om ESTE i VALOREAZ cât crede el c este i în func ie de imaginea promovat cu toa te armele aflate în dotare; rezultatul nu poate fi decât un teritoriu de interferen i sintez a p rrilor celorlal i, o imagine contraf cut , dar ferm . O fi trist, aproape deprimant, dar e cât se poate de adev rat. Încep s m conving c , indiferent de ce cred sau simt eu, oamenii se pre uiesc unii pe al ii dup IMAGINEA pe care i-au confec ionat-o cu mult grij i, mai ales, cu responsabilitate. Cum se întâmpl a a ceva, nu prea tiu...e un îndelung i complex proces de cosmetizare care ine de abilitate, de viclenie, de calcule i prognoz psiho-social , cere calit i actorice ti, resurse uria e de ipocrizie, constan i tenacitate, inteligen , intui ie, tupeu “cât încape” i...Doamne, ce bine mai ar t!

Cunosc asemenea oameni care au consumat cantit i impresionante de energie pentru a- i edifica o **reprezentare** cât mai convenabil , dar care - dincolo de imagine - î i rostuiesc cu tandre e meschin ria, l comia, invidia, mizeria sufleteasc , vidul moral...În unele cazuri, lucrurile sunt ceva mai greu d e în eles: calit ile suflete ti (uneori) i intelectuale (cel mai adesea) sunt reale, dar tendin a de **eficientizare** (ce apar ine unui sistem “tic lo it”, cum ar spune un ilustru personaj) duce la duplicitate care erodeaz , submineaz aceste calit i; se altereaz tocmai din cauza eforturilor pe care le fac, un om sau altul, de A P REA, de a transmite celorlal i o anume IMAGINE despre sine ce devine (culmea!) mai important decât propria esen . În asemenea cazuri, MASCA SE LIPE TE DE CHIP, apoi se dizolv , p trunde perfid în m dularele s n toase, otr ve te organismul...poate nu iese de aici chiar un monstru, dar – nici într-un caz - individul respectiv nu se va mai reg si vreodat în autenticitatea sa. **Imaginea** astfel construit (artificial , fire te) poate sufoca sau deforma eul profund, ceea ce are drept consecin direct - a a cum era previzibil - falsificarea rela iilor interumane, a a încât, atunci când vezi doi indivizi confruntându-se, te po i întreba: se confrunt ei - sau **IMAGINILE** lor, sosiile lor rarefiate?!?

Te po i întreba: ce rost mai are s fii con tiincios, s munce ti, s fii cinstit, m surat, loial în prietenie, dac e mult mai important **S PARI** con tiincios, muncitor, cinstit, m surat, loial în prietenie?!...De ce -ar sta cineva în bibliotec , f când zeci de mii de fi e, de ce s-ar ruga cineva în singur tate, îngrijindu - i spiritul, dac mai important e **s pari** c rturar i credincios?!...Folose te mai mult la **imagine** s por i tot timpul “la vedere”c r i i reviste, s - i etalezi “erudi ia de salon”, sau s - i pui semn tura pe articole i c r i alc tuite (cu iscusin) din munca altora, s compilezi i s plagiezi cu profesionalism, de aici rezultând un CV impresionant “la vedere”!! Vei merge în fiecare duminic diminea i la toate s rb torile religioase în biseric , unde vei sta - dac este posibil - în primul rând, vei înv a câteva parabole, câteva apoftegme, nu stric într -o conversa ie, face impresie bun ...fire te, nu e de “bon ton” s te declari “liber cuget tor”, cum era în alte vremuri. Doar **IMAGINEA** conteaz , nu-i a a?! ...Privesc în jurul meu i m însp imânt: prea multe “imagini” - mai mult sau mai pu in poleite, mai mult sau mai pu in sp l cite; prea pu ine, mult prea pu ine priviri întoarse spre interior!! Dac a fi naiv, a spune c un om are valoarea pe care i-o dau faptele sale, nimic mai mult! Dar, pentru c nu sunt naiv...

Vreau s fiu bine în eles: nu cred c a fi **autentic** înseamn a umbla neîngrijit, murdar, a spune orice prostie î i vine prin minte, a nu- i cenzura gesturile, cuvintele i comportamentul! Departe de mine un asemenea gând!! În acest sens, IMAGINEA reflect gradul de sociabilitate i civiliza ie, capacitatea de a discerne între bine i r u, între ceea ce este necesar i ceea ce este inutil. Asta nu are îns de a face cu “bursa de valori” a fiec rui individ în parte, raportat - fire te - la colectivitatea din care face parte. Nu are nimic de -a face cu impostura i surogatele, cu falsificarea tr irilor i aprigul joc al simulacrelor din a a-zisa societate “postmodern ”. Nu are nimic de -a face cu “tele-intelectualii”, cu veleitarii, cu politicienii de cabaret sau cu “obiectele erotice” ce bombardeaz ecranul televizoarelor, ca surogate jalnice pentru ceea ce este sau trebuie s fie femeia - o fiin demn , în primul rând, inteligent i generoas , izvor al frumuse ii i al vie ii.

Din toate aceste motive, atunci când se întâlnesc doi oameni care se v d ceva mai rar i despre care se crede c se respect , cel pu in - m a tept ca dialogul s decurg cam a a : “-Ei, cum stai cu imaginea?” “-Bine, mul umesc, m descurc! Nu se vede? Ma in , bodigarzi, secretar , am i o vilu , o cas de vacan ! Dar tu?!” “ -Mai am pu in de lucrat...la imagine!” i se despart ca doi oameni foarte mul umi i de sine. Au toate motive le.

prof. **Mircea Dinutz** - Colegiul Na ional “UNIREA” - Foc ani
***

tablete de duminic

CINE MAI CITE TE AST ZI?

Buc t rezele sigur (**Cartea de bucate**), po ta ii (adresele destinatarilor), militarii (regulamentele de ordine interioar), elevii (c r ile de comentarii), profesorii, inginerii (strictul necesar), preo ii i c lug rii (c r ile de cult), academicienii (propria oper ...)...oare nu exagerez? Undeva am citit c doar 8% dintre români deschid zilnic o carte... i asta e varianta optimist ! E mult mai simplu s crezi c tot ce ai citit odat , în tinere e, î i este arhisuficient; e mult mai comod/comfortabil s - i imaginezi c **coala vie ii** des vâr e tece n-a reu it s - i inoculeze cealalt coal : dorin a de a cunoa te, de a ti, pasiunea pentru adev r i frumos.

Am întâlnit tineri, din fercire pu ini, care au dobândit o adev rat aversiune fa de carte, care se feresc de bibliotec , ca de un loc al pierzaniei, preferând discoteca, un ade v rat spa iu al “regener rii spirituale”. Navigheaz , în schimb, cu non alan , pe ne tiutele c i ale **Internet**-ului (m car de-ar fi cu folos...), c utând, mai întotdeauna, divertismentul i9, în orice caz, solu ia cea mai lesnicioas la multele întreb ri ce se ivesc, conform principiului “cu cât î i ba i capul mai pu in, cu atât e ti mai tare!”

Un asemenea tân r, elev în clasa a X-a, a venit la mine s împrumute o carte: **Morome ii**, de Marin Preda, c nu se mai poate, mi-a zis, “mi-a pus profa unghia în gât”, precizându-mi c vrea ambele volume. Cerin a m-a umplut de uimire, acesta nefiind - nici pe departe... - un prieten al c r ilor, dar m-am supus dorin ei sale i l-am întins cele dou volume solicitate. Când a v zut c e vorba de cel pu in 500 de pagini, s-a f cut palid, s-a cl tinat pu in pe picioare, dup care a îng imat:”Nu cumva ave i un rezumat?”

*

“DAR NOI AM FOST CUMIN I, DOAMN !”

Cu câ iva ani în urm , într-una din colile de prestigiu ale jude ului, la sfâr itul anului colar, diriginta - foarte mul umit de rezultatele ce se întrevedeau - le-a spus elevilor s i (clasa a VII-a) – cu siguran a c le face o mare bucurie:”Pentru c a i ob inut asemenea rezultate, de care sunt mândr , pentru c sunte i o clas l udat de toat lumea, vom merge într-o excursie la Bucure ti!” Au urmat urale, strig te de entuziasm! Când cei mici s -au mai potolit pu in, diriginta a continuat:”Vom vizita ora ul, vom vedea Casa Poporului, câteva muzee, iar seara (aici a urmat o pauz purt toare de adânci semnifica ii)...V OM MERGE LA TEATRU!!” T cere grea. Doar bâzâitul unei mu te impertinente, lipsite - în orice caz – de sim ul umorului. Dup câteva secunde bune de stupoare general , s -a auzit o voce limpede, din spatele clasei:”Dar noi am fost cumin i, doamn !”

S fi fost vocea inocen ei?

*

ÎNTÂLNIRE DE GRADUL ZERO

Cei doi prieteni (Încurc -ume i Descurc -Lume), ajun i la apogeul carierei lor, s-au rev zut dup mul i ani. S-au studiat mai întâi cu aten ie, au zâmbit cu încântare când s-au recunoscut, s-au îmbr i at scurt, b rtb te te, dup care i-au amintit în treac t aventurile lor comune: cum au fost ei la furat de varz , prima înjur tur folosit cu succes, simpatia lor rivalitate pentru Maricica, cea mai rebel fat din clas ...Apoi au mers la o cafea, pentru o discu ie mai lung :

-Tu cu ce te ocupi? Ce-ai f cut anii tia? – a întrebat Descurc -Lume.

-Eu sunt artist, manager cultural, vân tor i pescar. Membru al UAP, al USR, al AGVPS, al altor comitete i comisii! Am un CV impresionant, te asigur! Peste tot m b ag i îi oblig pe to i s m ia în seam ! E mare lucru s te “încurci” în ziua de azi! Conduc dou gazete: **C mara literar** i **Ciobul literar**, am participat la nu mai pu in de 32 de expozi ii comunale i intercomunale, cu premii ob inute la Groapa lui Costi c i Zombie-City, am editat cinci volume de versuri în **hai-ku** i **ku-fu**, dou romane fracturiste i un volum de eseuri toropite. Marf !

După ce l-a cercetat biruitor (deja) pe amicul său, l-a întrebat într-o doară :

- Dar tu?!?

- Eu sunt politician, a răspuns degajat cel lăsat. Datoria mea este să fac promisiuni, să dau indicații, să fiu alături de oameni, firește, în campaniile electorale - altfel ce rost i-ar avea, să particip la show-uri, să bine la public; am o **imagine** atât de bună că nici eu nu mă recunosc în ea, atenție, trec strada de la stânga la dreapta, apoi de la dreapta la stânga cu atâtă rapiditate, încât nimeni nu mai poate să aprecieze ce convingeri politice am !... Asta nu-i împiedică să-mi dea atâtea voturi câte îmi sunt necesare pentru a-mi păstra locul confortabil din Parlament! Unde sunt probleme încurcate, îmi dau cu părerea, unde alții nu găseseră soluții, o scot eu din buzunar pe cea mai simplă și mai puțin aplicabilă dintre soluții! Cum de nu mă văzut la televizor? – întreb el puțin nedumerit.

Întrebarea a căzut în gol. Partenerul său de discuții dispăruse. Poate pentru a stabili performanța de a încurca iar lucrurile, oriunde s-ar fi simțit nevoia.

prof. **Mircea Dinutz**, Colegiul Național "UNIREA" - Focșani

*

paradidactica

AMĂRĂCIUNI AUTUMNALE

La jumătatea lunii iunie, după tradiție, încheiem un zbuciumat an școlar, care nu a adus nimic bun peisajului educațional românesc. După cum bine se știe și cu triste se amintește, indiferența, inconștienta sau nepriceperea conducătorilor acestei țări au aruncat lumea școlii într-o mizerie care a generat lungă grevă din noiembrie 2005. Un an mizerabil, cu inundații care au distrus locuințele școlii, care nu mai avea nevoie de noi școli. Dar nu a fost suficient, pentru că dacă până n-a putut îneca speranțele tot mai firave ale Românilor, diletantismul unor personaje, emenate odată la 4 ani, de 16 ani încoace, aproape a reușit sfârșirea redutelor suflătești ale copiilor, părinților și dascălilor, "vinovații" care ies într-o Românie sfârșită de hoții și de slugile acestora. Hoții și slugi – a căror preocupare n-a fost vreodată Educația!

Speria de posibilitatea prelungirii **sine die** a protestelor, dascălii au consimțit, cu lehamite, să se întoarcă la catedre, convinși fiind că niciodată nu li se va putea întâmpla ceva bun, în această viață. Nu înainte ca aceiași conducători ai țării să-I arunce pe dascăli în "gura lumii", instituție de temut la noi. Protestele legitime ale dascălilor deveniseră subiecte preferate ale prelupelelor în piață, pregătite să-i ofere "soluțiile" ieșirii din impas. Pretutindeni, societatea românească, instigată și demonizată, îi percepe pe dascăli ca pe niște **amploraiași** care cer mereu bani. Din 90 încoace, toți "ilustrii necunoscuți", care s-au perindat la "șefia" Educației (Doamne, urât mai sună expresia aceasta, foarte dragă unora!) au depus toate eforturile pentru a se sedimenta această idee. Îmi aduc aminte, acum, de o vorbă memorabilă a lui Montesquieu: "Nu există nimic pe lume despre care să nu-și dea cu părerea un individ cu inteligență mijlocie." și mai bine a spus Sadoveanu: "Un prost găsește totdeauna pe altul mai prost, care să-l asculte cu gura căscată".

Dar greva din noiembrie 2005 este deja istorie, nimeni nu-i mai resimte reflexele, opinia publică fiind altele subiecte de dezbatere (mai exact, fiindu-i "servite"), în virtutea principiilor că România trebuie să fie mereu "ocupată" cu dezlegarea bazelelor emise de cei care-i reprezintă.

Trecuta vacanță de vară a fost încă una deosebită, **par excellence**. Iată, pe scurt, faptele:

1-o ziariștă a cumpărat, înainte de începerea Testelor Naționale, subiectele din piață, ca pe orice produs, tulburând apele din miniser (aiurea!);

2-înainte de Bacalaureat, circulau iarăși subiecte, semn că robinetul n-a fost închis;

3-au urmat noi scandaluri, la examenul național de titularizare a cadrelor didactice, cu tot dichisul, an de an la fel, dar acum mai bine mediatizate;

4-în august, lumea universitară (deocamdată!) este răscolită de reflexele conexe ale unei noi calamități care bântuie societatea românească, scandalul "Dosariada" (deconspirarea fostilor colaboratori ai Securității).

Departă de a ieși la suprafață toată mizeria care zace în sistemul educațional românesc, în cea mai mare parte, de cei care s-au perindat pe la guvernare, s-au rostit adevărate explozii, iar ministrul Hârdu a promis o anchetă în cazul subiectelor tranzacționate la tarabă și a-I sancționat pe cei vinovați. Evident, noi nu credem că se va întâmpla ceva "pozitiv" (în sensul eliminării acestor "practici"). Nu cumva acest sistem mizerabil, bazat pe clientela politică, l-a propulsat pe Hârdu la cârma Educației? Poate lua Hârdu măsuri de capul său, sancționându-I pe cei de aceeași "culoare" politică cu el (sau din același "arc guvernamental")? Publicul larg ține de mult cum se vâd

subiectele, cât “cost ” o capacitate, un bacalaureat, notele mari ¹³ .a.m.d. Nu învățământul românesc reprezintă un sistem încheiat, în adevăratul sens al termenului, ci aceste aranjamente mercantile alcătuiesc un sistem care are, deja, “baronii” lui. Nu cumva admiterea în învățământul superior, pe bază de “dosare”, în care primează **nota, media** (din timpul liceului, de la bacalaureat etc.), a fost pusă la cale pentru a “înflori” comerțul cu note mari, în schimbul unor sume frumoase? Să nu ne ferim să spunem: cam la acestea se rezumă “reforma” din învățământ! Poate că cineva explică plauzibil faptul că elevii corigenți, care termină clasa a XII -a, din mila bieiilor profesori, iau la bacalaureat note peste 8 sau 9 ?

Reforma în învățământ a însemnat, până acum, doar dinamitarea a ceea ce este bun în școala Românească, de la Spiru Haret încolo. Începând din 1990, sistemul educațional s-a degradat permanent, ajungând acum o epavă, pe puntea căreia nu uiesc cei stipendiați și comităm crima capitală asupra Poporului Român. Din complicitate sau ignoranță! Cititorii acestei reviste trebuie să țină seama că, fără a aduce elogiul regimului politic de dinainte de 1990, totuși, după statisticile UNESCO, în 1972, învățământul românesc se afla pe locul 7, iar în 1998 căzuse pe locul 34!!! După jaful sistematic aplicat României timp de 16 ani, se înțelege de ce!

În acest moment, curriculum-ul național este generat de Banca Mondială, având, în consecință, prea puțin legătură cu tradiția învățământului românesc și cu aspirațiile elevilor și studenților. Mai mult, sub masca diferitelor programe/proiecte de finanțare, se pregătesc specialiști care vor lucra (și lucrează) pentru celebre firme din Occident. Restul absolvenților, cu calificări dictate de aceeași Bancă Mondială, constituie mână de lucru ieftină, pentru același Occident (în cea mai mare parte, “căpitanii”, zidarii sau vidanjori). Nu totuși suntem naivi să credem în “bun voiaș” instituțiilor occidentale și adevărul trebuie cunoscut, cu orice preț. Nu putem abdica de la această datorie! Degeaba se tot critică tradiția colii Românești, căci rezultatele pretenției “reformate” se văd acum, după 16 ani de muncă prin școală: absolvenții de gimnaziu sau de liceu – semianalfabeți și absolvenții de învățământ superior (foarte mulți, din păcate!), fără “intellectuali” la diverse “universități” de cartier, care nu și-au justificat statutul social. Deh, sub impresia diversificării și apariției pluralismului în orice domeniu (neapărat, chiar dacă nu era necesar...), au apărut astfel de instituții care sîmănă banii românilor dornici de a se împopona cu diplome de economiști, juriști, medici ori profesori... și ni se mai vorbește de competență și competitivitate!

Tragicomedia din astăzi toamnă, dezlănțuită de efii sindicatelor din Educație, a scos la iveală alte gunoaie: ministrul Hărdău i-a etichetat pe (unii) profesori, drept “pămîl”, în vreme ce președintele Băsescu (“hă! hă! hă!”) a considerat învățământul românesc “mediocru”. Nu au surprins pe nimeni aceste diatribe, adresate celor care ne sacrificăm, zi de zi, pentru ca această țară să aibă un viitor decent. Întâi, pentru că Hărdău nu se poate dezbrăta de năvurile de satrap comunist, în consecință, nu-l putem cere personajului, care cerea pînă la urmă cu pumnul în masă, pentru că profesorii “să facă reformă”, decență judecată. Cel mult, el are vocație de komisar sovietic, care, la umbra protecției oferite de partid, își proiectează complexe și frustrările. În al doilea rând, președintele Băsescu trebuie să țină seama că învățământul românesc, în întregul său, este mediocru, ci, cel mult, unele produse (umane) sunt mediocre. Dacă el, însă, prin dezinteresul dezinvolt pe care-l promovează, în legătură cu învățământul, contribuie la mediocrizarea educației, aceasta este altă problemă. Are și dreptate: cel mai bine se vorbește din propria și experiență!

Și pentru că iragul experimentelor din învățământul românesc nu se epuizează, o altă fantomă ieșită din laboratoarele M-Educației. bătută prin gimnazii: actualii elevi din clasa a VII -a vor susține (teze naționale), care vor înlocui “Testele Naționale”, creatoare de probleme, pagă, corupție, meditații particulare .a.m.d. Doamne, unde se vor opri “strategii” ministeriale?

În rest, așteptăm alte “pozne” care vor face deliciul presei și opiniei publice românești. Așteptăm alte otrăvite chemări la grevă pentru “salvarea” demnității și onoarei noastre (pentru că trebuie să ne cultivăm în latura protestatar-mitingistă a personalităților noastre...). Și se va mai încheia încă un an în care, pentru prima dată, vom avea un nimb “european”, adăugat practicilor fanariote-balcanice.

“À bon entendeur, salut!”

prof. **Cătălin Mocanu**

***

¹³ -Nota red.: Ținând seama de cei care strâng, cu “pămîl”, banii, la ușa examenelor, sau chiar în sălile de examen, dar anu vrea să se pună rușinea ei: cutare pînă la urmă are copii în școală, sau nepoți de frate, sau...”Mai trebuie să-l dădă!” Complicitate pur balcanică !

DE LA MOARTEA REGELUI DECEBAL (87 -106)

Personalitate emblematic a Istoriei Na ionale Române ti, regele dac Decebal (87 – 106) apar ine, în egal m sur , lumii antice, str lucind pe firmamentul istoriei într - un moment de maxim extindere a Imperiului Roman¹. Ca i Burebista, ilustrul s u înainta , regele Decebal a întruchipat însu iri militare i politice de exc ep ie, m rturie r mânând caracterizarea f cut de istoricul Cassius Dio: “(...) foarte priceput la planurile de r zboi i iscusit în înf ptuirea lor, tiind s aleag prilejul pentru a -l ataca pe du man i a se retrage la timp. Dibaci în a întinde curse, era un bun lupt tor i se pricepea s foloseasc izbânda, dar i s ias cu bine dintr -o înfrângere. Din aceast pricin , mult vreme a fost un du man de temut pentru romani.”²

Excelent strateg i diplomat, dotat cu o deosebit clarviziune, Decebal a ac iona t în direc ia st vilirii pericolului roman la Dun rea de Jos. În acest sens, geniul s u diplomatic s -a eviden iat în stabilirea unui sistem eficient de alian e, pentru ca regatul s u s nu se opun singur în fa a colosului roman.

1-Rela iile daco-romane în a doua jum tate a secolului I p.Chr. i la începutul secolului al II-lea p.Chr.

Izvoarele literare antice men ioneaz c în centrul politicii externe promovate de succesorii lui Burebista s -a aflat, constant, problema înl tur rii pericolului c derii st atului geto-dac sub st pânirea romana. De i împ ra ii romani care i-au urmat lui Octavianus (27 a Chr. - 14 p. Chr.) nu au afi at în chip manifest inten ia de a - i întinde frontierele dincolo de linia Dun rii, a crescut în schimb presiunea exercitat de Rom a asupra teritoriilor geto-dace dintre fluvii i Carpa ii Meridionali, ca i duritatea cu care ea reac iona ori de câte ori din aceste teritorii se ridica u for e care ar fi putut s -i ameninte domina ia la Dun rea de Jos. Toate aceste manifest ri ale Romei erau într -o contradic ie evident cu obiectivul urm rit de regii din Sarmizegetusa: men inerea unit ii politice a întregii vetre dacice cuprinse în spa iul carpato-danubiano-pontic.

Din aceast perspectiv , raporturile dintre statul geto-dac i Imperiul Roman, chiar dac nu au însemnat o stare conflictual permanent , au r mas încordate i marcate puternic de amenin area Romei. Regii daci au solu ionat prin metode diferite – politice, militare i diplomatice – problemele cu care s-au confruntat. Astfel, regele Scoryllo s -a men inut într -o defensiv prudent , chiar atunci când anumite conjuncturi favorabile – de pild , fr mânt rile interne din imperiu dup moartea lui Nero (54 – 68) – i-ar fi oferit posibilitatea s interv in în disputele pentru putere dintre diferitele tabere, a a cum procedaser , inspira i de precedentul Burebista, al i regi daci (**Coson, Dicomēs si Roles**). Altei, demonstrând romanilor c au în fa o for organizat care nu trebuia subestimat , regii d aci au optat pentru o politic ofensiv , dup cum arat incursiunile militare în provinciile imperiului, constituind adesea, în acest scop, alian e cu diver i vecini care erau, i ei, ostili expansiunii romane.³

În a doua jumat te a secolului I p. Chr., rela iile Romei cu dacii se tensioneaz din nou. În timp ce guverna provincia Moesia, prin anii 60-68, Tiberius Plautius Silvanus Aelianus a str mutat la sud de Dun re peste o sut de mii de “transdanubieni”.⁴ H. Parvan afirm despre ace tia: “Sunt to i ro mani: c ci îi vedem du i, nu în calitate de oaste biruit , ci de popor în stare de migra ie, fiecare trib cu to i ai lui, copii i femei, i cu efii respectivi. Mutarea lor e pacific ; se face adic prin buna în elegere cu ei, iar nu în urma unor lupte”; iar mai departe: “de fapt, ei sunt o popula ie amestecat , bastarno-sarmato-getic din nordul gurilor Dun rii, împ ins de barbarii estici i nordici (roxolani, respectiv daco-bastarnii) spre miaz zi, i de aceea c utându - i locuin e noi în sudul Dun rii”.⁵ D.M.Pippidi consider c este vorba de crearea unui “spa iu de siguran ” prin str mutarea popula iei din câmpia muntean , motiv care determinase, probabil, cu mai bine de o jum tate de secol mai înainte, ac iunea similar a lui Achiūs Catus.⁶

Scopul opera iunii era dublu: pe de o parte, depărtarea acestor indigeni din așezările lor să bese presiunea “barbar” la frontiera dunăreană a imperiului; pe de altă parte, așezarea lor în Moesia îngheia ca mari întinderi de pământ să fie cultivate. De altfel, inscripția dedicată lui Aelianus este limpede în această privință, afirmând că strămoșii săi s-au făcut “ad praestanda tributa”, pentru a munci pământul și a plăti impozite”.

Asemenea măsuri au adus numai o liniște relativă la frontiera imperiului cu Dacia. După moartea lui Nero (în anul 68), a început o epocă în care, potrivit mărturiei lui Tacitus, dacii au ajuns vestiți prin faptele lor militare. Dacă regele dac Șorilo credea că este mai bine ca dacii, pentru a-l ține departe de primejdia romană, să nu atace imperiul atât vreme cât el era sfârșit de războaie interne, urmașii săi, contemporanii și din alte părți ale Daciei vedem în ofensivă metoda cea mai bună de apărare. De aceea, în primele luni ale anului 69 a avut loc un puternic atac dacic în Moesia. Ca urmare, împăratul Vespasianus (69 - 79) a încheiat cu dacii un tratat care prevedea plata unor subsidii de către imperii, în schimbul păstrării liniștii la hotarul dunărean al acesteia.

În totuși, în iarna anului 85/86, pe când la Sarmizegetusa domnea Duras-Diurpaneus (68/69 - 87) (identitate consacrată în istoriografia română, după alții⁷, însuși Duras poate fi identificat cu Diurpaneus, cunoscut și ca Decebal), iar la Roma împăratul Domitianus (81 - 96), s-a produs o nouă puternică incursiune în Moesia, poate chiar sub conducerea viitorului rege Decebal, în urma căreia împăratul Domitianus, în cadrul măsurilor de apărare și întărirea provinciei Moesia, a decis împărțirea acesteia în două provincii de rang consular, desprind prin râul Ciabrus (astăzi Tibrita, în Bulgaria): Moesia Superior, în vest, și Moesia Inferior, în est, cuprinzând în întregime Dobrogea.

2-Dacia în timpul regelui Decebal (87 - 106)

Măsurile adoptate de romani la Dunărea de Jos nu erau numai cu scop defensiv, ci și ofensiv. Dacii, în elegând aceasta, s-au organizat și ei, reușind, în condițiile social-economice, politice, militare și culturale din vremea lui Decebal, să se unifice din nou triburile geto-dacice într-un stat.

Procesul unificării înuturilor geto-dacice în jurul statului dac intracarpatic trebuie să se fi desfășurat pe la începutul deceniului al IX-lea al secolului I. Statul dac, astfel reconstituit, avea însă hotare mai restrânse, decât destule regiuni locuite de geto-daci se aflau acum sub stăpânire străină: Dobrogea și zona din trebură și Hoemus făceau parte din provincia romană Moesia, înuturile din nord-vest, smulse odinioară celilor, erau acum stăpânite de cvazii și marcomanii de neam Germanic, iar în Câmpia Tisei se așezaseră sarmii iazygi. Statul dac cuprindea, ca sfârșitul primului veac, Transilvania, Oltenia, Muntenia și Moldova, la care se adaugă, probabil, o parte din înutul dintre Prut și Nistru și avea ca centru regiunea Munților Orăștiei.

Cele mai numeroase surse din izvoarele antice se referă la politica externă a lui Decebal, care s-a dovedit a fi fost foarte abilă, prin orientarea și încheierea alianțelor împotriva Romei, adversarul cel mai de temut al dacilor.

Ostilitățile cu romanii reîncep cu violență în iarna anului 85/86, când atacului dacic îi cade victimă însuși guvernatorul Moesiei, C. Oppius Sabinus.⁷ Împăratul Domitianus vine la Dunăre, iar invadatorii sunt respinși peste fluviu. Romanii, conduși de prefectul pretoriului Cornelius Fuscus, trec Dunărea pe un pod de vase. În primăvara anului 87, armatele romane suferă o înfrângere gravă, însuși Fuscus pierind în luptă.⁸

În anul 88, se organizează o nouă expediție împotriva dacilor, sub conducerea lui Tettius Iulianus. Bătălia decisivă are loc la Tapae (Porțile de Fier ale Transilvaniei). Victoriile romanilor n-au putut fi valorificate, deoarece împăratul Domitianus suferă înfrângeri pe alte fronturi. În final, în anul 89, se încheie o pace, cerută mai înainte de Decebal și pe care acum o dorea și Domitianus. În urma tratativelor, unde Decebal a fost reprezentat de Diegis (probabil, fratele său), se ajunge la un compromis: Dacia devenea regat clientelar, garantându-se astfel liniștea la frontiera Imperiului Roman. În schimb, Decebal câștigă de la romanii subsidii și tehnicieni.⁹

Pentru un deceniu, relațiile daco-romane s-au stabilizat. Mai mult, Decebal a utilizat cu real folos mijloacele financiare și metodele trimise de romani, pentru consolidarea sistemului de fortificații.

Regatul lui Decebal era de mai mică întindere decât acela al lui Burebista. După amplasarea fortificațiilor, rezultatul este, sub autoritatea lui Decebal se aflau Transilvania, Banatul, Moldova până la Siret, Oltenia și o parte a Munteniei.

Situația geopolitică s-a modificat considerabil după venirea pe tronul Romei a lui Marcus Ulpius Traianus (98-117). Acesta, nemaifiind de acord cu plata subsidiilor către daci, le suprimă, motivându-și decizia politico-militară, economică și pentru că “puterea și îngâmfarea dacilor sporiseră neîncetat”.¹⁰

La 25 martie 101 Traianus începe seria războaielor dacice, plecând din Roma spre Dacia. Începe confruntarea decisivă între Imperiul Roman și regatul dac, evenimentele reconstituindu-se mai ales din opera lui

Cassius Dio.¹¹ Trupele romane trec Dunrea pe un pod de vase, traversează Banatul și îi înfrâng pe dacii care încercau să le oprească (din nou) la Tapae. În timpul iernii care urmează, Decebal întreprinde, fără succes, un atac de diversion în Moesia. În 102, înaintarea romană spre Sarmizegetusa continuă din mai multe direcții, sub comanda lui Traianus și a altor generali, inclusiv a guvernatorului Moesiei Inferioare, Laberius Maximus, care în una dintre cetățile ocupate o capturează pe sora lui Decebal. Acesta cere și obține pacea în 102, pe care ambii beligeranți o încheie doar ca pe un răgaz.

Prin pacea din 102, Decebal trebuia să înapoieze armele și mâinile de război primite de la romani, să predea dezertorii romani, să renunțe la teritoriile dacice cucerite deja de romani și să-și dărâme fortificațiile. Trupele romane de ocupație sunt luate chiar în capitala regatului dac.

Cei doi ani de pace sunt destinați, de ambele tabere, pregătirii pentru război: Traianus construiește podul peste Dunrea de la Drobeta, în vreme ce Decebal nu respectă prevederile referitoare la fortificații și încearcă constituirea unui vast front antiroman (prin soli trimise la vecini, dar și mai departe, la regele parților, Pacorus al II-lea).

Nerespectarea păcii declanșează al doilea război. Traianus pleacă la Roma la 4 iunie 105. De acest dat, o parte dintre daci trec de partea romanilor, iar apelurile către aliați rezultă în eșec. După încercarea de a-l asasina pe Traianus în Moesia și eventualul antaj prin capturarea generalului Longinus. După eroica rezistență, ilustrată de Columna lui Traianus din Roma, Sarmizegetusa cade în mâinile romanilor. Decebal reușește să fugă, cu scopul de a organiza o nouă acțiune militară, dar, pe punctul de a fi capturat de romani, se sinucide. Războiul s-a purtat în zonele mai îndepărtate, fiind distruse fortificațiile din nordul Moldovei și de pe Tisa Superioară.

Până în vara anului 106, Dacia este definitiv înfrântă. În ceea ce privește teritoriul cucerit de romani cu prilejul războaielor dacice, s-a putut preciza, pe baza unei inscripții din Corint, că este vorba de toată Dacia, inclusiv Muntenia și sudul Moldovei, care, așa cum rezultă din alte dovezi epigrafice și arheologice, au fost înglobate temporar, împreună cu teritoriile transilvanene, de la sud și est de Olt, la Moesia Inferioară. În schimb, teritoriile corespunzătoare Crișanei, Maramureșului și cele mai mari părți ale Moldovei au rămas în afara ocupației romane, fiind locuite de daci liberi, în contact permanent cu lumea romană.

NOTE BIBLIOGRAFICE

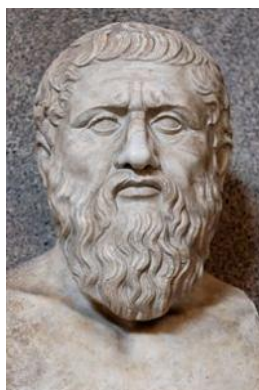
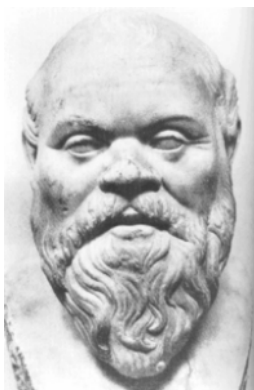
1. A se vedea, între altele, H. DAICOVICIU, Dacia de la Burebista la cucerirea romană, Cluj, 1972; idem, Dacii², București, 1972; idem, Portrete dacice (Dromichaetes, Burebista, Deceneu, Decebal), București, 1985; N. GOSTAR, Dinastia dăce de la Burebista la Decebal, Iași, 1984; V. LICA, Scripta Dacica, Brila, 1999; M. MACREA, De la Burebista la Dacia postromană, Cluj – Napoca, 1978; L. MARGHITAN, Decebal, București, 1987; C.C. PETOLESCU, Decebal, regele dacilor, București, 1991; idem, Dacia și Imperiul Roman, București, 2000; D. TUDOR, Decebal, regele erou al dacilor, București, 1967; idem, Decebal și Traian, București, 1977. Bogata informație prezentată în aceste lucrări este însoțită de o amplă bibliografie.
2. CASSIUS DIO, Istoria romană, LXVII, 6, 1.
- 3.^{xxx} Istoria militară a poporului roman, I, București, 1984, pp. 141-143; C.C. PETOLESCU, Dacia și Imperiul Roman, București, 2000, pp. 36-40.
4. Corpus Inscriptionum Latinarum, XIV, 3608.
5. V. PARVAN, Getica, o protoistorie a Daciei, București, 1926, p. 104, cu nota 1.
6. D.M. PIPPIDI, Tiberius Plantius Aelianus și frontiera Dunării de Jos în secolul I e.n., în Contribuții la istoria veche a României², București, 1967, p. 309.
7. IORDANES, Getica, 76.
8. Ibidem, 76-78.
9. CASSIUS DIO, Istoria romană, LXVII, 7, 4.
10. Ibidem, LXVIII, 6, 1.
11. Ibidem, LXVIII, 6-14.

prof. *Cătălin Mocanu*

***

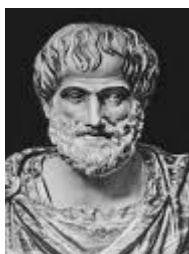
gânditorul de la hamangia

PEDAGOGII AI ANTICHITĂȚII : SOCRATE -PLATON-ARISTOTEL

În cetatea antică (despre care atât de eruditul francez Fustel de Coulange¹⁴), grija pentru educația tinerilor era prioritară. Filosofii cetății, în cele mai multe cazuri, se autoinstituiau ca pedagogi-educatori ai tinerilor.

Despre cei trei titani ai gândirii și civicului antic

grecesc - **Socrate, Platon, Aristotel** - se poate vorbi că și despre oameni-instituții publice, oameni-coli. coala "în plimbare", peripatetismul, care îi este atribuit lui Aristotel - începe deja cu Socrate, care îi chema pe tinerii cetății, la plimbare și filosofare, într-o umbră din preajma Atenei. Multe și de toate îi învăța Socrate pe tineri - după cum aflăm din *Dialogurile* lui Platon, elevul său strălucit și credincios - atât de multe, încât Socrate a fost condamnat la moarte, pentru a a-liza "pervertire" a tineretului cetății. Neînchipuit de nedreaptă acuzație, pentru cel care i-a învățat pe tinerii atenieni să fie, concomitent și în egal măsură, filosofi și regi, să posede, la perfecție, arta regală (a conducerii de sine și a cetății) și arta de a întâmpina, cu seninătate, moartea.

Niciodată nu s-a pledat mai mult, mai insistent și mai convingător, în istoria spirituală a lumii - pentru descoperirea, de către tineri, a legilor, interioare și exterioare, ale fapturii și fapturii. **Socrate** n-a scris (duhul sfânt al vorbirii fiind considerat mult superior scrisului, secunduitor), dar, la fel cum Dumnezeu-Hristos i-a avut evangheliști și, care au prelat, pentru noi, revelația Duhului-Logos - așa și Socrate a avut "evangelistul" său, pe **Platon**. Iar Platon dedică ultimul său dialog (al senectutii aproape senile) exclusiv Legilor - iar pe unul dintre ultimele, probabil cel mai interesant și controversat - *Republica*¹⁵ (cum bine preciza Constantin Noica : REPUBLICA INTERIOARă!) îl dedică unui lucru mult mai important decât legile : **Legea - principiul justiției** și consecințele faste ale descoperirii Legii-atotstăpânitoare cosmice : **Cetatea omului** - echilibrat regal pe dinuntru și pe dinafară.

De aceea, dialogul *Republica* este subintitulat, îndeobște : *despre Dreptate* - "politicul fiind subordonat propriei înnoberii(...). În republica **interioară** încearcă să se scufunde Platon, cu acest dialog despre dreptate, ca virtute supremă a omului".¹⁶

Socrate, personajul central-narator al dialogului, le vorbește, în primul rând, tinerilor, ca viitori conducători (ca și în dialogul *Om politic*¹⁷) și responsabili ai cetății: Glaucon, Adeimantos (frații mai mari ai lui Platon) și Cleitophon. Dreptatea și numai ea poate construi omul suveran și moral și de cunoaștere (numit **omul regal** sau **omul aristocratic**). Cetatea ideală, pentru un om ideal, întru cultul supremei virtuți - **Dreptatea** - nu poate să

¹⁴ - Cf. Fustel de Coulange, *Cetatea antică*, Meridiane, Buc., 1979.

¹⁵ -Platon, *Republica*, în *Opere*, vol. V, ESE, Buc., 1986.

¹⁶ -Cf. C. Noica, *Cuvânt prevenitor* la dialogul *Republica*, în *Opere*, vol. V, ESE, Buc., 1986, p.10.

¹⁷ -Cf. Platon, *Om politic*, în *Opere*, vol. IV, ESE, Buc., 1985.

“în”, s-a existat, s-a rezistat și s-a fost constructiv pentru umanitate, decât prin **credință**. “Se poate în lumea o cetate fără stâlpi de susinere, în speță, cu necredință?” se întreabă retoric Noica - comentatorul. Și tot el continuă: “Trebuie să crezi în ceva, ca să poți zidi.”

Aflăm (p. 126), din discursul lui Socrate, că prin îi atenieni (deci, “particularii”) aveau incomparabil mai mult grijă pentru educația morală și juridică a copiilor lor - decât are, azi, statul modern (în mod normal, statul ar trebui să facă mai multe eforturi decât particularii, pentru educația bună a tineretului - întrucât el, și nu altcineva, câștigă sau pierde, printr-o educație bună, sau, dimpotrivă, deficitară la capitolul LEGE - NORM, deci ORDINE - a cetătenilor și ei). Pe lângă prin îi - educatorii cetății susțineau educația în spirit juridic a tineretului: (p. 126, 363e) “Prin îi și toți cei care se îngrijesc de copii le spun și le cer acestora să fie drepți.” Iată și natura dreptății, într-un variant expus chiar de tânărul Glaucon (folosindu-se de teoria contractualistă a lui Lykophron, un fel de Jean-Jacques Rousseau al antichității) - evidențiindu-se, astfel, cât de important este să-ți cooptezi pe tineri la viaa cetății - ei dovedindu-se nu doar extrem de receptivi, ci și deosebit de activi, cuceritori de profunzimi și abisuri ascunse ale problemelor - și deosebit de interesați pentru soluționări optime ale problemelor - soluționări optimizate tocmai de cunoașterea obârșii lor, naturii lucrurilor (chiar, de ce vor fi fost tinerii cetății grecești antice atât de interesați de problemele obștești? Răspuns: pentru că erau perfect conștienți, I AVEAM GARANȚIA ADULȚILOR - că **cetatea va fi a lor**, va fi preluată de ei, spre a fi condusă după idealurile stabilite, de comun acord, cu intermediarii dintre generații: EDUCATORII!!!): (p. 122, 359 a) “Astfel încât, după ce oamenii își fac unii altora nedreptăți, după ce le îndură, dar nici să le facă, s-au convins între ei, că nici să nu-și facă nedreptăți, nici să nu le aibă de îndurat. De aici se trage a ezarea legilor și a convențiilor între oameni. Iar porunca ce ca de sub puterea legii se numește legală și dreaptă. Aceasta este - se zice - nașterea și firea dreptății, care apare a se găsi între două extreme - cea bună: a face nedreptăți nepedepsit - și cea rea: a fi nedreptăți fără puțin de război. Iar dreptatea, aflându-se între aceste două extreme, este cinstită nu ca un bine, ci din pricina slăbiciunii de a fi puțin nedreptăți. Fiindcă cel în stare să se fărâșieze, bărbatul adevărat, n-ar conveni cu nimeni, nici că nu le va face, nici că nu le va îndura. Căci altminteri ar însemna că și-a pierdut mințile. Iată, Socrate, natura dreptății și obârșia ei, așa cum se spune.”

Doar cunoscând obârșia logică, poți intuitivă acțiunea pentru cucerirea finalității optime a existenței umane - armonizarea întru legile Binelui - cunoașterea supremă¹⁸: (p. 303, 505a) “Ideea Binelui este cunoașterea supremă, ideea prin care și cele drepte și toate celelalte bunuri devin utile și de folos. “Și nu doar teoretizând, ci considerând lupta pentru instaurarea, înuntrul și înafara omului, a legii Binelui - Dreptatea, suprema virtute - drept sarcina supremă de acțiune a oricărui veritabil cetățean (și toți cei cu care dialoghează Socrate sunt tineri care au drept scop suprem a ajunge cetățeni buni - și paznici ai Virtuții, adică ai Vieții Autentice - Spirituale a Cetății): (p. 318, 519c) “Este, prin urmare, sarcina noastră, a celor ce duc cetatea, să silim sufletele cele mai bune să ajungă la învârtura pe care mai înainte am numit-o <<supremă>>, anume să vadă Binele și să întreprindă acel urcuș, iar după ce, fiind sus, vor fi privit îndeajuns, să nu li se îngâduie ceea ce acum li se îngâduie” (n.n.: e vorba de recdere în robia prejudecăților-îluziilor, ucigărea de Spirit și Adevăr, deci de Viață). Legea este spre binele atât individual, cât și obștească (paznicii cetății platoniciene sunt fericiți și individual, nu doar laolalt - cu accent, însă, pe fericirea obștească) - oamenii-indivizi, armonizându-se interior pe ei înșiși, prin constrângerea morală a Virtuții, vor putea purcede să armonizeze și Cetatea, întru Fericire: Norma - Lege Morală creează, deci, Cosmosul - Spirit și Cosmosul - Societate - Cetate Umană: (p. 319, 520a) “Legea nu se sinchisește ca o singură clasă să o ducă deosebit de bine, în cetate - ci ea orânduiește ca în întreaga cetate să existe fericirea, punându-i în acord pe cetățeni **prin convingere și constrângere** (s.n.), făcându-i să și facă parte unul altuia din folosul pe care fiecare poate să-l aducă obștești. Legea face să fie în cetate astfel de oameni, nu ca să-l lase pe fiecare să se îndrepte pe unde ar vrea, ci ca ea să-și folosească pentru a întări coeziunea cetății.” “Cetatea Virtuții este Cetatea Raiunii Divine - și ea exclude fericirea înjositoare-materială: (p. 320, 521a) “Căci numai înstituind Raiunea ca Normă a Fericirii în ea [cetatea] vor domni cei cu adevărat bogați, nu în bani, ci în ceea ce trebuie să fie bogat omul fericit: într-o viață bună și rațională.”

Educația juridică a tinerilor din Cetatea Antică, în spiritul Dreptății, este o acțiune divină - însăși zeitatea Dreptății poposind asupra celor împărțiți din acest fel de educație: (p. 340, 536b) “E treaba noastră, deci, să găsim bine de seamă la aceste aspecte: căci dacă supunându-i unor învățături și unui antrenament atât de serioase, vom educa tineri bine proporționați și cu spiritul bine proporționat, atunci nici Dreptatea însăși nu ne va putea reproșa ceva și vom protesta neîndreptățit cetatea și orânduirea ei”.

Doar așa, tinerii vor căpta, prin educația Dreptății, “chipul și asemănarea divinului”, după vorba lui Homer (Platon, op. cit., p. 298, 501b).

Aristotel nu poate merge mai departe, în propunerea demersului educativ pentru tineri, pentru nici nu are unde să meargă mai departe decât **divinul**. În *Politica*, Cartea a V-a - *Despre educație* - afirmă și spicac

“educația copiilor trebuie să fie unul din obiectivele de competență ale grijii legiuitorului” - că “educația trebuie în mod necesar(...) să fie un obiect al supravegherii publice”(p. 157) și că armonia cetății este obținută prin subordonarea legislativă a prinților-cetățeni ai **trupului-cetate-obiect**. Chiar dacă nu pronunță direct numele educației juridice - prin insistența asupra educației tinerilor prin **muzică**, Aristotel afirmă, de fapt, educația întru rigoare, măsură, armonizare divină - prin supunere la legile care stăpânesc, prin matematica muzicii și prin virtutea în totalitate a muzicii - întreg cosmosul. Ca și Platon, încă din debutul *Eticii nicomahice*¹⁹, Aristotel afirmă că scopul educației este al oricărui acțiune “trebuie să fie binele, și anume binele suprem”(p. 8), și că politica trebuie să se ocupe de “frumosul moral și de dreptate”(p. 9) - și afirmând că “fericirea este binele suprem”(p. 17) - va identifica **fericirea** cu **virtutea**: (p. 25)” Atunci, ce ne împiedică să-l numim fericit pe cel care acționează în conformitate cu virtutea perfectă și, pe lângă aceasta, este înzestrat cu suficiente bunuri exterioare, și nu numai pentru un timp, ci de-a lungul unei întregi vieți împlinite?(...) lauda se cuvine virtuții, pentru că grație ei suntem capabili să înfruntăm lucruri frumoase.” și, mai departe: (p. 28)”Fericirea este o activitate a sufletului conform cu virtutea perfectă”, iar virtutea este “cea a sufletului.” **Virtutea dianoetică**, dobândită și dezvoltată prin învățtură - și **virtutea etică**, - dobândită și dezvoltată prin formarea deprinderilor - nu apar “nici natural, nici contra naturii, ci ne-am născut cu aptitudinea de a le primi, pentru a le perfecționa prin deprindere.” Aceasta trebuie să dea de gândit atât dascălilor, cât și juriștilor: **oare când un om al cetății, și mai ales un tânăr, este inculpat și, apoi, condamnat - nu înseamnă că educatorii cetății** (și, după cum am văzut la Pytagora și Socrate -Platon, educatori sunt și legislatorii, și cunosătorii legilor - deci, juriști moderni...) **nu și-au făcut datoria, și trebuie să intre sub incidența pedepsei, în temniță, alături de tânărul condamnat?** Căci bine zice Aristotel, citându-l pe poetul Theognis: (p. 237)”Virtutea - de la oameni de virtute o înveți” - și dacă tânărul, despre care se pretinde că a învățat, se dovedește a fi bun pentru puțina accelerată-degradantă morală - aceasta înseamnă că de la proști învățatori a învățat, iar acești pedagogi sociali nu numai pe ei s-au ratat, ci s-au dovedit, prin prostia sau incapacitatea lor profesională, mascată sub pretenții de arte - și se dovedesc, mai mult decât inculpatul, (n.n.: care este doar produsul educației, și n-a avut pretenția de a sfărșăti și învețat pe alții) - vinovați și sancționabili. Ba, chiar periculoși public! **Cu condiția că mediul social nu fie asigurat de politicieni stimulatori de non-virtute, chiar anti-virtute...** E de interes suprem: **pe cine lăsa să exercite funcția platoniciană de “paznici ai cetății”?**

Educația juridică, deci, este proba de foc a oricărui acțiune educative - este o problemă extrem de serioasă, mai ales că ea trebuie să fie aplicată tinerilor cetățeni, care sunt viitorul cetății: **deci, trebuie, dacă vrem o cetate care să reziste și propășească - să avem, în primul rând, educatori buni ai armoniei normativ-legislative - pentru a putea avea, apoi, pretenția la un tineret care să se poată angaja ca “paznic al cetății” - “OM ARISTOCRATIC I REGAL AL CETĂȚII”, cum spune Platon despre omul politic.**

prof. dr. *Adrian Botez*

***

folclor sacral românesc

CRĂCIUNUL, ANUL NOU, URSUL - ÎN TRADIȚIA TRACICO-ROMÂNEASCĂ

Tradiția creștină și cea “păgână” se împletesc și se contopesc atât de ciudat, în ce privește semnificația Crăciunului și Anului Nou, la români, încât simțim nevoia să ne alăturăm unor vestiți folcloriști și iniiați, spre a decanta măcar câteva simboluri abisale, pre-creștine.

Puini dintre copii mai simt, astăzi, în localitățile României, cum sufletul lor este cuprins, în nopți înghețate, înalte și strălucind de lumini gheoase și magice - de o teribilă neliniște, în care teroarea mistică se amestecă, inexplicabil, cu bucuria ascunsă - precum atunci când începea, pe vremuri, să se desfășoare, pe uli și străduțe, marele, tainic și blândul Spectacol-Ritual al Crăciunului, respectiv cel efervescent, violent și fermecat al Anului Nou. Se simțea, în aer, cum plutesc duhurile puternice ale unor bătrâni crânceni - și noaptea pe reș, totodată înspăimântătoare și magică: în case,

gospodării, cu toată familia strâns în jurul vetrei, în care jarul (de pe urma arderii unui buțean enorm) pălpâia misterios - așteptau să se petreacă ceva cu totul extraordinar și minunat. Pe uli și, păcuri de mătăși terifiante, obiceiul

¹⁹ -Aristotel, *Etica nicomahică*, ESE, Buc., 1988.

ca marile cete de “ini ia i” s -i ia la goan , prin z pad , pe copiii-“muco ii” curio i, dar neini ia i - f ceau, de Anul Nou, spaima i deliciul s rb torii. i, mai cu seam , URSUL -Masc , în acest teatru sacru, cu sc lâmb ielile i morm ielile lui amenin toare - era centrul groazei i aten iei fascinate!

Despre Cr ciun, Petru Caraman, în *Substratul mitologic al s rb torilor de iarn la români*, Ia i, 1931 – spune: “Cr ciunul pare a cuprinde în el i elemente din cultul solar, ce amintesc de s rb toarea lui Mithra, pe care a înlocuit-o <<diei natales Solis invicti>>” – adic Ziua de Na tere a Soarelui de Nebirui t...Dumnezeu-Hristosul cre tin...Cele mai însemnate probe ale s rb torii Cr ciunului -cult solar: “1-arderea butucului în noaptea de Cr ciun; roatele de foc, c rora li se dau drumul pe costi , în noaptea de Cr ciun; 3 -focurile care se fac în diminea a de Cr ciun; 4-colacii de Cr ciun, care imit forma Soarelui, amintind capul nimbat al lui Mithra, a a cum e sculptat rudimentar pe unele din basoreliefurile numeroasele lui temple, aflate pe p mântul Daciei i în Moesia, ca i aiurea în r s ritul i apusul Europei” – cf. Romulus Vulc nescu, *Mitologie român* , Buc., 1987. Cât despre fermecatul brad de Cr ciun, acela i R.Vulc nescu afirm : “Între b trântul cioban mirific Cr ciun i bradul sacru – rela ia e mult mai veche decât aceea pe care a stabilit-o, în sec. XIX, Sf. Bonifaciu de Strasbourg, pentru întreaga cre tin tate occidental , de unde s-a extins i în orientul Europei.” Da, îmi amintesc vechi legende, poate de mii de ani - în care se spune c Dumnezeu (Creatorul-Creationis-Cr ciun, nu?) st în fa a apei nec lîntite a m rii - i nu e-n stare s fac lumea... i, deodat , fie se mînie cumplit, fie rîde teribil - i, **dintr-odat , din mijlocul apelor pasive se înal , f r seam n de mândru, Bradul Cosmic, având pe ramuri fl c rile stelelor i tuturor a trilor...Lumea...**

Ei, Cr ciunul e blajin, cu colindele lui duioase, pline de melos i de pur i sfânt naivitate: “Ast zi s -a n scut Hristos...” Dar Anul Nou veste te, iar i, Na terea - cu mult mai mult for , chiar agresivitate cumplit – ca un Armaghedon...Nici o discre ie, ci etalarea ostentativ a for elor, i de partea duhurilor bune, i de partea celor rele: zgomotul teribil, din tot felul de surse agrar -domestice (vi-l mai aminti i pe Ion Creang , cu *Amintirile* lui, unde spunea c ur tura se poate face, parc mai bine, i din **b ic plîn cu gr un e**, i din **v trai i cârceie**?) este, se pare, tocmai pentru a speria i alunga, înapoi în iaduri, fojg iala de demoni, sting torii/capturatorii de Soare...

Spune Adrian Bucurescu, în *Dacia secret* , Arhetip, Buc., 1997, p. 233: “În complexul astronomic de la Sarmizegetusa mai exist i câteva aliniamente ce reprezint num rul zilelor de post. (...)Culmea e c pân i cele 7 zile ale s pt mînii dacice amintesc de cele de ast zi: prima se numea AVLANA -<<Deplina>>, <<Integra>>, dup un supranume al zei ei-mame; a 2-a, AMALTHEIA-<<Cea care cre te zeii>>, era închinat mamei adoptive a Gemenilor Divini (Dublul Zalmoxis); a 3-a, MERGURIUS-<<Înaintemerg torul>>, era ziua lui Orfeu, de post, fiindc acesta fusese ucis; a 4-a, ZIAIS-<<Luminoasa>> – era ziua lui Artemis ; a 5-a, BENNAR-<<Jertfa, Jertfitul>> – era zi de post, dedicat lui Apollon, de asemenea ucis; a 6-a, SABATHIOS-<<Casa Domnului>> sau SAMBATHIS-<<Purificarea>> – era închinat tat lui adoptiv al zeilor; în fine, a 7-a, DOMNICA-<<Schimbarea Vremii; Marea Purificare>> – era a lui TATO NIPAL-<<Tat l Ceres>>.

În legendele sacre geto-dacice se spunea c , la vârsta de 7 ani, micul Zalmoxis a început s p zeasc oile tat lui adoptiv, Admetos-Aisepos. Uneori, ciob na ul divin era ajutat i de sora lui geam n . Ca s treac în calendarul lor vârsta de 7 ani a celor doi ciob na i, geto -dacii au pus-o în a 7-a zi dup Na terea Sfânt i au numit-o VESELIA-<<Timp Nou, Loc Nou; Schimbare; S rb toare>>. **A a s-a ajuns ca Anul Nou s nu mai fie serbat de Cr ciun, ci mai târziu cu 7 zile, iar cre tinii, de la Veselia, au consacrat această s rb toare Sfântului Vasile(s.n.).** De altfel, în unele inuturi române ti, **Anul Nou mai este numit Cr ciunul Mic** (s.n.).

Un alt exemplu, dintre s rb torile dacice preluate de alte culte, este planta ANIAR -SEXE-<< ase Ianuarie; Boboteaz >>, atestat de Dioscoride. La 6 Ianuarie, a 13 -a zi de la Cr ciun, se s rb torea Botezul Gemenilor Divini, ce se s vâr ise când împliniser 13 ani. De la acest botez **în ap** , ce se mai numea i ANIARSEXE, vecinii tracilor au creat mitul lui **Narcis**, cel ce se arunc **în ap** , asupra propriului chip. Un pseudo-mit alegoric afirm c , în locul mor ii lui Narcis au r s rit narcise. La geto -daci, Aniarsexe se numeau multe flori ce înfloreau iarna, prevestind prim vara.”

Dar URSUL – atât de a teptat i atât de însp imânt tor – URSUL! - ce rol are în Spectacolul-Ritualul Divin, oare? Romulus Vulc nescu, în conexiune de p reri cu Adrian Bucurescu i cu marele ini iat al românil or, Vasile Lovinescu – face leg tura între Urs i Zalmoxis (“nebrida din piele de urs pe care o purta Zalmoxis pe um r(...) în trac , ZALMO=BLAN , PIELE”) – Reys Carpentier confirm c Ursul este “animal totemic al dacilor – ZALMO=PIELE i OLSIS=URS. **Zalmoxis** este zeu chthonian identic cu **Gebeleizis**. Partea a 2-a a numelui Gebeleizis – **Beleizis**, este egal cu **Meleizis**, care, în trac , însemna <<mânc tor de miere>> - adic URS”.

“Dup ipoteza noastră enunțat recent, spune R.Vulc nescu, numele lui Zalmoxis ar putea fi un apelativ cu valoare de **tabu al zeului cerului i al soarelui**²⁰, în ipostaza lui uman , un **purt tor de piele de urs**, nu atât în sensul de nebrid , cât de masc -galee, alcătuit dintr-un cap de urs, folosit în ritualurile i ceremoniile ce înecau la daci de cultul străvechi al ursului carpatic. Multe -costume de urs folosite de colindătorii de Anul Nou se aseamănă cu galeele arktomorfe. Ceea ce ar putea însemna că Zalmoxis a fost **un mare pontif** al unei congregații religioase de tipul **Männerbund**-ului, **confreria ursinilor**, în cadrul creșterii a întreprins reforma mitologică pe care o cunoaștem i după roadele creșterii a fost proclamat zeu”.

Ursul are rol cosmogonic, la traci: pe spinarea unui Urs au fost sprijiniți stâlpii pământului. Pentru că e un animal PUR i SINCER - a fost inclus pe cer, în constelația **Ursul Mare i Ursul Mic** – care devin Carul Mare-Carul Mic. UR II de Anul Nou alungă demonii din case i ogrăzi i urează (ei i ursarii lor...) un an fericit – colindul-urătură având caracter **augural i propitiatoriu**). Mihai Coman, în **Bestiarul mitologic românesc**, Ed. Fundației Culturale Române, Buc., Buc., 1996, p. 143 – îl secondează pe R.Vulc nescu – i-l completează : “În colindul cu Ursul, animalul moare i învie, într-o dramatizare simbolică a mitului renașterii naturii/cosmos (...) Animal lunar prin excelență, el era legat de zeițele naturii (n.n.: i ale URS -itei-Destin...), de sacrificiile sângeroase închinatelor lor în momentele de criză ale anului - concomitent sau pe rând, **sacrificator i sacrificat**(...) Ursul e puternic, deține toate puterile firii, vindecă, alungă răul, apără de demonii malefici; este binevoitor i protejează roadele câmpului”. Deci, cu **fora de foc a URSULUI** se împinge anul din zona de criză (pericolul de stingere a Soarelui, de la Solstiul de Iarnă!) - i se rearmonizează ritmurile cosmice!

Și, dacă mai întrebăm pe Vasile Lovinescu (**Creanga i Creanga de aur**, Cartea Românească, Buc., 1989) i **Dicționarul de simboluri**, al lui Jean Chevalier/Alain Gheerbrant - aflăm că nu degeaba copilul de alt dat se înspăimânta, cu fiori de adânc teamă i curiozitate ahat, de Masca-Urs de pe uly: **Ursul**, la traci, ca i la cel i (unde regele vestit **Arthur, primus inter pares** la Masa Rotundă a Cavalerilor - era, de fapt...URSUL!), este simbol al castei **KSHATRYA - a RĂZBOINICILOR**... - complementar, dar i în dispută cosmică perpetuă, cu funcție cosmogonică (precum **yin** cu **yang**) – cu **BRAHMANII** – casta **PREOȚILOR**! (va urma)

prof. dr. **Adrian Botez**

***

calea, adevărul i viaa (eseuri ale elevilor)

În primăvara acestui an, a fost organizat, la Liceul de Artă „Hariclea Darcle” -Brila, un concurs pe teme literare (cu secțiuni pentru eseu, respectiv poezie, proză scurtă etc. – tema, la clasele IX-X: **Nu semăna nimeni!**; la clasele XI-XII: **Eu – între oglinzi paralele**). Elevii de la liceul nostru s-au pregătit i au muncit cu entuziasm, i-au datruit tot talentul, spre a nu face de răscăla pe care o reprezentau – Grupul Școlar Agricol-Adjud, actualul Grup Școlar „Gheorghe Bal”. Dar juriul de la liceul din Brila, foarte abulic față de autenticitatea talentului exprimat artistic, i foarte atent la numele liceelor de unde proveneau concurenții, nu le-a oferit elevelor noastre decât niște diplome de participare – i nici măcar pentru toți participanții/participantele...

Noi, însă, deoarece cunoaștem foarte bine talentul i „inimă” cu care au fost concepute lucrările de concurs ale elevilor/elevelor de la liceul nostru (toate sunt membre ale cenaclului revistei **CONTRAATAC**) - i tim la fel de bine cât de mult sunt apreciate creațiile lor, îndeobște, de către scriitori i jurnaliști consacrați ai Vrâncii i României!!! - ne-am declarat solidari cu nemulămirea, dezamăgirea i tristețea acestor copii buni i talentați ai noștri – **i am hotărât să le oferim o compensație, după puterile i posibilitățile noastre. i anume, să le publicăm lucrările dișpreuite de brăni, în revista noastră - premiindu-le pe toate cele 8 eleve-creatoare, cu premiul I...** Nu fiți triste, vor mai fi concursuri în viaa voastră, veți mai avea parte, poate, de dezamăgiri - dar ne exprimăm speranța că veți întâlni, cândva, i oameni de treabă, buni i cinstiți profesioniști, care s nu privească doar „firma” umilă („Grup Școlar Agricol”)... – ci s privească drept în sufletul vostru, plin de har artistic i de autentic OMENIE! Curaj i...lupta i mai departe, lupta i folosind forțele spirituale pe care vi le-a hărăzit Dumnezeu!

Notă : Indicăm clasa din care fac parte elevele-creatoare ASTĂZI – dar cu denumirea “stigmatizantă” a colii...de IERI!

*

²⁰ -Reunind datele de la diferiți folcloriști, putem ajunge la concluzia că Zalmoxis, fiind, în egală măsură, zeu chhtonian i uranico-solar, i prefigurând Învierea - se apropie uluitor de mult, ca funcție cosmică, de viitorul Dumnezeu -Hristos, re-unind cerul cu pământul, deci mântuind sau, cel puțin, fiind vestitorul viitoarei mântuirii, prin Hristosul creștin...

ANDREEA LAZAR, clasa a XII-a B, G. .A.-Adjud

EU - ÎNTRE OGLINZI PARALELE (eseu)

Lumea în care m-am născut și în care mă chinui să cresc - este o lume brăzdată de oglinzi - cruci, curmezi, paralele... - oglinzi în care mă dispersez, mă pierd, printr-o multiplicare ciudată și halucinant... Mă văd pretutindeni - mă împart peste tot - și, tocmai de aceea, cu cât mă văd în mai multe și în mai diferite ipostaze și chipuri, cu atât mă simt din ce în ce mai mic orat, în rost și semnificație: eu și sinele meu, eu și eul meu năzuros și „centrist”, eu și orgoliul meu, eu și buna mea, eu cea obosită, dezgustată de ființare - și, de cealaltă parte a orizontului oglinzii - ființa mea, viața și arta, care crede în viața spre Nu - tu-Ce...

Toate se văd - toate se găsesc-regăsesc în oglinzile din jurul ființei - ființele mele - și pe toate le pierd, în luciul acelorași oglinzi.

TRECUTUL, adâncimea...întinericul, oglinda din spatele meu - s-ar putea să aibă regrete, să renege lucruri pe care le-am făcut (oare EU le-am făcut, sau o altă ființă, străină, care locuiește ascunsă, acolo, în oglinzi?...).Însă VIITORUL, văzduhul, lumina - oglinda din fața mea - e ca pruncul care învață să meargă...Da, privind spre viitor prindem chef să reînvăptăm să mergem, să ni se ofere noi anse, toate ca PRIMA ANSă... - pentru că noi credem că putem repara, reface ceea ce am stricat și dărmat, din neobișnuit și neobișnuit, în oglinda din spatele nostru - TRECUTUL...

Oglinzile din jur, de pe laterale - sunt ca MOARTEA și PARADISUL - deodată...Aici, în acest **minim** al PREZENTULUI, iluzoriu al PREZENTULUI - facem rău și, în aceeași clipă, regretăm că n-am făcut bine, ne-nchinăm la icoane - și, în același moment, furii subterane, dezlănțuite în noi tocmai de smerenia rugăciunii, sparg icoanele, cu zgomot apocaliptic... Mereu, la mijloc de rău și bine...chip de înger, în oglinda **din dreapta** - și chip de demon, **în cea din stânga**... - zămbet iertător, dumnezeiesc, **în partea din dreapta** - și hohot diavolesc, de zeflemea față de orice gând și de disperare a hărților negre, **în stânga**... - ca o invitație de a mă arunca și a mă pierde definitiv.

Cum ne văd, pe noi, ceilalți - cum ne vedem noi pe noi - separați fiind de oglinzile privirilor noastre nedrepte - având în ochi ciobul oglinzii Diavolului, precum personajul de care s-a îndrăgostit Crăstia Zăpezii, din teribilul basm al lui Andersen ??? Toți suntem perfecți, nimeni nu mai e ca noi. Toți suntem imperfecti, ticloși - nimic nu mai rămâne din noi. Ei, semenii mei, semnați prin oglinzile laterale, ca alter ego-uri ale mele - mă văd trufaș, cinic și pătăș - iar eu, la fel, pe ei... - reciprocitate perfectă, anulatoare, rânjește din oglinzi...

Dar ceva din mine se răzvrătește împotriva acestor pocitanii din oglinzi, împotriva pretențiilor LOR de a fi EU, de a mă judeca, umilitor, EI -ca pe un EU străin, strivit din afară. Închid ochii și strig: „N-aveți nici un drept să mă judecați, voi, de-acolo, dintr-o altă adâncă a Oglinzii - voi, euri străambe, nu-mi țineți ce nu vărta niciodată: SUFLETUL! Poate, când am făcut rău, intenția, ascunsă și tremurată în sufletul meu - a fost să fac bine! Ce țineți voi, ce puteți voi, care priviți amețit doar de lucruri, lucru, strălucire...? Ce potți eu, îmbătățit de răutatea prostiei, de josnicia și înjosirea de a te lăsa pradă **aparenței** - duhurilor neprietene, stihilor fumurii din OGLINZI?”

Da, nu OGLINZILE - ci numai DUMNEZEU îmi poate judeca faptele ființei mele. El, Dumnezeu, e singura oglindă noastră. Și, de la El, pornesc alte OCEANE VII, în care îmi revărsă sufletul tumultuos, eliberat de teroarea Oglinzilor lumii laterale, a PREZENTULUI - dar și a VIITORULUI și TRECUTULUI: mă revărsă în Lumina Lacului, în Lumina Cerului - inunda Lumina Lunii și mă lasă învâluit de Lumina Soarelui.

și, deodată, în jurul meu au început să se chirească răutățile oglinzii MOARTE - luciul lor se evaporă ca un abur otrăvit - și mă trezesc în mijlocul pajii tilor de Lumină, al chipurilor curate și zămbitoare ale tuturor lucrurilor ÎNVIAȚE - care chipuri, până acum, parcă au stat robite în steiul de gheață al necuratelor oglinzi - „robii oglinzilor”.

Uit-te în Sinea Ta, omule! - și vei descoperi cum ești CU ADEVĂRAT - nu doar reflectat - ființare de „categoria a doua”...Uit-te în Sinea lui, a semenului tău - și vei descoperi motive suficiente de a-l iubi, nu de a-l ponegri și bârbi, de a-i schilodi imaginea! Spărgând Oglinzile din jurul nostru - vom descoperi o lumină orbitoare - SUFLETUL DE LUMINĂ. Oameni buni, aparțin ei „imaginii” sunt peste tot (nu tragem, astăzi, oare, din păcate, în păcătoarea „civilizație a Imaginii”?) - însă ideile profunde și sentimentele fremtătoare că mă rădă și că razele nu veți afla decât scrutându-vă (e drept, ce efort, de a nu mai rămâne la „luciu, lucitor și lucire”!) SUFLETELE!

Oameni buni, nu vă lăsați în el și de OGLINZILE PARALELE!

*

MIHAELA MOSCU, clasa a XII-a B, G. .A.-Adjud

I- EU - ÎNTRE OGLINZI PARALELE (proz scurt)

Pași mei...atât de mici, se rotesc în univers, ca o umbră strivită de un timp mort.

Se înclină lumile spre mine, mă văd plutind pe o apă a visului. Îmi revăd ființa, tremurând de o frică întreruptă, alergând spre-o lumină pierdută, cufetă de infinit.

Îmi privesc durerea - i m întreb: Cum o fi dincolo? Tot ce aici mi c , acolo, ca -n spatele unei oglinzi uria e - se preschimb în ni te statui, înalte i reci, înv luite de un mister - misterul din sufletul meu. M v d, uneori, murind în umbrele nop ii, plimbat de-un nor orb, r t cindu-m în gândurile-mi uitate-n privirea ce mi se închide, odat cu pleoapele, grele de-un somn ve nic.

...Tresar apoi, aud pa ii - mi-aud pa ii: nu am murit, am alergat spre-o singur tate. Nimeni nu-mi simte lipsa, în urma mea plânge doar vântul - acolo sunt doar cu cerul i p mântul! Dou oglinzi mate. Am încetat s mai port lupta grea cu omenirea, am încetat s mai fiu t i ul s biei - acum privesc în urma mea ca într-o oglind vie i-mi v d trecutul îndep rtat, de parc acum a duce povara grea, a unor ani mul i. Râsul cristalin al unui copil nevinovat nu îl mai aud pe buze. Sau râsul s-o fi desprins de pe buzele fragede - i plute te singur, pierdut - umbr uitat în univers, a unui posibil, dar niciodat adev rat zâmbet...

Sunt trist i îngândurat , nu-mi v d viitorul - oare ce va fi, ce form va lua viitorul meu, în aburii oglinzii blestemate? Voi fi i eu, oare, acolo, în viitorul meu?

*

II-EU ÎNTRE OGLINZI PARALELE

Cei mai mul i oameni nu vor s vad adev rul - ei judec doar dup sclipirea aparen elor - dar cine suntem noi s judec m? C ci Creatorul e departe de noi! M simt, cel mai des, prins între dou lumi translucide i, totu i, ireale, prin faptul c se contrazic una pe alta: una, în care tot ce e frumos i bun nu se termin nicioda t - i alta în care sunt plin de obliga ii, încovoiat de responsabilit i... - care de care mai grea i mai absurd . S-a a ezat peste mine o umbr atât atât de rece - precum o bucat de ghea , care-mi ine sufletul înce o at i ferecat. Nu z resc soarele, care s m înc lzeasc i s m lase s -mi v rs lacrima fericirii. Dacă ieri eram invidioas , vie, impulsiv - acum sunt indiferent , stau b ltind în ochiurile Lunii - i m privesc pe mine, cea de jos, o muritoare de rând, cum sunt tras pe roat i sfârtecat de dou imagini diferite ale lumii - imagini în care nu pot st pâni nici fream tul amar de triste e, nici pe cel viu, de bucurie. A vrea s cred c nimeni nu -mi vede gre elile - i, la fel, c totul e perfect i nu se schimb niciodat - dar nu pot tr i mereu în iluzie, într-o lume a visului bolnav .

Cercetând cu aten ie zilele mele pe acest p mânt, observ c sunt prins între dou lumi, dou oglinzi paralele - i nu c acestea ar exista, cu adev rat: aceste lumi-oglinzi le-am creat eu - gândurile mele atât de singure le-au z mislit - încât nimeni n-ar putea interveni, s strice ori s repare ceva, în existen a mea. Într -una din lumi - r zburarea e cea care-mi r core te sufletul de povar - în cealat lume, m las învins i sacrificat absurd, ca un mielul el.

Dar în acea a a-zis „lume de dincolo” - acolo ce menire am? C l toresc cu gândul - nu o voi putea face i cu sufletul. Dacă o fac cu unul - Gândul geometric - nu o pot face i cu cel lalt - Sufletul-duh plutitor. Imagini ca i reale - dar inexistente - se r spândesc i roiesc peste tot - ca i minele meu dispersat în mii i milioane de particule-gânduri i particule-vise. Sunt pretutindeni, dar nic ieri!

Pe P mânt, fiecare lucru e limitat, dar eu nu a vrea, nicicând, m rginirea: când greul te înconjoar , când du manii- i sunt peste tot - trebuie s -i p strezi ansa de a te putea muta în alt loc, în alt lume -oglinde ascundere... - i s-o iei de la cap t, cu o înver unare r bd toare, prin eoni - r bdare de Duh al Oglinzii.

În lumile-oglinzi paralele te vezi când nu e ti sigur pe tine, când te la i influen at de demonii prezentului - i, mai ales, când ai o imagina ie prea bogat . Dacă azi te prive ti în oglind i - i place ceea ce vezi, iar mâine, privindu-te din nou, crezi c te-ai schimbat - nu e o realitate: vezi asta de teama de a nu fi f cut o mi care a vie ii gre it - i ai vrea s sari din oglind în oglind , spre a nu da seam , definitiv i grav , niciuneia - sau din dorin a prea mare de a te schimba cu orice pre - voind s te pierzi de ochii Judec torilor Vie ii.

Dar îi aud, de pe-acum, pe M re ii Judec tori, murmurând: curând, vor rosti r spicat, cu vocile tari i unite, sentin a mea. În care oglind m voi mai putea a scunde? În niciuna.

*

ALINA BALAN, clasa a XII-a B, G. .A.-Adjud

EU - ÎNTRE OGLINZI PARALELE (eseu)

Se încânt ai mei ochi, atunci când privesc bolta cerului albastru, ce se reflect -n largul m rilor - cerul p strându- i imaginea sub ap , l sând-o în voie s se zbat , s lupte cu valurile controlate, nel sând -o s scape în joc de nereide i iluzii.

A a cum imaginea cerului ip ca s se elibereze - i se elibereaz , în tot mai adâncul apelor - tot a a fiecare suflet, tot a a AL MEU SUFLET zace -n falsă imagine a corpului, ipând din întuneric, plângând cu lacrimi de lumin - c ci doar prin plâns CEVA cap t form de bucurie. Forma de s rb toare a Vie ii.

i ace ti ochi ce privesc în labirintul nesfâr it dintre cer i p mânt, dintre cer i ap , dint re mântuire i nemântuire - această privire grea înal o oglind de aer - i, prin ea, prive te-n direct în suflet - în sufletul prins într-o lume ireal .

El, sufletul, mereu n'zind s'ajung în lumea sa real .

Ceea ce v'd în oglind ... nu e sufletul meu: e chipul b'trân al lumii , care chip înso' e te sufletul meu, parazit'r îl înso' e te - printre mii de imagini strâmbe. Strâmbate tocmai de această înso' ire parazit'r . Acest chip b'trân al lumii bântuie - c'utând un ciob de sticl , o oglind' spart - î' i caut' ve'nic chipul, caut' o intrare în lumea noastră , a oamenilor cu suflète - o intrare în lumea cea f'r' de oglinzi.

Oglinzile, puse fa' -n fa' - sunt în el toare - un drum ce ar trebui s' se reflecte ca simbol al drept' i' i DREPTULUI - este v'zut, prinj' oglind' , ca un labirint... - drumuri terse, unde, odat' p' truns, orb s' fii ca s' mai ie i. Marele Orb - doar El poate s' ias' din Labirintul Oglinzilor.

Eu v'd doar ceea ce se vede în oglind' : APAREN' E.

Ap' aren' ele sunt oglinzile mate ale sufletului uman, ce înghea' por' ile, ce d' răm' speran' ele, ce nu te las' s' visezi.

Singuruil care are reflexie, deci ie' ire ca' â'nire afar' din oglind' - ÎN ALTCEVA DECÂT LABIRINTUL - este sufletul: el p' trunde-n oglind' for' at, umilit de neputin' ele noastre - corbii dau s' -i rup' , cu nemil' , aripile.

În această oglind' , timpul divin nu- i are loc - i, din greu, cu privirea înce' o' at' , eu caut' s' m' reg' sesc. Sufletul meu î' i caut' o ie' ire tocmai imprimând oglinzii o mî' car' e de rota ie - care s' produc' centrifugismul... - fuga din centrul Infernului.

Da, mî' carea de rota ie' i de centrifugare spiritual' - e Mî' carea Primordial' , de la începutul începuturilor, în unda c' reia sufletul î' i construie' te Imaginea Clar' i Vie' - întâi, bucat' cu bucat' - iar în momentul când Zei' a Sor' i So' ie - ISIS - COASE ÎNTRU VIA' ÎNVIERE BUC' ILE! - în momentul când imaginea e adânc' i clar' - perfect ! - sufletul meu va avea chip. i' abia atunci va fi Unu' - întru Crezul Divin.

Unul' i acela i, întru clarviziunea Paradisului.

Pân' atunci, toate vor fi desp' r' ite de toate, prin oglinzi paralele - ce stau fa' -n fa' i cresteaz' adânc' i, posibil, ireversibil - FIIN' A.

Aceste oglinzi nu se reflect' una în alta - ci pierd, una din alta, una prin alta - semnifica' ia FIIN' EI.

Îns' nu exist' numai oglinzi mate - ci i' oglinzi clare, ce le reg' sim' zi de zi' i ceas de ceas, în oameni. OCHII LOR sunt oglinzile clare, prin care ei reu' esc s' i vad' sufletul - s' -mi vad' sufletul, spre ei închinat. Nu chipul - nu chipul cel lesne schimb' tor' i tr' d' tor' - ci , în ochii lor g' sesc chiar cheia pentru întreg sistemul de îmblânzire' i îmbunare a sufletului închis între gratiile materiei.

Cu ajutorul lor, reu' esc s' g' sesc o speran' pentru ca sufletul s' accepte s' se reg' seasc' , s' se împace cu materia - pentru totdeauna.

S' - i g' seasc' , adic' , o rostire' i un rost, chiar în i' prin materie - în i' prin chinuitul trup - dar Templu' care poart' , în via' , minunea etern' a Sufletului.

Norocos e Orbul în lumea celor v'zute - c' ci sufletul care- i vede via' a cea adev' rat' , de dincolo de luciri, am giri' i iluzii - e predestinat s' tr' iasc' în des-paralelizarea, desgr' direa' i îngr' dinarea dumnezeiasc' a oglinzilor...Oglinzile care, întâlnindu' - i, cu dreptate' i sete mistuitoare, privirile de sticl' , î' i închid ochii cu pleoape de nori - i stârnesc o Unic' Flac' r' : Revela' ia Duhului Adânc' al Oglinzii...

D' -ne, Doamne, orbirea sfânt' , prin care s' - i vedem Fiin' a' i Adev' rul - s' ne vedem, întru sacr' Revela' ie, i' nu doar pip' ire - CALEA, ADEV' RUL' i VIA' A!

*

X IMENA HÂRJANU, clasa a XII-a B, G. .A.-Adjud

EU – ÎNTRE OGLINZI PARALELE (eseu)

Lumea fiin' ei mele este nu doar înconjurat' - ci creat' prin jocul oglinzilor paralele. Exist' oglinzi înafara mea, privind una c' tre alta' i toate avându- m' pe mine în centru, în miezul lor de veghetoare oglinzi - exist' oglinzi în mine îns' mi, care m' br' zdeaz' , în i' din toate direc' iile.

Un singur trup, un singur suflet - prin aceste oglinzi sunt v'zut' cu acela i chip, orice a' face. Mî' c' rile f' cute de mine se petrec în aceea i secund' i în acela i ritm - în infinitele oglinzi paralele - care, mereu, m' descompun' i m' recompun'.

Sunt în centrul unui t' răm' pe care nu l-am întâlnit pân' acum. Doar am vorbit, privindu- l - dar nu l-am sim' it al fiin' ei mele. Trupul meu, zic eu, mereu - nu- i are loc pe acest t' răm': tot acest joc de imagini, al fiin' ei mele, e doar imaginea ia sufletului meu, a co' n' tiin' ei mele.

Ce crea' ie ai l' sat, Doamne: trupul omenesc, cu mâini, picioare...Numai privind mî' carea degetelor de la mâini - îmi dau seama c' f'r' sufletul-suflu, f'r' duhul din untrul degetelor, de dedesubtul mu' chilor, oaselor, fluxului de sânge, i' prin toate acestea trecând - ele nu ar mai avea via' , nu s- ar mî' ca (nu dup' vânt, ci dup' o

voin i tiin tainice!) - s-ar asem na negrului i inertului p mânt - lutul dinainte de a-I veni lui Dumnezeu, în rânduial , Crea ia zilei a asea.

Oare glasul pe care mi-l aud - vine de la mine? Oare cine d existen i putere glasului meu? Iat , m auzi i - i eu nu vorbesc din oglind , ca duhurile nev zute i îndoielnice, ca fiin are.

...Fac câ iva pa i - i apar alte zeci de chipuri - ale mele, se pare... - în acele oglinzi paralele. Chipuri pe care le v d în diferite pozi ii, în diferite st ri de veniri i plec ri, spre un centru al mi c rii lor - care centru, iar i, se pare c este fiin a mea. Aceste chipuri din oglinzi sunt, parc , ni te suflète care se multiplic i se tot multiplic , la infinit - pentru a se simplifica, apoi, în ideea centrului mi c rii - EUL meu oglindit. Parc ar fi reîncarnarea sufletului meu, în infinite ipostaze-trupuri mi cate. i totu i, parc eu nu sunt eu: simt c sunt urm rit de umbra mea, îmi este fric i îmi bate inima, simt cum m -ajunge întunericul umbrei. Îi simt prezen a în spatele meu - vreau s scap i nu pot.

Nu tiu dac acea umbr care m urm re te îmi vrea binele sau r ul, dac este sc pat din oglind sau este îns i oglindirea - dar îmi este fric .

M-am pierdut în lumea oglinzilor paralele - simt c trebuie s g sesc o înc pere anume, care s m poat ap ra, salva. Parc sunt într-un joc al labirintului, unde m împiedic de oglinzi i imagini.

Vreau s fug de acea umbr - dar nu pot, parc m ine cineva - nu am energia necesar desprinderii din n vodul umbrelor mi c toare, care vor s m încol ceasc , precum caracati ele. UMBRA - parc mi-a blocat energiile din corp...fac un pas...doi... da, mai pot merge spre sc pare - pot evada din labirint...

Trebuie s g sesc acea înc pere neap rat - m zbat din toate puterile s ajung înafara vicleniei geometrice a umbrelor - s ajung cât mai repede...

Nu v d, deocamdat , ceea ce veau eu s g sesc, refugiul din fa a geometriei tulburi - i îmi spun în gând c trebuie s m opresc pentru a-mi înfrânge teama.

M a ez în fa a unei oglinzi reale, din col ul camerei - m trag spre col ul oglinzii - i imaginea, i umbra îmi dispar: m-am speriat de o umbr , care îmi esea existen a virtual .

Unde duc fluxurile labirintice ale acestor oglinzi paralele - au, oare, i ele , un sfâr it? M scol i îmi continuu drumul - dar ochii îmi arat o lumini între dou oglinzi. Sunt curio as s v d ce este acea lumini - iar pa ii m îndrum spre ea. S fie, oare, ÎNC PEREA - pe care o c utam de la început? Cu cât m apropii, cu atât acea lumin se m re te, v rsând raze de lumin orbitoare.

Trec de cele dou oglinzi i p trund într-o lumin de neimaginat, care este mai mult decât frumoas .

O voce îmi opte te: "Vino, copila mea, vino!"

Apoi, mi se arat dou oglinzi gemene, cu rame de aur, înconjurate de o aureol de lumin . În cele dou oglinzi s-a ar tat câte un înger, care m chema în lumea lor - m a tepta o lume în care puteam începe o nou via . Fiecare oglind însemna trecerea în acea misterioas lume „cealat ” - a mor ii i luminii, totodat . Nu: Moartea i Lumina Vie ii nu sunt simultane - ci consecutive. Divergente.

ov i. Dac nu aleg , voi r mâne pe t râm ul oglinzilor, captiv în veci. Lumea oglinzilor - unde, domnind labirintul - pustiul domne te.

La fiecare din cele dou oglinzi e un semn tainic, altul la fiecare din ele - dar eu nu în eleg pe niciunul din cele dou tainice semne...

Amândoi îngerii încearc s m conving - dar numai unul spune Adev rul.

Ultimele cuvinte ale unuia dintre îngeri au fost:

„Fie ca inima ta s te conduc pe c rarea cea bun ...” Dar nu tiu nici care anume, dintre cei doi îngeri , a spus-o...M îndrept, tremurând, cu pa i m run i - c tre oglinda din dreapta - hot râ s -mi cunosc soarta. Totdeauna, trebuie, chiar în materie de oglinzi, s ascult de TRADI IE: deci, dreapta...

...Oh, ce vis cumplit! Bine c sunt în lumea mea, cea real , stabil , luminat , în mod nep rtinitor, de Soare...M-am trezit cu trupul ostenit de fric . Sufletul, îns , e vioi.

Îmi iau p tura pe mine - i alerg în picioarele goale afar - s simt roua dimine ii. i sferele de rou nu sunt oglinzi, ci explozii de lumin vie, total , integral d ruit mie. Acesta e Semnul lui Dumnezeu. N -am gre t, deci - de fapt, înc o dat , TRADI IA n-a gre it...

*

DIANA-GABRIELA BORT , clasa a XII-a C, G. . A.-Adjud

EU – ÎNTRE OGLINZI PARALELE (proz scurt)

Printre paji ti cu flori de aur i frunze de argint sclipind în soare, palate de cle tar, ape diamantine i mun i de întunecate smaralde...Acolo m-am n scut i am copil rit...Mam mi-a fost Luna, iar Tat - Soarele. De acolo aud cum moare Iubirea i cum se sting st elele... - se stinge Planeta noastr .

Oglinzile mele fermecate s-au transformat în ființe asemănătoare mie, ce au distrus totul. Pe Planeta Oglinzilor s-au născut ura, invidia, gelozia, păcatul - ce au distrus lumea mea de basm.

Să mână Discordiei este în toi. Văd doar copii, așa cum eram eu, când visam numai că...ei nu știu să viseze...nimeni nu i-a învățat ce e Iubirea: sunt Orfani de Dragoste...încă tu ai...

Cine a furat SPERANȚA? Cine a furat Lumea Oglinzilor, lumea plină de iubiri înflorite?

Un fulger, Inima mea Răzvit, spintecă luciul Oglinzilor - ce-o fi oare, ce poate, ce vrea oare să se întâmple? Un singur fulger - îi asurzesc de cioburi cizute, împrățiate în cosmos.

Iată un sâmbure de Speranță, viu, aruncat în peștera întunecată, de speranțe ucise. Iată o rază de lumină ce încearcă să străbată moartea albă a mugurilor noștri, plini de secrete vicioase, lugubre, ascunse...

Să ajut miza Speranței Oglinzilor paralele mele...vouă...a tuturor - îi poate Planeta Basmelor noastre nu va mai pieri...Poate Soarele Peșterii va răsuși în inimile Oglinzilor iar, poate, pieirea va pleca spre meleagurile sale...

Oglinzilor - Cineva, de sus, vă iubete! Ridică-i doar privirea și veți vedea printre stele Speranța! Nu lăsați Iubirea să moară!

*

ALINA PINCA, clasa a XI-a C, G. .A. - Adjude

NU SEMĂN NIMINUI!(eseu)

"Eu nu semăn niminui..." O, zeii, tăia că degeaba există pentru alții - că, pentru mine, voi nu contați nici cât...

Oare? De multe ori, ne spunem, fiecare, asta: "O, eu nu semăn cu voi, nu - eu nu semăn cu nimeni!" - din dorința de a epata, de a părea că suntem grozavi, unici... - de fapt, ne ferim de cunoașterea celorlalți, care, dacă am mărțurisi că avem modele, ne-ar considera slabi, vulnerabili.

Care e adevărul? Probabil, fiecare are adevărul lui. Fiecare îi creează o lume doar a lui, o lume secretă...Cel puțin așa fac eu: inventez o lume plină de fericire și de farmec..."pe-astă lume de îngheț"...O lume de vis, care SIGUR nu seamănă cu realitatea - o lume în care mă scufund, cuprins de teamă și de o voluptate secretă, atunci când lucrurile nu sunt cum vreau eu, în lumea asta, zis "real"...

Și totuși, dacă mă gândesc bine, dacă mai pot să mă gândesc bine - cufundat fiind în lumea-refugiu - nu, ÎNTR-ADEVĂR nu semăn niminui. Da, cred că sunt unic, prin tot ce văd, când îndrăznesc să mă privesc, ascuns după temerile și vulnerabilitățile mele. Când îndrăznesc să scot nasul în lumea reală, să prăgănd, pentru câteva minute ori ceasuri, oglinda - și mă compar cu cei din jur - da, sunt altceva. Atunci când râd, atunci când plâng... - când neg, într-un anume fel - când afirm, într-un anume fel.

Chipul meu, deși e pierdut prin arhiva timpului și este lefuit de trecerea anilor și de oceanul de sentimente, care îmi zbate valurile, peste trăsăturile feței mele - chipul meu este unic. Unic, peste timpuri și temeri și neliniști...

Cineva îmi spune că îi par cunoscut...Oare să mă mai fi văzut pe undeva? Dar nu...Chiar dacă el pretinde asta - eu refuz să mă întâlnesc cu mintea celui care emite astfel de pretenții. Mă ar durea cumplit să fi aflat cineva de pe teribilele mele secrete, cu comori mistice...Eul meu secret...

În singurătatea în care mă aflu, mi-a fost alături, dintotdeauna, râul adânc și învolburat, care zace și se zbate în sufletul meu - și mă înconjură cu valurile melancoliei - și nu-mi oferă decât pare - râul cu foșnete etern-insistente, persuasive, care mă chinuie cu întrebări fără răspuns...

Această stare lăuntrică nu trebuie să-o afle nimeni. Și, mă rog, de ce s-ar osteni cineva să-o afle? Oricum, niminui nu-i pas. De ce i-ar pas? Ce înseamnă eu, micuța toamnă de stafii și de volburi, pentru cercetătorii, curioșii, scociorătorii lumii? Oricum, eu nu contez...

Un cântec mut trezește ochii mei tulburi - amintiri. Un cântec mut mă-ndeamnă să mă trezesc din visul în care trăiesc. Frumosul, cuvintele fermecate, ce-mi furnică timpanele, visele...visele, uite, visele spun: "N-am venit pe Pământ pentru tine! N-am găsit deja un stăpân! Tu ne visezi pe noi, dar noi NU te visăm pe tine!"

Visele nu mă visează...Ce trist...Mie mi-au rămas doar lacrimile, suferința, dezamăgirea, deznădejdea - deziluziile, pe care le-am adăpostit fără să vreau, crezându-le comorile mele secrete. Nu, eu mă obligat pe mine să înlocuiesc realitatea trăită - cu vise deznădăjduite, tremurând de frica realității - dar ele, visele, curg din alt izvor, spre alte mări...

Asta sunt eu! O scenă, un teatru pentru alții, un teatru în care actorii își au cîrta, ca-ntr-o magazie veche, toate accesoriile, toate deghizamentele, toată butaforia. Ei, mereu, joacă pentru alții. Iar eu devin propria mea spectatoare...Ce naiba se-ntîmplă, pe unde mă tot învîrt lumile astea iluzorii - întrebările mele insistente și dezastruoase? Abia înviasem nădejdi de două parale - și totul s-a prăbușit!

Mereu, personalitatea mea se aseamănă cu contrastul dintre alb și negru, dintre înger și demon, dintre via și moarte... Da, e o personalitate fără persoană, o personalitate care mă înnebunește, mă face să fiu tot mai covîtoare - tot mai clătinată, pe muchia prăpastiei...

Vocea stridentă a răzvrătirii se află într-un permanent conflict cu acești aburi infernali, care mă ascund pe mine de mine însuși - într-un permanent conflict cu chemările sufletului...deși inima cunoaște răzvrătirea pe care răzvrătirea nu le cunoaște...O, zecezeci și - o zece care nici pe voi nu vă ajută și nu vă luminează - nici pe mine nu mă ține, ori mă-ia uitat, de la Facere-ncoace!...

AMBIGUITATE - tu ești numele meu adevărat! Vorbesc ambiguu, cu două voci, prin pîruri care multiplică, la nesfârșit, eul meu, în ecouri - trîiesc ambiguu, printre ierburi de apă, care mă-ncălesc în tot mai groase funii și în tot mai multe deznădejdi - sufăr, sufăr ambiguu - ba mă rănesc și plîng de durerea rănilor - ba mi se scormonesc rănilor, pîrîndu-mi-se că nu mă mai doare suficient de tare, ca să rămân treaz, în această lume ambiguă...

Acum, oare, când scriu aceste enormități, și simt, pe gene, urme de lacrimi, sunt, oare, treaz? Suficient de treaz, pentru a-mi citi, pe aceste file albe, vîrgate cu negru, propria viață, scrisă, de o pacientă a unui spital de nebuni. Sunt prea tulburat, pentru a face mîrturisiri complete, domnule procuror! Mai amînați ancheta, domnule judecător...Sunt confuz - acum, sunt tare confuz - de-abia mă-a cules ambulanta vieții, de pe o stradă (nu-mi cere să vă spun numele străzii, că nu-l în minte...) - și mă-a adus aici, pe acest pat alb de spital, să dau o mîrturie despre cineva despre care parcă...parcă am auzit...numele mi-era, cândva, cunoscut, naiba mai tîie, parcă suna...suna frumos...dar acum, acum chiar că nu mă-țiut dacă vorbesc cu dumneavoastră, domnule judecător, sau cu mine, sau cu nimeni - cu o închipuire de partener de ființă are...

Dincolo de perdelele salonului alb - cineva râde de altcineva, cu un glas îngroșat, imitîndu-l pe acel altcineva misterios: "O, eu nu semăn cu nimeni!"

...Râde și, râde și - eu-țiut că, dincolo de plîns și de rîs, trece, maiestuos, timpul, care va uni rîsul vostru cu malul dimpotrivă. Plîng, plîng - și simt că voi ajunge undeva. Dincolo de orice întrebare - într-o sală cu oglinzi severe, în care nu voi putea să zăresc, reflectat, decît un singur chip, obsesiv. Acel chip va confisca, de la cineva, un nume. Și acel furt din grîdina NUMELOR, și acea nuntire, între chip și nume - va fi mai important decît orice munte din geografie. Voi fi - EU. Neașternută. Irepetabilă - din cauze de blocare a Aparatului Cosmic de Ființă are.

*

ELENA GABRIELA CIREȘIC, clasa a XI-a C, G. . A. - Adjud NU SEMĂN NIMICUI! (eseu)

Nu-țiut dacă e potrivit să spun că "eu nu semăn nimicui". Spiritual, poate chiar și fizic, dintr-un anume punct de vedere - toți oamenii îi seamănă lui Dumnezeu, nu? - Cel care l-a făcut pe Adam "după chipul și asemănarea Sa".

Dar, după cum vedem în realitatea, și-zicem, "senzorial" - suntem așa de diferiți...Poate prea diferiți. Sufletele - nici nu mai spun: fiecare cu năzurile lui, că rora le zice, pompos - "concepții"...

După părerea mea, majoritatea oamenilor spun: "eu nu semăn nimicui!" - deoarece nimicui nu-i place să fie comparat cu altcineva. Sau, alții spun: "Eu nu semăn nimicui!" - doar pentru a putea arbora un aer de superioritate - o, și sunt destui indivizi aroganți, în lumea "semenilor" ne-asemănători...

Poate că anumite lucruri, sau opinii - chiar și unele ticuri nervoase - le împărtășim cu alți oameni - atît de "alți", încît nici prin minte nu ne trece că ei ar putea exista, pe undeva...cîndva...Poate că unii oameni **chiar ar trebui să semene cu alții!**

De ce zic eu asta? Păi...nu mă refer la absolut oricine și orice - mă refer la faptul că unii oameni, anume cei mai superficiali, mai frivoli din fire - mai lene și spiritualicește - ar cam trebui să urmeze exemplul unor persoane care le sunt, net, superioare. Nu e rușă, în viață, modele - pe care, dinamic, de la o vîrstă la alta, sînt și le prăsești - pentru din ce în ce mai înalte firi și pilde...

Poate cei mai potriviți ca modele - și cei mai statornici buni ca modele - ar trebui să fie cei care-ți sunt ierte, cei care-ți sunt în eleag, și-ți iubesc și se potimească pentru un crez - pentru crezuri înalte, vindecătoare de rele, în omenire. Cine te-ar putea condamna, cu îndreptărire, că ai luat exemplul unui sfînt, unor sfinți? Numai proștii s-ar mira și ar râde... Rămîne, însă, și-te și "în brîul", și-i poți urma... Mira-mă să fie prea mulți potențialii sfinți, în lumea noastră, de azi...

Mie una, îmi place s compar, adesea, sufletul unei persoane - cu un izvor. Îmi zic, mereu, c sufletul unui om bun va r mâne, totdeauna, un izvor nesecat de iubire - iar sufletul unui om r u este (i, din p cate, are multe anse s i r mân ...) un izvor secat, mîlos, ori chiar uscat de tot i nefolositor nim nui... Cine tie, îns - eu zic, a a vreau eu s zic - i chiar s cred - c , totdeauna, mai exist speran a s izvorasc ap limpede, bun i r coroas - chiar atunci când ni se pare c în fa avem doar piatr seac . Eu cred c orice om, dac vrea, poate s redevin bun, a a cum l-a f cut Dumnezeu, întâi...

Chiar voi crede i c omenirea n-ar putea tr i f r invidie, f r l comie, f r pl cerea de a face r u - chiar voi crede i c lumea ar tu i i s-ar stinge, dac am râvni, to i, sau cât mai mul i, sau tot mai mul i - la puritatea de izvor a sufletului? Nu mi-ar p rea deloc r u ca oamenii s semene, to i, cu izvorul cu ap vie...

Unii spun c lumea e rea pentru c prea sunt multe legi. "Legile sunt f cute spre a fi înc lcate!" - aud pe foarte mul i - i nu doar dintre elevi, ori printre cei slabi de minte, ori cu porniri rele.

Mul i se întreab : "Dar cei ce-au dat legi nu le-au înc lcat niciodat ?" Nu tiu - poate c da, poate c mereu legile au fost înc lcate, întâi, chiar de f c torii lor.

Dar nu cred c oamenii, lumea - con in i intesc spre r u, într-o simfonie a r ului - doar pentru c exist legi. Poate c legile omene ti nu sunt bune - dar exist Legile date de Dumnezeu. De ce cârcota ii nu încearc s respecte m car legile lui Dumnezeu - c acestea sunt, precis, bune? I-ar uniformiza?!? Se tem de uniformizarea prin bine? M rog...

Da, oamenii au atitudini diferite, deci sunt foarte diferi i, în func ie i de respectul sau lipsa de respect fa de legi. Dar fa de LEGE - Legea Divin - i-a dori cât mai asem n tori...C ci ar fi mai buni i mult mai frumo i...gradual, se în elege, nu?

Da, cred c acum se în elege, e clar i foarte clar: oamenii sunt tot atât de diferi i, pe cât sunt i de asem n tori. i a a i trebuie s fie.

Cel ce con tientizeaz c seam n cu al ii - se simte "în familia uman ". i nu e r u s fie a a. Cel ce afirm c nu seam n nim nui, întru nimic (mai ales dac o zice asta pe un ton nepotrivit, sau potrivit cu o în l ime nefireasc a...nasului...) - sufer de exces de mândrie - de orgoliu prostesc. Cel ce, într-adev r, nu seam n nim nui, prin calit i nemaiv zute - de obicei, tace i face - n-are timp de declara ii... Nu cunosc nici un geniu (nu neap rat în lumea mea, cea de azi, dar nici în art ori tehnic , tiin ...) - care s fi avut vreme de dezbatere pe tema asem n rii sau neasem n rii sale cu al ii...

E clar c to i suntem diferi i (dup ce Dumnezeu ne-a f cut din trunchiul asm n rii - ADAM) - c avem modalit i diferite de gândire, de facere a ceea i din ceea ce am gândit - i c gusturile nu se discut (cel pu în a a spun maneli tii societ ii...).

Chiar i gemenii gândesc diferit - i, dac nu m -n el, chiar i fizic se diferen iaz - i cresc i se dezvolt , uneori, atât de diferit, c te umfl i râsul, când cineva î i zice despre unul grozav de gras i uria i despre unul slab ca un âr i sfrijit - c sunt gemeni...M rog, or fi...

Totu i, mie mi se pare mai potrivit s spun c sunt diferit , oarecum, de ceilal i - decât s afirm, an o i apo , c : "Nu sem n nim nui!"...

*

IRINA BIRTOLOM, clasa a X-a B, G. . A. - Adjud

NU SEM N NIM NUI! (eseu)

Mul i se-ntreab de ce nu sem n m între noi, dac Dumnezeu a zis, în **Biblie**: "S -l facem pe om dup chipul i asem narea noastr"?! P i, dac Dumnezeu a zis c -l face pe om dup chipul i asem narea Sa, de ce suntem atât de diferi i unul de altul?! Posibil c Dumnezeu î i g se te înf i area în fiecare dintre noi - de aceea noi nu sem n m, unii cu al ii - dar to i suntem Fiii lui Dumnezeu...

V închipui i: dac am sem na unii cu al ii, nu ne-am mai deosebi, ne-am culca definitiv i-am adormi definitiv, pentru c ne-am confunda-identifica, infinit, într-o creatur nesfâr it încleiat în p cat...

Pe de alt parte - de ce, dac sem n m cu Dumnezeu - care este atât de bun! - noi suntem atât de r i - atât de "divers de r i"?...Dac suntem fra i, cu to ii, de la Dumnezeu - de ce, oare, ne omorâm cu sâng, între noi - unii pe al ii - de ce se repet , la nesfâr it, povestea lui Cain i Abel?

E adev rat, nimeni nu seam n nim nui, deoarece chiar dac unii sem n m fizic - adic avem dou mâini, dou picioare etc. - unii!!! - deoarece al ii au tragicul destin de a nu avea o mân , un picior etc. Dar cei care îndeplinesc "condi iile fizice de asem nare" - "s n to ii..." - nu tiu s pre uiasc ceea ce au. Unii i-ar dori i ar râvni - la "normalitatea" non-diferen iat a altora...

Dup cuno tin ele mele de adolescent de 16 ani - socotesc c , în România, mai bine de 25% dintre oameni sufer de un handicap fizic. Iar restul de 75% îi trateaz pe cei 25% cu indiferen , d e sus, de parc cine tie ce

merite ar fi avut ori ar avea ei, în fața lui Dumnezeu, că sunt “normali”. Poate, să zicem, un 5% dintre cei aia - zis “normali” se gândesc la suferințele la chinul pe care îl îndură cei 25% dintre frații lor, românii oameni...

Nu credea că toți ar trebui să se gândească la ADEVĂRATUL sens al cuvintelor: “Nu semănăm nimic noi”? Credea că cei care suferă de un anumit handicap – nu i-ar dori să aibă ce au și ceilalți – să “semene” acestora? Oare aceia, 25%, nu se simt prost, când alții îi iau în râs și îi bat joc de ei – nu neapărat audibil, ci chiar dintr-o privire “de sus”...sau dintr-una fals compătimitoare – “miloasă”... – încât infirmul ar prefera să fie făcut una cu pământul – decât să fie “compătimit”? Uneori o vorbă sau o privire – dor mult mai mult decât faptele...Cei asemenea torii, întru normalitate – se cred chiar NORMALI – și își zâmbesc, superiori și complice... și chiar îi crede în pe acești normali – NORMALI? Sau într-un altă majoritate – într-un alt fel de asemenea – asemenea năra întru sârăcia de duh – tiut, îndeobște, sub numele de “prostie”? De fapt, o cruntă lipsă de imaginație. Și iată cum cei asemenea – “normalii” asemenea torii... – devin pilde negative: n-ar vrea să semene cu ei – cei în elepi, dintre “anormali” – anormalii fizici, dar normalii moral-spirituali...

Într-o fracțiune de secundă – “normalitatea” unora poate migra spre “anormalitate”: o mână banală, trecând peste picioare, peste mâini – peste trup... – o flacăra mai puternică și neglijent apropiată, în ochi... – și asemenea torii devin ne- asemenea torii – asemenea torii cu ne- asemenea torii...Ei, drăcie – încurcat mai este treaba asta cu “neasemănarea-neasemuiră”...nu-ia aia, doamnelor și domnilor?...

Nu numai la partea fizică suntem diferiți. Ci și la starea socială – și, din asta, la suflete...Bogații – și răcii – în bani, în avere. Banul este la putere, ce mai! “Vă rog, lăsați chestia cu Iisus, cu religia! – chestia aia cu <<mai degrabă trece cîmă prin urechile acului, decât să intre cel bogat în împărăția cerurilor>>... – hai, lasă-l, ne...povești!!!”

Și ce? Eu, adolescența asta care sunt, eleva de 16 ani, din banca a 5-a de la geam, nu cred în ruptul capului că lui Christos îi place cum se poartă bogații cu răcii de azi – și nu cred, în ruptul capului, că proprietatea este sfânt! Goi ne-am născut, goi vom intra, toți, în pământ...Nu cred că lui Iisus i-ar plăcea să-l aud pe judecător dând dreptate celui care a omorât pe cineva, ca să-l apere “proprietatea sacrosanctă”! Cuvântul “creștin” și cuvântul “bogat” devin, ca și pe timpul predicilor lui Christos, din fața Templului din Ierusalim – incompatibile!...

Dacă un om sărac, cîștigător și muncitor merge să-l caute de muncă la o firmă cu un profit mai bun – și, în paralel cu el, vine să se angajeze, la aceeași firmă, o persoană cu o poziție socială mult mai bună decât a celui sărac (și, mai ales, dacă e fiu sau fiică de bancher, om politic etc.) – pentru că firma respectivă se pune bine cu puținii “persoane” (cel cu poziție socială bună) îi dă “persoanei” postul (ba chiar îl face director, pe “procopsit”) – iar celui sărac îi inventează tot felul de motive, spunându-i că nu are “experiență în domeniu” etc. – deși omul sărac s-ar putea să aibă și pricepere, și experiență, incomparabil cu cel bogat...Lăsați-mă cu poveștile despre “mediul concurențial” – ceea ce v-am spus mai sus e din experiența familiei mele...Greu vă puteți imagina cât de diferit de dureros e să-l vezi prințule, pe care-l prețuiați atât, venind respins de la un aia-zis “interviu” – când ar fi vrut, și el, să fie ASEMENI tratat, cu cel bogat...

Deși suntem atât de asemenea torii de la Dumnezeu Tatăl – atât de diferiți mai suntem la suflet...Așa de diferiți – că urlă câinii, de mila noastră – de buni ce suntem...

Concluzia? Concluzia ar fi că toți suntem la fel de la Dumnezeu – numai că noi vrem să fim diferiți – de obicei și exasperant de des – diferența făcându-se ÎN RĂU...

Nu vrem să semănăm nimic care are un suflet cu mult mai rău decât câinii – și aia vrem să semănăm tuturor celor cu suflete mari și generoase. Adică, să semănăm omul adevărat, “om de omenie”. Aia vrem să fim apropiați și asemenea torii, în bine – CALZI SEMENI! – dar, nu știu cum se face, că devenim tot mai diferiți...de Dumnezeu! Iar între noi, “semenii”, parcă ar fi apăsător, că se depărtează – negre constelații de egoism și singurătate...

***

aromânii – “frații din mamă și din tată” (IV) **“LA CE NI-S BUNI AROMÂNII...!?”**

Că să-mi confirme, încă o dată, tristul adevăr al lipsei de solidaritate a românilor – moțenire, zice-se, de la traci – am auzit într-o zi o voce a unui om **nu prost**, ci **inconștient**, ca nu puțini români de azi, zicând: “La ce ni-s buni și basarabienii tăia? Lăsați-i să stea acolo, cu rușii lor! Dacă-or veni la noi, îi avem iar, în România, pe *cioloveci*...!”

Da, te pomenești că stimabilul

respectiv – i că i ca el... - tocmai de aceea îi uit , dimpreun cu guvernarii României de după 1989, i pe aromâni, adică s nu-i avem în România, Doamne fere-te-ne, iar pe fanario i! “Cuget torul Nu ici zice pe undeva: <<S te ferească Dumnezeu de ce - i spune sârbul pe fa , s te ferească Dumnezeu de ce - i face grecul în socoteli>> – iar eu a mai aduga una: << S te ferească Dumnezeu de ce - i fac românii unul altuia>>”(cf. Teohar Mihada , **Aromânii i rolul lor în Balcani**).

Nu erau de-ajuns nemerniciile spuse de “fra ii ortodoc i” greci pe seama aromânilor (au ajuns s -I numească pân i ...”popor de homosexuali”!) - trebuia i noi, acum, fra i de sânge, s -i scuipe m în obrazul lor de Hristos Atotîndur tor! C ci pesemne, f r această Golgot a tr d rii lui Iuda i a Sacrificiului Mielului - Neamul Românesc n-ar putea împlini misiunea sfânt ce-o are pe P mânt, între toate neamurile.

La ce-s buni aromânii - ROMÂNII ABSOLU I, cum le zicea Petre u ea?!...

Întâi, s fie solda i eroici ai lui Alexandru Macedon, cuceritorul lumii – **asta**, înainte chiar de a se altoi cu sânge traianic, de romani (tot de cuceritori ai celor patru z ri) i a c p ta nume de **români-aromâni**. Apoi au fost buni “s reprezinte popula iile latine în Imperiul Bizantin”(cf. V.Tega, **Aromânii, ace ti necunoscute**), apoi, tot buni au fost s întemeieze, între sec. X-XII, “state independente: **Vlahia Mare** (în Tesalia), **Vlahia Mic** (în Etolia), **Vlahia de Sus** sau **Anovlahia** (în Epir) i **Mica Vlahie Alb** , formând astfel baza Imperiului Româno-Bulgar”(cf. V.Tega, art. cit.). i tot buni au fost s mai tempereze trufia pr dalnic a împ ra ilor bizantini i a unora dintre crucia i.

În timpul turcilor, mul i dintre aromâni s-au refugiat în mun ii Pind i Balcani, dar de asemenea mul i, în sec. XVIII, **au jalonat drumul dintre Constantinopol i Viena** (îns i spre Italia; Germania - pân în America, la Philadelphia), **cu Agen ii Comerciale Macedonene**, aproape **MONOPOLURI!!!** Unii i-au numit chiar **evreii Europei** - dar ei erau **cre tini adev ra i**, deci **binef c tori**; ceea ce se uit , de mul i, este c **ora ul Trieste, în mare parte, este o crea ie a Companiei Macedonene** (cf. N.Iorga, **Macedonenii**), i c întregul comer i artizanat din Zemun (punct-cheie al comer ului între Austria i Turcia) erau aromâne (cf. istoricul sârb, de origine aromân , Du an Popovici – care mai afirm ceva extraordinar: **aromânii au n scut burghezia sârb contemporan** : “Aromânii erau (n.n.: aten ie, vorbe te un istoric sârb!), **din punct de vedere intelectual i artistic, cu mult superiori germanilor i sârbilor** (...) influen a lor a fost foarte mare, mai ales la popula ia ora elor, unde au pus bazele comer ului sârbesc(...). Când într -o zi se va face analiza sângelui marilor no tri oameni, se va vedea c un mare num r dintre ei(...) aerau urma ii acestor oameni – macedoromânii(...). Din rândurile lor au ie it cei mai mari filantropi ai no tri: Anastasijevici, Bozdu, Trandafil i al ii(...), nume ilustre din via a literar i artistic a Serbiei (...)”. Într-o alt ramur , fra ii Manaki, pionieri ai cinematografului, de reputa ie european , au fost aromâni din Macedonia (cf. Neagu Giuvara, **Diaspora aromân în sec. XVIII-XIX**).

Aspira iile de unitate de stat i independen ale Albaniei (1912) au fost sus inute de aromâni (cf. Gelcu Maksutovici, **Raporturile dintre albanezi i aromâni, la începutul sec. XX**): “Aproape c nu se f cea deosebire între ac iunile albanezilor i aromânilor (...) se constituie un Comitet Cultural Studenesc, în cadrul Societ ii Albaneze “DRITA”, din care f ceau parte Dobre Ionescu Bujor, Alex. Paraschivescu, Ovidiu Tino, M r escu Teodor, Gheorghe Laz r, Dumitru Anghel, Rene Polizu i Pandeles Dormi e - după cum se poate constata, majoritatea o constituiau aromânii(...), la fel în componen a noului Comitet al Societ ii “DRITA”, ales în 1907, format din N.N.Naciu, pre edinte Nik Hristu i Manole Boscu, vicepre edin i - Ion Hristu Pani, D.Tacica, Marcu Trifan, Mihalache Belo, P. Dumitru, membri - Ilie V.Costuri, casier - Theodor Cona, secretar - teodor Lopa, Naum Gheorghe, Ilie Th. Emanoil, cenzori – iar ca pre edinte onorific continu s fie Dimitrie Butculescu”.

Pu ini tiu c **îns i Ungaria i Grecia datorează , în mare parte, unui aromân, SIMEON GHEORGHE SINA, întemeierea lor ca state moderne** : “institu ii fundamentale ale statelor mai sus amintite îi datoresc existen a lor (...); el a contribuit (n.n.: i acum urmează un citat dintr-un document maghiar): <<la înf ptuirea Creditului agrar ungar, la întemeierea Societ ii de Asigurare Maghiare, la promovarea c ilor ferate i la naviga ia cu vapori, la canalizarea fluviilor, la ridicarea i îndreptarea agriculturii, a îngrijit de coal i de educa ie, de Muzeul Na ional, Spitalul de copii i alte spitale, leag ne, orfelinate, Institutul orbilor, Academia Comercial , Conservatorul, Corpul Pompierilor, Casina Na ional , Basilica din cartieru Leopold, Casa Artelor Frumoase i, mai presus de toate, Palatul Academiei de tiin e Ungare. Toate îi vestesc numele ca unui întemeietor.>>

În fa a acestor opere, un glume (n.n.: i nu prea...) ar putea spune c baronul Sina a întemeiat, cu ajutorul ungarilor – statul maghiar însu i”(cf. Victor Papacostea, **Civiliza ie românească i civiliza ie balcanică**). Bancherul

Sina era “de in tor al uneia dintre cele mai mari averi din Europa” – aliindu-se cu arul Rusiei, împotriva Rotschil-ilor (cf. Neagu Djuvara, op. cit.). Ironia sfânt a sor ii a f cut ca victimele grecilor - aromânii - **s fie binef c torii c l ilor lor!**(dup strictul model Cristic) i s sprijine, o istorie întreag , “helenismul”, s fie eroi i martiri pentru “elephteria”(libertatea) grecilor, în 1921 (cf. Neagu Djuvara, op. cit.), Theodor Colocotroni, generalissimul armatelor din Peloponez, generalul Coletti Constantin, Rhigas Phereos, autorul *Marseillaisei* grecilor – apoi, în b t lia eterist , pe p mânt românesc: Iordaki Olimpiotul, Iani Farmaki i Diamandi Giuvara (to i, mor i martiric, pentru independen a statului grec!). Baronul Sina nu i-a uitat “patria de origin ” (Grecia...): “Între altele, înfiin eaz , dotându-le bogat, Observatorul i Academia din Athena(...). Recunosc toare (n.n.: fa de individ, iar nu fa de etnia din care provenea), Grecia îl nume te ministrul s u la Viena, München i Ber lin”(cf. Neagu Djuvara, op. cit.).

Francezul Victor Berard, profesor la Écoles des Sciences Politique, din Paris:”Valahii au fost, de 50 de ani, binef c torul elenismului. Aproape toate monumentele din Athena - Academia, Observatorul, Polytechnion etc. – au fost construite de valahi. Aproape to i donatorii celebri, ale c ror dona ii i cadouri au sprijinit statul i comunit ile grece ti, sunt de ras valah : baronul Sina este valah din Moscopolis, Dumbas este valah din Nikuli a – Tu i , Sturnari, Averof sunt valahi din Me ovo.”

Blestemat soart ! Cum r spl tesc grecii binefacerile constructorilor Athenei moderne, cum r spl tesc sârbii i to i vecinii, pe ctitorii lor valahi?

Cu prigoan , silnicie, asimilare for at . i totu i, neclinti i au fost româ nii-aromâni în credin a lor în Hristos, i asta o remarc str inul-sârb (deci, oarecum, “adeversar balcanic”...) Du an Popovici:”dintre toate popoarele din Balcani, ei (aromânii) au r mas cei mai perseveren i ata a i credin ei lor (...). **AU PREFERAT S ÎNDURE ORICE, DECÂT S SE LEPEDE DE LEGEA (CREDIN A) LOR**” (s.n.). Aromânii, ctitorii “Balcanilor moderni i ai Europei Centrale Moderne”.

Cine vrea s recunoasc acest adev r absolut tiin ific, azi, la Consiliul Masonic al Europei? Vin, vin fra ii din Sudul Apei (Dun rii...), mai ageri - c tre fra ii din Nordul Apei - fra i care iar...stau s adoarm în post, gata s - i uite Sfin enia Misiunii de Neam Ales (cf. Mihai Eminescu, *Misiunea noastr ca stat*). Unitar întru F ptuire: “Apa unui izvora de pe um rul unui munte înalt, atâta timp cât el nu va seca, ea va curge mereu pe panta acelu munte din care â ne te – nu o vei putea-o da peste capul muntelui, chiar dac în josul ei ai ridica un zid mai înalt decât acel munte. Izvora ul vie ii muntene ti a aromânilor î i mân stropii lui spre plaiurile României. Monstruozi le <<române ti>> ce ar încerca st vilirea sau devierea lor, drept r splat vor fi sp late de ace ti stropi de orice murd rie, f r îns a putea fi st vili i”(cf. Tache Papahagi, *Aromânii*, 1932).

i ei, veni i la Învierea de Neam, ne d ruiesc nu doar averi materiale (a se vedea mo tenirea Gojdu, de care statul român î i bate joc, cedând-o, iresponsabil, f r ru ine, Ungariei!!! – dar i mo tenirile Mocioni, Dumba, Darvari, Ruja, Bellu, Hagi Mosco, Meitani etc.); ei ne d ruiesc sufletul lor – vâlv taie, iar românii din Nord de Dun re le-au dat pleiade de oameni ie i i din comun prin spiritualitate - ca Dosoftei (Barila), Ion Neculce; mu ata, frumoasa Teodora, mama lui Mihai Viteazul (...). Urmeaz aguna, Gojdu, Vulcan (“na ul” lui Eminescu...), Mesota, Sina, Cavaliotti, Roja, Boiagi, Mocioni, Goga dup bunic, Blaga dup mam , Titu Maiorescu dup mam , Bolintineanu, Odobescu dup mam , Dimitrie Anghel (“poetul florilor”...) dup mam , Carafoli – creatorul aeronauticii române ti, medici de seam , creatorii primelor spitale din România, c rturari de elit , ca Naum, Bezdechi, Murnu, Capidan, Caracostea, Papacostea (familii întregi!), cei 4 Papahagi, Iorga dup bunic, Tache Ionescu – mare politician etc. – apoi actori ca Vraca cel cu glas de tunet, Caragiu – acel Anthony Quinn al scenei române ti - chiar i sportivi de excep ie, precum “dr cu orul “ de Ga u i “dracul “ de Hagi(...)”(cf. Teohar Mihada , op. cit.).

Se spune c i Eminescu ar fi descendent, pe l inie patern , de aromâni. i eu cred c altfel nici nu se poate:

c ci unde-i focul mai mare, unde-i instinctul na ional mai viu - acolo trebuie s fie toate geniile noastre! (Chiar dac istoria actual , comandat din exterior, respinge orice discu ie, pe fa i cu documente pe mas , despre Mi carea Legionar – trebuie s ti i c cei mai înfoca i tineri patrio i i cinsti i ap r tori ai cre tinismului i ai Spiritului Neamului Românesc, din Legiune, au fost “macedonenii” – dintre care îl amintim aici doar pe martirul/mucenicul Sterie Ciumetti, cel mai credincios i profund în eleg tor al Misiunii Arhanghelice, izb vitoare de R u nu doar a României, ci a planetei Terra! - a lui Corneliu Zelea Codreanu). Dar ara Unitar i Suveran a Românilor Liberi are obliga ii de sânge i onoare, fa de fra ii neliberi, martiriza i în istoria omenirii, acolo, în Sudul Apei Uit rii: AROMÂNII.

“Dar România, statul cel mai important din sud-estul european, poate purta, trebuie s poarte tratative în acest sens (pentru ob inerea de drepturi culturale pentru aromânii din sudul Dun rii), cu Grecia, Albania, Macedonia, Bulgaria. În definitiv, nu se cer decât drepturi dobândite deja în trecut. Este acesta un lucru imposibil, într-o Europ care i-a f cut un crez de onoare din respectarea drepturilor minorit ilor na ionale?(cf. Hristu

Cândroveanu, *Matricea stilistic românească* – în *Caleidoscop Aromân* – care, prin volumele I-III, ne-a oferit o parte din documentația prezentei lucrări).

La ce ni-s buni aromânii?!...

Ni-s buni, ca și nu uitați cine suntem. Ei, aromânii, sunt, în spiritul lor arzător în România, ca și în Sudul Apei Sacre și Blestemate (totodată) – “buletinul de identitate” al tuturor românilor-români. Dar fie că vor sau nu ele, aromânii sunt “buletinul de **veritabil identitate**” al tuturor națiunilor balcanice moderne și al unora dintre cele mai trufașe/arogante nații din Centrul Europei.

prof. dr. **Adrian Botez**

***

autori rememorați, texte reînviolate: AZI: a-GIACOMO LEOPARDI; b-NICOLAE LABI.

a-GIACOMO LEOPARDI (1798-1837) – se naște la Recanati (“Aici, prea-

dragul meu domn, totul este moarte, totul e nesimțire și prostie”), pe 28 iunie 1798, primul fiu al contelui Monaldo Leopardi și al Adelaidei Antici. Din 1808 – își perfecționează singur rudimentara cultură umanistă, filosofică și științifică, dobândind prin intermediul preoților preceptori și a părintelui său Monaldo, om de solidă cultură clasică, el însuși literat. Traduce din Horațiu, idilele poetului elin Moschos și din Homer. Între 13 și 17 ani, scrie 6-7 tomuri groase și foarte erudite, “despre probleme de erudiție”. Munca peste măsură îi minează grav sănătatea.

1816 – descoperă poezia – pe Dante, în primul rând. Scrie idile și cantice. Prietenie cu Pietro Giordani, intelectual progresist și literat de vază – cu care începe cea mai valoroasă (ideatică) corespondență. 1818 – începe polemica sa cu romanticii, de pe poziții clasiciste – fapt care îl va conduce la afirmarea unei poetici originale, de o factură romantică, dar cu totul personală. 1819 – se declară boala de ochi – de care va suferi până la sfârșitul vieții. “Așteptăni de studiu nebunesc și exasperat, la vremea când tocmai mi se forma și trebuia să mi se consolideze constituția fizică – m-am dăruit într-un chip nefericit și fărâșit pentru totdeauna, mi-am dat o înfrângere jalnică”.

1816 – “conversiunea filosofică” – “Desigur nu vreau să țin în mijlocul gloatei; mediocritatea mă înșală imediat de moarte; dar vreau să mă înalț, să devin mare și nemuritor prin minte și prin studiu”.

1820 – publică, la Bologna, canoana *Cantații* – apoi, la Milano (revista *Nuovo Ricoglitore*), poemul *Via solitaria*. În 1822 capătă permisiunea tatălui de a pleca la Roma, unde cunoaște o serie de personalități culturale ale vremii (Angelo Mai, Jacopson, Niebuhr). Dezamăgit profund de Roma, pe 23 aprilie 1823 se întoarce la Recanati.

1825 – pleacă la Milano, invitat de editorul Antonio Fortunato Stella, care îl însoțește cu îngrijirea edițiilor Cicero și Petrarca.

1827 – pleacă la Bologna, apoi la Florență – luând legătura cu grupul exilaților napolitani progresiști.

1828 – la Pisa, reia scrierea de poezie – dar sănătatea tot mai slabă îl silește să se întoarcă la Recanati.

1830 – începe viitoarele celebre *Cantații*. 1831 – deputat în Adunarea Națională din Bologna. Publică ediția florentină a *Cantaților* (23). 1832 – pleacă la Florență, cu o alocație din partea tatălui – pe care o împarte cu bunul său prieten Antonio Ranieri. Termină *Micile dialoguri morale*. Definitivează poemele (*Iubire și moarte, Consolă*). Este numit membru al Academiei della Crusca.

1834- cu indicibile chinuri fizice, continuă să scrie...Prietenul Ranieri îl descrie: “Leopardi este scund și cocoșat, are fața palidă și suferind și își înfruntă starea jalnică prin felul în care trăiește, fiindcă face din noaptea zi și invers. Incapabil de orice mișcare și de orice efort, din pricina slăbiciunii nervilor, viața pe care o duce el este una dintre cele mai mizerabile ce se pot închipui”. În 1835 se stabilește, cu Antonio Ranieri, la Capodimonte. În septembrie, apare, la Napoli, ediția definitivă a *Cantaților*. 1836 – apare primul volum din *Micile opere morale* – dar și *Cantații*, și *Micile opere*...sunt sechestrate, ambele fiind considerate ca suspecte de cenzura burbonică. Aprilie – se stabilește cu Ranieri și cu sora acestuia în vila Ferrigni, la poalele Vezuviului. Aici compune amplul poem *Ginestra sau floarea de ertului* și *Amurg de lună* – ultimele 6 versuri au fost dictate cu două ore înainte de a muri.

14 iunie 1837, la Napoli – moare cel mai nefericit și cel mai profund poet romantic al Italiei (la 39 de ani, ca și Eminescu al nostru...) – poet care-și naște poezia și ideile din “oribila noapte” – “absolută sinceritate, refuzul oricărui compromis și a oricărui soluție facilă, curajul împotrivirii cu care a luptat suferința, până la capăt, consecințele gândirii sale – traducându-le în mare poezie, fac din el una din prezențele cele mai înalte, una din forțele cele mai extraordinare ale istoriei noastre, o sursă eternă de bucurie estetică, ce constituie totodată și o severă lecție umană, un puternic îndemn pentru a privi viața și poezia cu extremă seriozitate, un profund antidot împotriva

oric rui conformism sau oportunism ideologic i moral, împotriva oric rei abateri, fie din sl biciune fie din calcul, de la suprema noastr datorie, aceea de a ne r mâne cu hot rârre i curaj credincio i nou în ine, lumii noastre interioare, convingerilor i valorilor noastre ideale - ceea ce pân la urm constituie sensul cel mai profund pe care Leopardi îl d dea cuvântului **EROISM**” – cf. Walter Binni.

SIE I (A SE STESSO)

De-acum n-ai s mai ba i, inim frânt .
S-a stins i cea din urm am gire,
ce mi-o închipuiam etern .
S-a stins. i tiu, o, inim învins ,
c -n noi de dulci himere,
nu doar n dejdea, i dorin a-i stins .
Nu mai zvâcni. Ajunge
Cât ai zvâcnit. S ba i nimic pe lume
nu merit , nici de suspine -i vrednic
p mântu'; -amar e via a

i-urât; atâta tot; iar lumea tin .
i-ajung . Înc-o dat
mai dezn d jduie te. Soarta nou
ne-a dat doar moartea. Tu dispre uie te - i
b t ile, dispre uie te firea,
for a ce-ascuns tie
sub jugul ei s ne-ncovoie slut ,
i nesfâr ita-a tot z d rnicie.

*

AMURG DE LUN (fragmente)

Cum în t cerea nop ii,
peste câmpii de-argint i peste ape,
când lin adie vântul,
i mii de-n el toare
întruchip ri bizare
din umbre se-nfirip
prin undele domoale,
prin crengi, pe culmi, prin satele di n vale,
ajuns -n crucea bol ii,
de dup Alpi, în marginile z rii
sau în adâncul m rii
coboar luna i spore te bezna
i una câte una
umbrele pier pe v i i noaptea, bruna,
decoloreaz lumea,
i c ru a ul tânguindu- i jalea
cu-n cânt de-alboarea lunii se desparte,
de ea ce de departe,
din geana z rii-i luminase calea;
la fel i tinere ea
de via p r sit
p le te i dispere.
Umbrele pier, alearg fug rite
iluziile-ndr gite i cu ele
speran ele, ispit
i unic razim stîrpei muritoare.
Obscur , p r sit
r mâne via a. Dibuind printr-însa
drume u-ncearc în zadar c r rii,

ce lung i se-a terne,-un sens, o int
a-i deslu i; fr mântul
ce-l mistuie str in e
p mântului i lui str in p mântul.
Norocu-acestui mizer
destin al nostru pizm
ar fi stârnit în cer, de anii tineri,
când orice bucurie e pl tit
cu mii de chinuri, ar fi fost s in .
Prea blând -ar fi fost legea
ce osânde te mor ii-orice f ptur ,
de prima parte-a vie ii
nu ne-ar fi fost sortit
mai grea decât e moartea i mai dur .
Cumplit n scocire
i vrednic de ceruri,
g sir -atuncea zeii b trâne ea,
r stimp amar în care
dorin a-i vie i speran a stins ,
mai crâncen durerea ca-nainte
i seac a pl cerilor sorginte(...).
Ci via a noastr , vai, se vesteje te
când tinere ea moare i nu-i lic r,
nici auror s -i mai dea culoare.
V duvi tr im pân' la sfâr it; i vârstei
ce-n noapte ne îngroap ,
hotar îi a ezar zeii-o groap .

*

trad. de **Eta Boeriu**

***

b- COMEMORARE: SEMICENTENAR NICOLAE LABI

(1935-1956) — poet român, care a-ntrupat duhul poeziei postbelice române ti — i c ruia îi sunt datori, moral-spiritual, to i poe ii români ai ultimei jum t i de veac — dar i **frondeurii** ultimului deceniu. N scut la 2 dec. 1935 , în Poiana M rului -M lini — jude ul Suceava, într-o familie de înv tori. Cursurile colii primare — în comuna natal ; liceul — la “N.Gane”, din F Iticeni — unde, la numai 13 ani, organizeaz un cenaclu literar.

August 1950 – mîrîturise te unui prieten cîi-a strîns toate poemele “mai bune” într-un caiet intitulat *Cîntecul unui adolescent*. Debutul în revista *Ia ul nou*, în decembrie 1950 – iar în martie 1951, aceea i poezie i se public în ziarul *Lupta poporului*, din Suceava. Adevîratul debut literar - la rev. bucure_lean *Via a romîneasc* – mai 1951. Elev al colii de Literatur “Mihai Eminescu” -Bucure_ ti (cursuri de doi ani), dup absolvirea (str lucit !) a cîreia, în 1955, se înscrie la Facultatea de Filologie-Bucure_ ti. Redactor la *Contemporanul* i *Gazeta literar* . Îl cunoa te pe Tudor Arghezi.

Din ce în ce mai con_tient cî idealurile tinerei genera_ii de poe_i, “trînd în miezul unui ev aprins”, sunt înclate brutal, sistematic i spurcat - studentul rebel, nonconformist Nicolae Labi începe s strige...poetic i ne - poetic, protestatar, prea tare, pentru acele vremuri lugubre, de ocupa_ie sovietic i sovietizare for at a Romîniei... Ca i la Esenin, sinceritatea celui pur i alco_olul merg mîn în mîn - constituindu-se în pretextul i u urin a “misiunii” unei mâini “binevoitoare”/izb_vitoare, de a -l împinge (în noaptea de 9 spre 10 decembrie 1956, în fa a Spitalului de Urgen_) din tramvaiul în mers, sub ro_ile tramvaiului care venea din sens opus...Moare în ziua de 22 decembrie 1956 – nu înainte de a scrie versurile testamentare ale *Pas rei cu clon de rubin...* - “cu un trandafir lîng obrazul emaciat de suferin ...Se stîngea “o frumoas poveste a Nordului”...

Poetul de abia 21 de ani împlini i a avut r_gazul, chiar în anul mor_ii (1956) s - i publice volumul-poem *Puiul de c_prioar* i placheta *Primele iubiri* (la Ed. Tineretului) i ciclul *Sadoveniene* (în *Gazeta literar* i *Contemporanul*). Postum, sunt publicate volumele: *Lupta cu iner_ia* (1958), *Primele iubiri* (1962), *Moartea c_prioarei* (1964), *Albatrosul ucis* (1961), *Spiritul adîncurilor* (1971) – titlurile apar înînd îngrijitorilor de edi_ii.

BALADA LUI FRANÇOIS

Beau la r_u i beau la bine
Vin dulceag i vin amar:
Am venit Francois la tine
Supt pe buz de pahar.
Te-a b_tut uitarea-n inte-n
Zidul sl_vii moarte, pe
Tine, slut la fel de sprinten
Ca str_bunul Li-Tai-pe!

M_ri de vis au ars cristalul
De cînd tu te-ai dus sub lut
Unii-n vîn sc_ldau pocalul -
i po_irc al_ii-au vrut
Eu i vin i zare iat
Supt-am f_r_s_m -ndoi
Precum tu sorbeai odat
Vinuri negre-n pumnii goi.

i-a zvîcnit sub coaste_ie
Li-Tai-pe cu setea sa.
În r_gazuri de be_ie
Muntele Tin-Lin cînta.
Calda- i inim_-necat
În canalul cu noroi
S-a pornit în piept s_bat
Peste vremi acorduri noi.

M-ai chemat la groap_straj
Cînd va plînge-arama-n schit
Într-un strai de m_cia
Inspirat i înro_it...
Ast_zi bronzul plînge-ntr-una
i-ar veni - cu-ai mei ciraci
Dar nu-i voie-ntotdeauna
Straiul astfel s_-l îmbraci!

i-mpînzir_ast_zi_ara
Fan_i de trefl_i caro
Dornice le-a_â_fiara
Gr_s_lanele Margot
Din str_vechile potire
Sug_bicisnicii tr_sc_u
Ce-au pierdut din amintire
Sv_p_iatul glas al_t_u.

Slut mustind de veselie
Greu_i-ai ap_rat hoinar
Capu-n cump_n_s_tie
Cîtu-i fundul la cîntar.
Rîsul alb al gurii tale
Sîngera-n adîncul_t_u...
i în plînsset de pocale
Te-ai înn_molit în h_u...

Deh, tiut-a lumea mare
Faptul trist_i_iscusit
Tras-ai du_ca de vîn tare
Via a cînd ai ispr_vit
Noi cînd ne cerc_m norocul
D_m pocalele pe gât
i n-avem un vîn ca focul
Cînd ne stingem de urât...

Envoi

Mult mai crunt ne bate fa_a
Vremea azi cu-al mor_ii mers
Azi, de te-osînde te via_a,
Nu te iart_pentr-un vers.

Bucure_ ti, 1953

*

SECOLUL XX

Trim în acest secol de seve i uraniu.
Rscrucile într-însul au numai două c i.
Avem de-ales: al mor ii uscat i cinic craniu
Sau ale fericirii puternice v p i.

Suntem s tui din fa de negrele fla nete
Ce ne-au cântat la geamuri bubuitoare refren.
Nu ne încânt -auzul valsând pe baionete,
Cu cl n nit de oase, al mor ii dans obscen.

Vrem frun ile pe carte s ni s-aplece grele.
tim noi ce s alegem aicea la rscruci-â.
Nu vrem s ni se fac tartaj la c r i, din piele
i din buclata pleat – la doamne mari – peruci.

Ni-i drag când zorii cerul în ro înv p iaz
i curgerea vijelioasă dar pa nic a apei,
Dar nu vrem la amiaz ciupercile de groaz
A bombelor moderne s-aprind -ntregul cer.

Pe-acei ce doamnei Moarte îi d ruie rubine
i în alcovul Mor ii s-au desfrânat cu ea,
Îi blestem m cu ritmuri ce vin din adâncime,
Din zeci i zeci de na ii ce tiu a blestema.

*

PAS REA CU CLON DE RUBIN

Pas rea cu clon de rubin
S-a r zburat, iat-o, s-a r zburat.
Nu mai pot s-o mângâi.
M-a strivit
Pas rea cu clon de rubin,

Iar mâine

Balaurii legendei Germaniei s -i sug ,
Strigoii României le bat la fere ti,
T când, s vrea s ipe, stând locului, s fug
i iadul s -i grebleze ca-n nordice pove ti.

Le fiarb -n strai sudoarea i-n vine curg rece
Talazurile Lethei, i negrii lilieci
În p r s li se-noade, i via a s le-o sece,
De nu-s cu liliecii lega i în veci de veci.
Dar nu-i de-ajuns blestemul ce-l spunem fiecare
i nu-i de-ajuns osânda ce fiecare-om da.
Prietenia noastră e cazna cea mai mare
Aman ii hâzi ai mor ii se îngrozesc de ea.

Noi suntem tinere ea planetei ce se schimb
i suntem rodnicia întinsului p mânt.
Noi singuri vom întoarce a ornicelor limb
Spre ora p cii care nu s-o sfâr i nicicând.

Trenul Dolhasca-Flticeni, august 1954

Pui p s rii cu clon de rubin,
Ciugulind prin rân ,
Vor g si poate
Urmele poetului Nicolae Labi
Care va r mâne o amintire frumoasă ...

*(versuri dictate de N.Labi , la spital, în diminea a de
10 dec. 1956, câteva ceasuri după accident)*

*

(din *Dor c zut - 52 de poezii inedite*, needitate în volume – texte alese i stabilite de Nicolae Cârlan – în *Album memorial*, revista *Secolul XX*)

Notele biobibliografice i selec ia textelor: prof. dr. *Adrian Botez*

*

cine sunt i ce vor masonii (7)

“PLANUL HABSBURG”

E timpul, m car în ceasul al 13-lea, s vedem cum se mi c i în ce scop o fac lojele masonice europene. Cel pu în care ar putea fi **unul** dintre scopurile lor - “lucr tura” lor în zona central i est-european , unde se afl i România. Ve i vedea, tocmai pen tru c deja au trecut i s-au împlinit câteva etape principale ale planurilor Masoneriei - **c NU AM EXAGERAT NICIODAT , AVERTIZÂND ASUPRA PERICOLELOR CUMPLITE ADUSE DE MASONERIE PE CAPUL EUROPEI/LUMII/OMENIRII, prin faptul c introduce, ea-Masoneria, în orice lucrare, LUCIFERISMUL** - c nu exager m cu nimic, nici acum - ci privim, totul, chiar cu o deta are amar ...

Pentru a putea trage concluzii cât mai aproape de realitate, ne vom folosi, în acest episod despre Masonerie – atât de informa iile noastre personale (primite pe diverse c i), cât i de afirma iile celui mai inteligent, atent, curajos i mai documentat istoric militar român, **Mircea Dogaru** (observa ii f cute, la postul B1 TV, pe 25 oct. 2006) - folosindu-ne i de

un articol din *România liberă*, de sâmbătă, 19 august 1995 (*Cavalerii de Malta, sprijiniți de Serviciul Secret German de Informații – BND – au pus în aplicare crearea CONFEDERAȚIEI DUN RENE*), precum și de un număr din săptămânalul belgian *Argument-1995* – care publică un material documentar, intitulat “PLANUL HABSBURG”, descoperit, se zice, într-o mapă diplomatică.

Germania de după al II-lea război mondial, învinsă și strivită sub acuzații teribile (nazismul, holocaustul etc.) – dar refăcându-se economic uluitor (este prima forță economică a Europei, “locomotivă” Europei!!!), a recurs, prin puterea bănească (nu altfel a acționat Hitler...), la lojele masonice ale “iluminaiilor bavareze” – care, la rândul lor, au solicitat ajutorul Lojei Marelui Orient Francez. I-au purces la o lucrare cam împotriva firii istoriei – dar foarte generoasă în rezultate rapide, fructuoase: au împins Franța cea curată în față, pentru a-și acoperi planurile lor neobosite de **hegemonie (și manipulare) europeană**. Iată astfel, prin “combinata” germano-franco-britanică, **Robert Schumann-Jean Monnet-Arthur Salter** (mitul *Declarației* – unice! – *Schumann*, din 1950 – rămâne un mit atât...) – a apărut UE – dar au apărut și cârdiile cu lojele masonice din Ungaria – dar și, mai ales, cu “cărți ele” de la Vatican. De ce? Pentru că structura politică cea mai convenabilă, viabilă și totcuprinzătoare, la nivel european – a apărut tot aceea ce s-a numit **Imperiul Austro-Ungar** (făurit pe liniile de forță ale vechiului **Imperiul Romano-German, Romano-Catolic**). Deci, logic, lojele “iluminaiilor” l-au căutat și găsit, ca efect al lor, pe **Otto von Habsburg**, fiul ultimului monarh austriac și care este președintele grupului interparlamentar pentru Europa Centrală și de Răsărit, din cadrul Parlamentului European.

Visul devine realitate. Germania, cu sprijinul Franței și, mai ales, cu autoritatea Vaticanului – taie Europa în două, de la Marea Nordului până la Mediterana (prin reactivarea zonei uestilor croaiei catolici – sub cuvânt că sprijină statele catolice din Yugoslavia, împotriva naționalismului “barbar” ortodox-sârb...) – “iluminaii bavareze” preluând comenzile “navelor” europene, prin tot felul de manevre combinate – militare și diplomatice (ex.: războaiele din fosta Yugoslavie, combinate cu extinderea UE, cu mișcarea ecumenică ...).

Planul, care are mai multe etape, are drept sprijinitori principali, direcții și decisivi, pe **Cavalerii de Malta** și, cum am mai spus, **Vaticanul**. (În România, lucrurile au fost pregătite de Cavalerul de Malta – **Adrian Năstase** – fost prim-ministru PSD, precum și de **Katounis**, frații **Păunescu** etc. – și ei “maltezi” – și predate, spre “desvârșire” – “maltezilor” actuali, liberali, pedite și peciteți, în egală măsură – ale căror nume nu le dăm aici. Până la “patriotul” **Gigi Becali** a intrat “sub ascultare” masonic, fiind pilotat de consilierul său israelit Dan

Pavel – urmând modelul **Vadim Tudor**, pilotat, până nu demult, de israelitul Nati Meir... – care l-a pus să supraliciteze penibil, în legătură cu “holocaustul românesc”... – la fel de rușinos acționând și președintele crocodilesc-lacrimogen **Traian Băsescu**...). Printre susținătorii **PLANULUI HABSBURG** se află și Organizația **INTERMARUM**, creată încă din 1920, la Paris, cu concursul Vaticanului – în prezent aceasta se află sub controlul total al Cavalerilor de Malta. “Nucleul” acestui veritabil imperiu al Confederației Dunrene urmează să fie alcătuit din Austria, Slovenia, Croația, Ungaria și Voivodina, cu perspectiva atragerii și altor ri (precum Cehia) ori regiuni (se pare că de aceea se tot repetă, în legătură cu România, cuvântul “euro-regiuni”)... – subînțelegându-se, de fapt, **dezmembrarea statală**). Trecând peste amănunte – să spunem că **PLANUL HABSBURG** are 16 puncte – “unele dintre ele realizate în forme care, la început, pareau să semene cu inocente colaborări economice între rile regionale... Mai târziu, însă, acestea s-au transformat în legături subterane politice – această etapă culminând cu destrămarea Yugoslaviei și Cehoslovaciei”. Iată cele 16 puncte-etape:

1-crearea organizației **ALPI-ADRIA** care, în momentul formării și ulterior activității ei pe teritoriul fostei Yugoslavii, “a fost privită cu o deosebită simpatie și încredere de iugoslavi, luându-se de bune intențiile declarate ale acestei organizații, de a atrage Yugoslavia în Comunitatea Europeană”. “Echipa iugoslavă” din organizația **ALPI-ADRIA** era alcătuită doar din sloveni și croaiei – adică, din catolici. Deci, încă din această primă etapă se scontă pe independența statală a Sloveniei și Croației catolice – și în elegerile acum de către sârbii ortodocși sunt anatemitizați ca “barbări-troglodi și criminali-odioși naționaliști”!

2-Dobândirea pozițiilor-cheie din economia Ungariei. “Prin promisiuni ferme de intrare în UE”, și chiar atragerea “suportului” unor politicieni (un rol major l-a avut și **Fundația Sörös**...) – conducerea statului ungar se va afla în situația de a începe o reformă a legislației, care să permită controlul economic absolut al complotiștilor, necesar derulării **PLANULUI HABSBURG**.

3-“Creierul colectiv al <<Opera iunii Habsburg>>” a dispus desprinderea Sloveniei și Croației din RSF Yugoslavia. Nu s-a avut în vedere, însă, reacția sârbilor de cealaltă parte a Drinei (n.red.: sârbii bosniaci). Planul prevedea, în detaliu, și destrămarea Armatei Naționale Yugoslave – cu

sprijinul conducătorilor naionaliști din Slovenia și Croația(...). Potrivit Cavalerilor de Malta și Ministerului de Interne German, pentru că Franjo Tuđman, președintele Croației, a apelat la emigrația ustă, însuși inducând o parte însemnată a fondurilor, iar ¼ din Croația nu se afla sub controlul său – se intenționa să se croiască viitorul acestui spațiu... ” – Tuđman a fost, se pare, zic sursele – “puțin” iradiat...Biserica Catolică a preluat mai energic frâiele acțiunii. Oricum, nimeni nu se aștepta la reacția patriotic-naționalistă, atât de energică, a sârbilor ortodocși! ...**A se lua aminte: patriotismul și religia creștină (autentic) sunt soluții contra Masoneriei !!! - de aceea ni se distruge ISTORIA, în manualele dictate de UE, și se vrea smulgerea crucifixelor/icoanelor, din clase...**

4-“(...)Devansând-o pe a treia: destrămarea Cehoslovaciei - fără mari probleme - și așa a fost, căci acolo era președintele <<pionul otrăvit>>, masonul anesteziator, de tot și nebunii lăudat: **Vačlav Havel...**

5-“Incitarea Ungariei de a cere unele zone ale României, inoculându-se maghiarilor din România ideea desprinderii de actualul stat român și alipirea la <<matca maghiară >>” – totul, foarte grijuliu... – politica “pașilor mrunți” – nu merge așa? – atunci, “kossovizarea” României, prin formațiuni paramilitare, pregătite din vreme - cum s-a încercat pe 15 martie 1990, la Târgu-Mureș !

6-“Secesiunea Voivodinei – în paralel cu a 7-a etapă”, care presupune un proces similar în Italia: nu a i uitat pretenția lui **Umberto Bossi** de “a rupe în două Italia – formând **Liga Nordului** – independent !”Planul prevede independența Tirolului de Sud, până la o totală autonomie în interiorul Italiei (cum vor, la noi, cei **294 de secui**, care s-au declarat, oficial, **secui**, la recensământul ultim – și vor, mereu, autonomizare prin referendum !!! – a județelor Harghita-Covasna-Mureș, în plin Ardeal românesc!... - cică s’ar refăcut Scaunele Secuieții!!! N-ar umple nici cartierul Adjuda Vechi...).

8-“Secesiunea Istriei” – apoi, a 9-a etapă, aducerea de “Volkdeutsch”-eri (populație de origine germană), în Slovenia și Croația – care s’ar “verse” într-o Voivodină deja “capturată”...Sârbii, însă, în

încă putea la urmă să-i mârâie: ei nu acceptă un UDMR sârbesc, care să le facă politica, în locul lor!

10-“Crearea Confederației Dunărene, prin unirea statelor mai sus-pomenite, în frunte cu Austria”.

11-“Formarea unor ri asociate rilor Confederației Dunărene – de această dată, cu Germania ca stat conducător.” Deci – se configurează Germania Mare, din perspectivă economică, politică, dar și ca forță militară a Europei”. (De observat că, pentru prima oară după al II-lea război mondial, și s-a permis Germaniei să-și scoată soldații înafara granițelor – în războiul din Balcani...A fost prevăzută și crearea unui **program nuclear german**, și de înarmare, prin care “Germania ar deveni o **superputere nucleară**” – sau, nu cumva, e vorba tot de SUA-bancherii israelieni, care și-au anihilat/”transfigurat” spiritual, între 1945-1989, pe teutoni, cât și-au înut sub regim de ocupație militară (și de dezintegrare spirituală!) – teutonii, despre a căror ar președintele mason Woodrow Wilson afirma că trebuie transformat în “păune”, prin exterminarea războinicilor teutoni “de neîmblânzit”. Adică : greu de “prostit”... Acum, foștii teutoni sunt, și ei, o turmă : în 1994, când s-a dat anunțul, la un super-market din Berlin, că, cine vine, a doua zi dimineață, gol-pușcă, la ușa magazinului, capăt marfă gratis – efectul a fost aiuritor: a doua zi, dimineață, în fața magazinului, mugeau mii de “adamiți” și “adamiste”, care, pur și simplu, au devastat super-market-ul!). Asta, în timp ce SUA urlă fioros la biata “bombă” a Coreii de Nord, cea terorizată de o jumătate de secol! – și la Iranul care...nici nu se prea ține ce face...dacă face... – dar are oceane de petrol!

12-16 – “Îmbrățișarea economică a Serbiei” – dacă n-o vor putea altfel îmblânzi! – rupându-o de Rusia (și de toate celelalte ri ortodoxe), pentru controlarea riguroasă a Dunării, de către Confederația Dunăreană... Imperiului “Redivivus” – al domnului **Otto von Habsburg**...(cel care a ajuns atât de arogant, încât îi permite, chiar cu **masonii** români – figuri foarte nedelicate: spre exemplu, anularea hotărârilor luate de aceștia, pentru România, la Conferința de la Rio de Janeiro...). Asta – rămâne încă de văzut. Religia ortodoxă este și va rămâne, mereu, marea surpriză (neplăcută) a Masoneriei!

prof. dr. **Adrian Botez**

*

atitudini față de globalizare: antroposofia rozicruciană (I)

Rudolf Steiner (1861-1925) – întemeietorul antroposofiei

GLOBALIZAREA I CIVILIZA IA MIHAELIC

“La sfârșitul secolului XX al mileniului, omenirea se află, în evoluția sa, în fața unei provocări: pe de o parte, perspectiva ca, printr-o colaborare economică mondială, să dezvolte, pe Pământ, o cultură bazată pe încredere, iubire și atenție unul față de altul și de cooperare – iar, pe de altă parte, pericolul unui adevărat “iad pe Pământ”, creat de anumite grupuri, care vor să utilizeze globalizarea în mod egoist, numai în scopurile lor personale. Omenirea stă, astfel, în fața unei hotărâri decisive, în ce privește destinul său: va duce globalizarea la libertate, pace și bună stare – sau va deveni un instrument de distrugere? Simptomele nu sunt tocmai încurajatoare.

Elita acaparatoare a globalizării²¹ și urmările unei creșteri unilaterale

Elita (acaparatoare a globalizării) se compune din întreprinderi transnaționale și organizații-cheie politice și culturale, legate de aceste întreprinderi. Din cele 100 cele mai mari întreprinderi economice din lume, 51 sunt transnaționale, din acestea, fiecare este mai mare decât 140 de țări luate la un loc. Astfel, de exemplu, lanțul de magazine Wal-Mart, în anul 1996, avea o cifră de afaceri în jur de 103 miliarde de dolari – mai mult decât unele state din sud-estul Asiei.

În fiecare an se întâlnesc la Davos²², în Elveția, în jur de 1000 de reprezentanți ai celor mai mari întreprinderi din lume, la așa-zisul “Forum economic mondial”. Acești conducători de întreprinderi transnaționale (TNC – Trans National Companies) se sfătuiesc, apoi, împreună cu efii de state, invitați și reprezentanți de seamă ai mediilor de informare și ai universităților, asupra soartei țărilor. Acest Forum este, în mod real, mai puternic decât însăși Națiunile Unite – deoarece participanții la Forum controlează resurse în valoare de miliarde de dolari. Chiar dacă ei sunt, în aparență, concurenți între ei²³, găsesc totuși, în fiecare an, timpul de a hotărî împreună soarta Pământului.

Cu apariția elitei acaparatoare a globalizării (în continuare, pe scurt, “elita”...) se pervertește uniunea economică mondială, în sine demnă de admirat – în OPUSUL EI, deoarece numai membrii ei primesc veniturile. Prin aceasta ia ființă un amestec periculos de crize economice, ecologice, culturale și politice. Acest Moloh care este “elita” se lărgește foarte repede – și anume atât de repede, încât milioane de oameni din lumea întreagă au greu și în a se putea dezvolta nestingheri și, în demnitate și libertate, în mod individual.²⁴

Raportul Dezvoltării Umane al Națiunilor Unite (UNDP), pentru anul 1997, prezintă acest problematic scurt și cuprinzător. Pe baza datelor empirice prezentate, UNDP avertizează – mai puțin creșterea economică – asupra unor forme mai puțin demne de creștere:

1-Creșterea brutalității economice – afectează situația pentru aproape 2,4 miliarde de oameni, trăind în sărăcie, a căror dezvoltare este împiedicată. În acest timp, 358 de miliardari câștigă cât 2,4 miliarde de săraci.

²¹ -“Mondializarea-globalizarea? (...)Ce-au făcut țăările industrializate, cu aceste bogății și cu acest timp câștigat: din bogății au făcut și mai bogății, din săraci au făcut și mai săraci, din salarii din ce în ce mai nesiguri – omeri cu milioanele! De ce? Pentru că în loc să se procedeze la o repartizare armonioasă și echitabilă a acestor bogății între națiuni sau în interiorul acestor națiuni, s-a revenit pur și simplu la o veche logică de război.(...)Mondializarea liberalilor nu este libertatea, egalitatea și fraternitatea turcului și a kurdului, a palestinianului și a israelianului, sau a chinezului și a africanului; este contrariul: este aservirea învâlbire a unora împotriva altora(...). Modelul anglo-saxon a lichidat syndicatele. Muncim ca niște câțari: suntem tratați ca niște câini – spune unul dintre muncitorii de la Căile Ferate Franceze. Marea Britanie a câștigat bătălia socială și și-a însușit prada publică. Suntem în război, prieteni. După fiecare victorie, are loc și un jaf” – cf. Philippe Labarde/Bernard Maris, **Doamne, ce frumos e războiul economic!**, Antet, Buc., 1999, pp. 17-41 și p. 117.

²² -“Simpozionul de la Davos reunește, în fiecare an, Internaționala Lovelelor (scuzați-ne expresia!)”- cf. Philippe Labarde/Bernard Maris, op. cit., p. 32.

²³ -“Piaa omorâ democrației, la fel ca și sovietismul. Precum cancerul, cuprinde totul în corpul social, de la munca brută la brațelor, până la ține a celor care nu au alt capital decât bietele lor cunoscute, pe care le vând pentru 3 minute de stat la televizor sau pentru 2 elixire farmaceutice. **Piaa este un totalitarism!** (s.n.). (...) Un mare financiar spune: Am făcut avere pe piețele financiare mondiale – și totuși m-am tem, în acest moment, de intensificarea nemurătoare a capitalismului liberal și extinderea valorilor comerciale asupra tuturor domeniilor vieții și nu pun în pericol viitorul societății noastre deschise și democratice. Principalul dușman al acestei societăți nu mai este amenințarea comunismului, ci tocmai cea capitalistă” – cf. Labarde/Maris, op. cit., p. 119.

²⁴ -Liberalismul e doctrină totalitară, ce măsoară totul după criteriul schimbului, al productivității, al eficacității și al banilor. Ar fi însă cam mult să credem că domnia lui s-a instalat iremediabil. Din fericire, această doctrină va trece, ca toate doctrinele. Liberalismul are 3 secole. Este puțin în istoria umanității” – Labarde/Maris, op. cit., p. 130.

2-Cre terea lipsei de perspectiv pentru viitor - se refer la exploatarea i distrugerea naturii. Modificarea global a climei, r spândirea neîncetat a zonelor pustii, a de erturilor exploat rile miniere distrug toare i pesticidele care, în fiecare an, otr vesc 25 de milioane de oameni - toate acestea sunt doar o parte din multiplele catastrofe care primejduiesc via a oamenilor i care, ca urmare a unei globaliz ri selective, contribuie la sl birea bazei biofizice necesare unei evolu ii spirituale a omenirii.

3-Cre terea dezr d cin rii - ceea ce înseamn o dec dere cultural . Cultura orientat spiritual i social de societ ile tradi ionale i de minorit ile etnice este abandonat în fa a atacului materialismului elaborat de “elita” globaliz rii, care se r spânde te cu ajutorul tehnologiei moderne de informare ²⁵, precum i al introducerii tehnologiilor i structurilor sociale impregnate de materialism. Imperiul cultural al acestor societ i este înlocuit de hedonism, materialism grobian²⁶, concuren care îndreapt pe unul contra celuilalt i egoism.

4- Cre terea opreli tilor care vizeaz cre terea economic , f r nici un fel de considera ie pentru drepturile omului i procesele democratice, chiar dac acestea sunt esen iale pentru societatea modern . Un mod totalitar de guvernare este justificat de o bun stare material , cu scopul de a atrage “ **animalul bine hr nit**”, a c rui natur spiritual a fost furat .

Aceste 4 forme de cre tere pot fi întregite înc i cu o “cre tere a absurdit ii”, a încon tien ei care descrie urm rile celorlalte 4 forme de cre tere - jignire a sufletului, creativitate blocat – astfel: sinucidere, violen , consum de droguri, criminalitate etc.

Du manul civiliza iei mihaelice

“Elita”este, f r îndoial , i simptomul unei probleme mult mai profunde. În antroposofie se face referire la anul 1998 (i la cei urm tori) ca fiind timpul în care for ele R ului vor avea o influen neobi nuit de mare asupra dezvolt rii unei civiliza ii globale. Rudolf Steiner avertizeaz asupra faptului c , în anul 1998, Sorat, Demonul Solar, încearc , o dat mai mult, s abat evolu ia uman de la drumul s u (dup ce în jurul anului 666 d.Ch. a încercat prin Gandi apur s gr beasc momentul introducerii tiin ei i tehnolo giei materialiste – i, apoi, în jurul anului 1332 – adic 2 X 666 - s distrug Ordinul Templierilor, ceea ce a f cut ca omenirea, între altele, s fie împiedicat s adopte baza unei economii spirituale, în preziua apari iei sufletului con tien ei).

Steiner ar ta, înafar de aceasta, c entit ile ahrimanice²⁷ – sub inspira ia lui Sorat - î i vor intensifica eforturile s r spândeasc materialismul pe întregul P mânt. Elementul distrug tor al globaliz rii elitiste este simptomatic pentru activitatea for elor R ului, care, în prezent, inspir multe din institu iile economice, politice i culturale. În felul acesta, “elita” este caricatura unui nou cosmopolitism, a unei noi culturi spirituale, pe care Spiritul Conduc tor al lui Michael vrea s o realizeze acum i în secolele urm toare.

Steiner arat c Michael a fost el însu i izvorul conduc tor de inspira ie pentru încercarea de a realiza organizarea tripartit a societ ii (**Dreigliederung**), a organismului social în Europa (în vremea lui Steiner). Steiner concepe societatea tripartit ca un cadru -potir - necesar pentru divina Sofia-În elepciune, prin care ea p trunde în via a social i poate preg ti omenirea pentru infuzia substan ei lui Hristos - acum i pân în a 6-a epoc de cultur post-atlantean . Împ rirea tripartit a organismului social pune la dispozi ia Sofiei - în mijlocul for elor distrug toare ale globaliz rii, marcate de fiin ele ahrimanice - ajutorul necesar pentru a face puternica energie a globaliz rii s fie îndrumat spre civiliza ia michaelic – a Spiritului, care învinge ereditatea, mo tenirea genetic .

În timp ce, în mod obi nuit, societatea, i, odat cu ea, via a uman în toate particularit ile ei, este redus unilateral la aspectele economice - orânduirea tripartit (**Dreigliederung**) afirm evolu ia concomitent a economiei, culturii i politicii - i anume, în leg tur i cu o evolu ie uman durabil i a protej rii naturii. O via s n toas cultural i politic ân acest mod este o m sur eficace împotriva unei cre teri economice unilaterale, c ci o cultur spiritual este izvorul legitimit ii politice i o precondi ie esen ial pentru realizarea unei economii viabile i productive(...)

²⁵ -“Internetul, minunat instrument de cunoa tere i de comunicare liber , a fost, evident , monopolizat de cel mai larg mercantilism” – cf. Labarde/Maris, op. cit., p. 131.

²⁶ - “Liberalismul, acest selec ie a celor mai abrutiza i – ar fi orizontul nostru? S nu ni se mai fluture prin fa a ochilor această prostie col reasc , uzat , a <<capitalismului – cel mai mic r u posibil>>. El nu e decât o mic , scurt i s rac parantez , în ciuda <<bog iilor>> ei, în extrem de bogata istorie trecut i viitoare a umanit ii” – cf. Labarde/Maris, op. cit., p. 130.

²⁷ - Terminologia lui Rudolf Steiner, întemeietorul antroposofiei - este împrumutat atât din tradi ia cre tin , cât i din cea indian , cât i din cea persan – unde Ahriman este Principiul Cosmic al R ului, opus lui Ormuzd – Principiul Cosmic al Binelui. Aceast încercare a lui Steiner de a eviden ia i extrage Realitatea Evolu iei Spirituale, din religiile principale ale P mântului (i **recunoscând clar c numai cre tinismul este i poate fi piscul evolu ei spirituale terestre!!!**) - este speculat , azi, cu neru inare i semidocism revolt tor, de mi carea fals-spiritualist , “globalizant ”(!) a turmei terestre (“fabricat ” ca iresponsabil , mancurtizat ...) la nivelul “spiritului” (?) – NEW AGE...

(...)Este de subliniat c multe din aceste for e de vârf nu tiu c ele, de fapt, sprijin for ele R ului. De fapt, ele cred c politica lor de liberalizare i dereglare urm re te bun starea oamenilor, în special a consumatorilor. Pentru ca aceste puternice for e s nu duc la sfâr itul omenirii, trebuie ca via a cultural s fie în a a fel fortificat , încât for ele globaliz rii s fie îndrumate spre binele omenirii²⁸(...).

Diferitelor institu ii antroposofice - ex. colile Waldorf, centrele de activitate medical i biodinamic - le revine s joace un rol-cheie. Rezultatele pe care le-au ob inut în trecut, pe t râmul antroposofic, s-au bazat pe ini iative individuale, de pionierat i alc tuirea de “insule comunitare”, unde puneau la încercare tiin a noastr i capacit ile noastre pentru transpunerea în via a ini iativelor noastre i dezvoltarea lor în continuare. Dar acum, în noile condi ii date ale momentului, inclusiv problema globaliz rii, trebuie s recunoa tem i necesitatea s leg m viitoarele ini iative - pe baza acelor provoc ri pe care spiritul timpului ar putea s le pre tind urgent(...)”.

*

Selec ie i alternare sol-subsol, f cut de prof. dr. **Adrian Botez**: la sol - dintr-un articol semnat de **NICANOR PERLAS** (Filipine) – publicat în suplimentul revistei *Goetheanum*, nr. 40/din 4 oct. 1998 – traducere de **VICTOR OPRESCU** - iar în subsoluri, din cartea anali tilor fenomenului economic, social i anti -cultural mondialisto-globalizant, **PHILIPPE LABARDE** i **BERNARD MARIS** – *Doamne, ce frumos e r zboiul economic!*, Antet, Buc., 1999.

*

cuvinte din b trâni - AZI: împ ratul-filosof **MARCUS AURELIUS**(121-180 d.Ch.) – *Despre sine(De seipso et ad seipsum)*

S-a n scut, la 121 d. Ch. – Marcus Annius Verus – viitorul împ rat-filosof., în casa familiei sale, pe muntele Coelius. Bunicul s u, Annius Verus, fusese de 3 ori consul i prefect al Romei, iar tat l, Annius Verus, fusese, de asemenea, consul. i mama, Domitia Lucilla, f cea parte dintr-o familie de magistra i curuli.

La vârsta de 6 ani, Marcus e f cut cavaler, de împ ratul Hadrian. La 8 ani, Marcus e numit membru al Colegiului Salilor (Co llegium Fratrum **SALIORUM** – congrega ie religioas), de acela i împ rat Hadrian.

La 15 ani, Marcus e logodit, de împ ratul Hadrian, cu fiica lui Lucius Ceionius Commodus (pe care Hadrian îl adoptase). Antoninus Pius e adoptat i asociat la conducerea Imperiului Roman, de Hadrian, cu obliga ia, din partea lui Antoninus de a-l adopta, la rândul s u, pe Marcus (10 iulie 138 d.Ch. – moare împ ratul Hadrian). Adoptat de Antoninus Pius, prime te numele de Marcus Aelius Aurelius Antoninus.

138-Marcus Aurelius e numit quaestor i începe cursus honorum (candidatura i exercitarea magistraturilor curule: quaestor, cenzor, praetor, consul etc.). 140 – numit consul. 145 – se c s tore te cu fiica lui Antoninus Pius, Faustina, cu care era v r primar.

147- Cu titlul de Marcus Aelius Aurelius Verus Antoninus Caesar Augustus – e asociat la conducerea Imp. Roman, de împ ratul Antoninus Pius.

²⁸ - “S îndr znim s spunem c firmele nu de în monopolul bog iei, nici pe cel al crea iei i mai c u seam nu pe cel al esteticii; c produc mai mult urâ enie decât bog ie; c înv mântul nu are nici o leg tur cu ceea ce face el azi, iar cercetarea înc i mai pu in ; c <<eficien a>> e un cuvânt gol, care umple ora ele de ma ini i pl mâinii de fum; c <<cre terea>> nu are nici un sens, când nu tie în ce direc ie merge i când în loc s produc mai mult, distruge; c o societate care nu e capabil s integreze 3 milioane de omeri i un num r aproape dublu de s raci este nedemn de calificativul de <<civilizat >>; c înrobirea începe cu intrarea în jocul competitiv ii i al productiv it ii; c robotizarea, care putea fi cel mai bun dintre lucruri, a devenit cel mai r u, c dezumanizeaz oamenii i-I transform în accesorii ale ma inilor; c virusu l r zboiului atinge tot: sportul, arta, c r ile, ziarele, informa ia, tiin a, în mod deosebit <<tiin a>> economic , palid crea ie a acestor timpuri debile; c degradeaz inteligen a, obligat s produc c r i <<rentabile>> i s - i ridice fustele în nerozii televizate; c a nu participa la r zboiul economic e un drept fundamental, esen ial, pe care i-l poate exercita orice cet ean. C orice cet ean e mo tenitor al lui Homer, al lui Pascal i al lui Newton, cei datorit c rora dl Gates a ajuns s domin e lumea; i c , în aceast calitate, de como tenitor, are fiecare dreptul, chiar i cel mai s rac, chiar i ultimul om – la un minimum decent. **C economia a devenit de nest pânit, un tren f r pilot, înaintând nebune te pe o cale ferat construit mecanic, de ni te oameni mai ma ini decât ma inile, mai sclavi decât sclavii, cu capete goale, care nu au timp s gândeasc i, cu atât mai pu in, s viseze. C profesorii vor s redevin profesori, ziari tii ziari ti, judec torii judec tori, medicii medici, artiz anii arti ti – i c to i ace ti oameni nu mai pot s fie sclavii competitiv it ii, sclavi ai timpului, precum hamsterii sunt sclavi ai ro ii în interiorul c reia alearg neîncetat!”** – cf. Labarde/Maris, op. cit., p. 130.

148 – Devine adept zelos al **filosofiei stoice**, pe care o va studia și aplica și ca împărat.

161-Devine împărat, prin moartea lui Antoninus.

162-166-Când țigărele zboară împotriva parților.

162-163-Izbucnește la Roma o epidemie de ciumă.

169-175-Când țigărele zboară împotriva triburilor germanice (marcomanii, quadii -suebii).

170-176 – Perioada probabil în care Marcus Aurelius a redactat cel puțin primele 2 cărți, din cele XII, ale lucrărilor filosofice *De seipso et ad seipsum*.

176 – Marcus Aurelius se oprește la Atena – reînființând 4 catedre de învățământ, corespunzătoare celor 4 coli filosofice preexistente: **Academia**-platonice, **Lyceum**-aristotelice, **Porticul**-stoice și **coala epicureică**.

178-180 – Marcus Aurelius pleacă în campania împotriva coalii „popoarelor danubiene”, care se va încheia cu victoria romanilor.

180 d. Ch. (pe 17 aprilie sau 9 aprilie) – moare marele împărat-filosof, Marcus Aurelius.

*

(I, 13) – De la Catullus am deprins să nu fiu nepăsător față de acuzațiile unui prieten, chiar dacă se întâmplă să fiu învinuit fără temei, ci să încerc să refac raporturile obișnuite. El m-a povăluit, de asemenea, să rostesc din suflet cuvinte frumoase despre educatori (...) și să fiu însoțit de dragostea cea mai sinceră față de copii.

(II, 11) – **Fă-ți treaba, vorbește și gândește-te totuși, că și cum să-ți poți trăia viața chiar în această clipă.**

(III, 5) – Lumină senină să fie în tine, să nu ai nevoie de cârmaci din afară, de liniște și de echilibrul procurat de alții. Trebuie, în concluzie, să fii drept prin tine însuși, nu sprijinit prin proptele.

(III, 12) – Dacă îmi îndeplinești menirea clipei de față, urmând calea dreptății iuștite, cu ardoare, cu tărie, cu bun dispoziție, fără să te lași abătut de nici o preocupare lătrunatică, dacă poți strezi curat partea divină în tine, că și cum ar trebui să o restitui chiar în această clipă, dacă aderă cu tărie la acest fel de viață, fără să râvnă de nimic și fără să te temi de nimic, mulțumită în clipa prezentului și desigur activitatea potrivit naturii și cu puțin eroic sinceritate, în vorbele și în toate accentele tale, vei trăi ca un om fericit.

(IV, 17) – Când timp vieții, când timp încreștă este cu puțin, fă-te bun!

(IV, 31) – Petrece-ți restul zilelor ca un om care, din întreaga sa ființă, a încredințat zeilor toate ale sale, fără să devină nici tiran, nici sclav al cuiva.

(VI, 6) – **Cel mai înalt mijloc de război împotriva factorilor de rele – este să nu fii niciodată asemenea lor.**

(VI, 22) – Eu fac ce se cuvine. Alte lucruri nu mă abat, căci ori sunt neînsoțite, ori fără răsunet, ori au răsunet și nu cunosc drumul.

(VI, 54) – **Ceea ce nu folosește roiului, nu este util nici pentru albine.**

(VII, 3) – Fiecare este vrednic de o prețuire egală cu valoarea preocupărilor sale și cele pentru care să-și străduie.

(VII, 15) – Orice-ar face sau orice-ar spune cineva, eu trebuie să fiu bun, întocmai cum aurul, smaraldul sau purpura i-ar spune neconținut: “Orice-ar face sau orice-ar spune cineva, eu trebuie să fiu smarald și să-mi pot strezculărea mea strălucitoare”.

(VII, 28) – Reculește-te. Este în natura răsunetului conducătoare să se împacă cu sine, făcându-și dreptatea, datorită acestui lucru, să-și mențină seninătatea.

(VII, 36) – Din Antisthene: **“Este regesc să faci bine și să auzi ceea ce ți s-a vorbit de rău!”**

(VII, 39) – Dă-ți prilejuri de bucurie zeilor nemuritori și nouă.

(IX, 1) – Cel care face o nedreptate este lipsit de pietate. Fiindcă, prin însușirile date lor de natura universului, ființele raționale sunt născute unele în folosul altora, astfel încât să se ajute reciproc, în raport cu valoarea fiecăreia și să nu se vatăme în nici un fel.

(IX, 4) – Cine greșete, greșete împotriva lui însuși, acela care face o nedreptate se nedreștește pe sine, deoarece devine rău.

(XII, 34) – Omule, ai fost cetăean al acestei mări și cetății, universul. Ce diferență reprezintă pentru tine faptul că ai trăit ca cetăean al universului cinci sau trei ani, dacă este în mod egal hărăzit fiecăruia, ceea ce se potrivește cu legile. Prin urmare, ce îți se pare atât de îngrozitor, din moment ce nu te-au alungat din cetate un tiran, un judecător nedrept, ci numai natura, care te-a îndrumat către o asemenea cetate. Căci cum, pretorului, care a angajat un actor, i-ar spune acesta, dacă l-ar scoate din scenă: “Dar n-am interpretat 5 acte, ci numai 3!” “Frumos și adevărat ai grătit! În viață, însă, cele 3 acte epuizează întregul tău rol”. Căci s-a făcut lăcomia hotărâtă cel care a fost cândva cauză a alături tale. Fiindcă tu nu ești cauză pentru nici una din acestea două. Îndepărtează-te, deci, mulțumit de această viață, pentru că și cel care te îndepărtează de ea este mulțumit.

un elev “n c jît”

B i, ace tia! Am auzit c sunte i curio i de un “va urma”, la telenovela cu Albinu a – aia cu handicapa i, aurolaci i alte dobitoace... Eu n-am nimic împotriv . Atâtea v pot zice despre aventurile Albini ei – c pot s -mi fac revist personal , ca Marius Tuc , de benzi desenate! Ia asculta i la cio m ndel încoa':

Intr Albinu a în clas – incredibil de calm -calmisim – cu toate c s-au rupt balamalele de la u , atunci când a închis-o... – i, ca la cyclon, s-a decopertat tot parchetul de prin clas , de-am r mas ca-n colibele din Ouagadougou, cu lut pe jos... - ca-nainte de fondurile PHARE. A a cum era ea, neverosimil de calm , începe: ”-Bun ziua, b i dracilor, ce puii mei a i f cut în vacan ?” (c era, ce v zice mandea acu', pe la 17 septembrie). L -avem pe unul nou, repetent de nu tiu pe unde, venit în vilegiatur , pe la liceul nostru, unu' Parpangel sau nu tiu cum îl strig m -sa – care-i r spunde, a a, mai din col ul mesei, cu oleac de grea : “-Am dat cu var, domna!” – i i începe s fluiera – cum e obiceiul i n ravul la stâna lu' ta c-su l bun. Ei, asta, pe bune, Albinu a, cât e ea de Albinu , n-a mai înghi it-o: Trage o înjur tur pe stomacul gol – i-l ia pe om cu duhul blânde ii i civiliza iei europene: “-B i muceo, vezi poate-i dau o tchet peste bot, de- i cade placa din gur !” Da' lu' Parpangel la nu-i prea curgea des apa la robinet – i-i zice Albinu ei ceva cam în stilul smuls:” -Cum s -mi cad placa dentar , feti a, pentru c eu am în boca o plac cu Ady Minune, ia auzi i cum sun : F jegoaso, a -la-la, Canalisto, a-la-la!”

B i, i se porni atunci cuvânt, sigur c de la Albinu a citire:” -Da' taci dracului din gur , facu- i i dregu- i pe la mor ii m -tii (chestia aia cu bulin ro ie i cu nota 18!) – paraarhangheli, biserici, sfîn i i mân stiri!”(– i începe s le-n ire, pe toate ctitoriile Mu atinilor i Basarabilor...) – porcu' dracului (de fapt zicea cam într-o parte, c i se scrântise maxilarul de calm ce r m sese: “dreculu” ...) – ia ie i tu la tabl , mânca- i-a !” sta, b iat finescu – iese – da' deodat se treze te printre fulgere i stele: profa îl d dea cu capu' i cu versantu' drept al muianului, de nocturna tablei! P i, nu numa' placa dentar îi s ri lu Parpangelu meu, i placa cu Ady Miracol... - îi c dea i t r â a din pletele-i de aur!

Dup ce se plictise te de b tut la Parpangel aproupouri de col ul tablei - Albinu a, fire te c tot calm precum fa a lacului – gr i din guri cam a a: “-M handicapatule, b ga- i-a becul în dulie – pe azi ai nota patru – i mai f tu comentarii, dac vrei iar c l torie pe gratis la Dubai-Zumbai!” V zând c n-aude nimic – Albinu a, de colo: “-Ce faci m , mai comentezi de-acu-ncolo, ha?” – dar i Parpangel, al dracu:” -Nu se tie, depinde cum m simt!”...

Hai c mai am cinci minute rest – s v mai zic una – i p-orm plec – v d eu pe unde. Cum v ziceam – st team eu, într-o zi cu noapte, cu alia ii la dou cioace: vorbeam despre discotec , fete, m rog – i cum râgâiam noi de-ale noastre chestii, probleme, mecherii - deodat se bag în vorb i o don oar profesoar , nimerit pe traseu, din gre eal ori avânt, i zice : “Cum? Voi v duce i la discotec ?” Noi, cam scutura i de intrarea profei: “Da, dar ce are – e vreo problem cu montajul, pe la discotec ?” “-Aaa, nu – zice profa de pe traseul gre it – ziceam i eu a a, ca s m aflu în treab !” Noi, curio i, ca omu' descoperitor al atomului :” -P i, cum adic s v afla i în treab ?” “P i, zice ea, uite-a a, pentru c i eu m duc la discotec , am fost i aici, în Adjud , i la Homocea, i pe la One ti, i pe la i canî (noi ne-am prins c tia ceva geografie profa, nu glum ...) – deci, cum s-ar zice, cunosc...” Mda, cuno tea zona cu tona, ce s zicem... i o lu m a a, mai pe variant :” - P i nu v e fric de elevi? C , deh, o s v vad – dumneavoastr , cum s-ar zice, sunte i, totu i, prof ...!” Ea, nimic:” -Nuu, da de ce s -mi fie fric ? M distrez i eu, mai dansez cu vreun elev, doi trei, patru, cinci (ne ar ta acu c e tare i la aritmetic ..., nu numa' la geografie...) – i uite-a a trece via a!” (asta era, zic eu, de pe la filosofie...tare p rofa, tare de tot!). i pleac .

La vreo câteva zile, tot stând la taclale, pe hol la coli – de data asta despre filme, gagici etâcî – iar gre e te don oara traseul – i se i bag în seam : “- Uuuuuuuu, i-auzi! V plac filmele! Ce super, c i mie îmi plac, la demen !” Noi, cam tot sfio i, cum ne tie lumea: “-Da, ne plac...” Ea vine tare, ca o Yamaha: ”- Ia zice i-mi ce filme ave i pe-acas , ca s -mi da i i mie s v d!” Nou ni s-au cam aprins felinarele:” -Da' cu ce ocazie, e vreo s rb toare, ceva i?” Ea, tot înainte! - ca “Scorpionii Ro ii” din Irak i Afghanistan:” -Haide i, m , ce v-a s rit mu tarul, ziceam i io la to!” i pleac , picu cam nevrozat .

P i, don oar , cum s v zic – noi nu suntem defel uc ri i – dar dac p i i ceva de la vreun parpangelit, c ruia i-a i pus vo not subacvatic , i la î i aduce aminte taman la discotec , ori când viziona i, în odaie comun , filmul ... - noi nu v dorim decât bine i prosperitate, da' nu prea cred, c , uite, Parpangelul nostru v i strig pe holurile academiei noastre pe numele la cel mai micu , de parc a i împ r it cu el garsoniera de fo cin pe ani...A a c ...Hai, pa, c m-am dus pe la treab – ce, credea i c gre esc i eu traseul, ca profa aia care nu tie pe unde umbl , i nu se gânde te i ea, a a, m car la fo doi boddyyguarzi, ceva i...

Semnez, cum m ti i: **Caut -m !**

umor rusesc

O slujb rar – de *Panteleimon Sergheevici Romanov (1885-1938)*

Mili ianul Ivan Mitrohin, de la sec ia 65, ajuns la postul s u, dup ce petrecuse de ziua cusc r -si, st tea de straj rezemat de-o poart .

- Cel mai r u e atunci când bei bere dup votc – chibzuia Mitrohin. Te cuprinde mole eala i -n ochi i se n zar fel de fel de lucruri. Da' de ce s te temi? Strad ca toate str zile, iar împotriva ho ilor ai revolver.

Dar deodat îi înghe sângele în vine: drept spre dânsul veneau dou dih nii în patru labe. P eau într -un chip ciudat, c utând, pesemne, s se a în tot pe mijlocul str zii, dar deviau mereu spre trotuar, unde se adunaser troiene.

Mitrohin scoase revolverul, îns îndat î i d du seama c , dac -i necuratul, revolverul nu ajut la nimic, iar apoi î i aminti c n-are voie s cread în necuratul.

Dih niile se apropiiau. i-l fulger gândul c-or fi niscaiva ur i sc pa i de la gr dina zoologic .

Se ascunse în dosul por ii, a teptând. Cei doi ur i ajunser pân -n dreptul s u i Mitrohin deslu i limpede urm toarele:

- Da, am gustat azi pe s turate, rosti unul dintre ei.

- Of...f cu cel lalt i vru s mai adauge ceva, dar se mul umi s dea din lab i porni mai departe.

Auzind vorb , Mitrohin se apropie cu fereal .

- Sta i pe loc, cet eni! – spuse el, a ezându-se în drumul lor.

Îi strigase “cet eni”, într-o doar . Dar dup câte se p rea, erau într-adev r doi cet eni necunoscu i, care mergeau în patru labe.

- De ce nu umbla i cum umbl toat lumea?

- P i am încercat în fel i chip, r spunse unul dintre ei, ridicând capul, dar r mânând mai departe în pat ru labe.

Î i îndrept c ciula de miel care-i alunecase pe ochi i urm , cu limba împleticit :

- La început mergeam cum se cuvine, da' ne izbeam cu nasu -n toate cele.

- i l mai r u îi c te mân parc necuratul s te -nvâr i mereu tot pe-un loc, spuse cel lalt, f r s - i ridice capul. Numai s ie im de dup col , ne -a trebuit, cred, mai mult de-un ceas.

- Sunt silit s v re în, rosti Mitrohin. Facem proces-verbal, iar pe urm au s v pofteasc la judecat tov r easc .

- Pe noi nu ne sperii cu judecata, spus e unul, stând tot în patru labe i tergându-se la gur cu mâna.

- Ba cu judecata îi vîi de hac oricui, îi ripost mili ianul, c republica, cum s zic...lupt din toate puterile, iar voi umbla i în patru labe.

- Sucit mai e ti, z u a a, spuse cel lalt, da' cum vrei s umbl m? S fi fost tu în locul nostru, mergeai la fel.

- Da cine sunte i voi?

- Degust tori, spuse primul.

- Cum?

- Uite-a a. C tot nu pricepi.

- A, dac nu pricep, atunci urma i -m . De unde veni i?

- De la slujb .

- P i ce fel de lucr tori i fi, dac v-a i îmb tat cri ? S fi fost i eu ca voi, era bine?

- Apoi de-aia suntem be i, fiindc venim de la slujb .

- Las vorba. D mâna-ncoa, s te ajut s mergi.

- Ai fi vrând s merg în patru labe?

- În dou trebuie s mergi, ca to i ceilal i cet eni ai republicii, rosti pe un ton sever mili ianul.

- Ceilal i, poate, da' nu noi...

- Ptiu, drace! – f cu mili ianul – c nu pricep chiar nimic. Cum zicea i c v numi i?

- Degust tori.

Mili ianul ciuli urechea, s aud mai bine, apoi d du din mân i zise:

-Haidem, ne-om descurca noi acolo.

Mitrohin o lu înainte, i sim i din nou c dup votc nu se cade s bei bere.

-Hei! – îi strig unul din aresta i, ce te-nvâr i a a? i-e prea îngust strada, de te-mpinge dracu' în troian?

-Ce troian, nu-i nici un troian aici, r spunse mili ianul, scuturându- i mânăca de z pad , fiindc se izbise de-o îngr ditor i lunecase cu bra ul de -a lungul zidului. Ce treab s mai faci cu voi, ce fel de constructori ai republicii sunte i? – urm el, înaintând pe lâng îngr ditor . Cum de v-a i matosit astfel?

-Am f cut ore suplimentare, l murir aresta ii.

Mili ianul întoarse capul, se uit la ei i, f r s spun nimic, scuip i porni mai departe.

-Am mai dus be ivi la via a mea, dar împliei a i dintr - tia n-am v zut de când sunt – mai spuse el.

Ajun i la mili ie, Mitrohin într la ofi erul de serviciu i -i spuse:

-Am adus ni te be ivi.

-Iar be ivi? Î i vine s le stâlce ti mutra tic lo ilor stora!...Cine sunt?

-Dracu' tie cine... - f cu mili ianul – c nu te în elegi cu ei. Numai dup vorb i-am recunoscut c -s oameni.

-Ad -i încoace, porunci ofi erul. Stai c le -ar t m noi!

Aresta ii intrar , plini de z pad , cu c ciurile alunecate pe ochi, tot silindu -se s le îndrepte cu mâinile vârâte în m nu i. Ofi erul de serviciu, a ezat la mas , se uit la ei pe deasupra ochelarilor cu ram de fier i -i întreb :

-Cine sunte i?

-Degust tori... - r spunser ace tia.

Mili ianul arunc o privire rapid c tre ofi er.

-Nu exist cuvântul sta. De unde venea i?

-De la slujb .

-Care slujb ?

-De la depozit.

-Va s zic v-a i îmb tat în timpul serviciului?

-P i se în elege, doar n-am b ut ca s ne afl m în treab .

-Nu pricep, neam – îi opti mili ianul ofi erului.

Acesta, nemai tiind, pesemne, ce întrebare s le mai pun , se uit încruntat la ar esta i.

- i de ce venea i a a de târziu?

-Am f cut ore suplimentare.

-Da' de ce v-a i îmb tat? – întreb iar ofi erul de serviciu i pocni cu palma într -un gândac care s rise de nu tiu unde i se preg tea s-o ia la goan de-a curmezi ul mesei.

-De-aia ne-am i îmb tat, fiindc am f cut ore suplimentare – r spunser cei doi.

-Poftim de te descurc dac po i – spuse mili ianul.

Ofi erul se l s pe speteaza scaunului.

-Da' în ce const slujba asta a voastr ?

-Cum în ce...gust m vinul i -i stabilim soiul...care-I mai scump, care, tot a a, e i mai scump...

Mili ianul i ofi erul schimbar iute o privire.

-Fir-ar s fie!...P i asta-i slujb ?

-Da' ce credeai! Slujb , se-n elege.

-Fir-ar al dracului!...

- i cum gusta i?

-P i cum se gust , ne cl tim doar gura i scuip m – a a se cuvine.

-S scuipa i vinul? – întreb nedumerit ofi erul.

-Ei, da.

-Asta-i b taie de joc! – spuse mili ianul i scuip – s - i cl te ti gura i s -l dai afar ? Vezi s nu! i voi chiar îl scuipa i?

-Cum se nimere te...Când gu ti din mai multe soiuri, i se urc la cap chiar dac nu scuipi.

-A a-i dac amesteci mai multe, înt ri mili ianul, mai cu seam votca cu berea.

- i care va s zic , în fiecare zi de la Dumnezeu sunte i în halul sta? – întreb ofi erul de serviciu.

-Nu, numai când facem ore suplimentare.

- i po i face ore suplimentare de câte ori î i vine chef? – întreb mili ianul.

-P i cum nu, când ai treab mult ?

-N-a fi l sat s -mi scape o zi, rosti mili ianul, tergându -se la gur .

-A eza i-v , ce sta i în picioare – îi pofti ofi erul. Ca s vezi ce slujbe mai exist pe lumea asta!... Bei, care va s zic , i nimeni nu- i poate face nimic. A a slujb mai zic i eu. Iar nou ni se cere acum s -i urm rim mai cu seam pe be ivi, fiindc be ia aduce un mare r u republicii...Huliganism i alte câte. Uite, voi mergea i în patru labe, iar noi eram obliga i s v arest m. i, când colo, chiar slujba v cere s umbla i în patru labe.

-Da ce se întâmplă dacă nu-l scuipi defel? – întreb mili ianul.
 -Atunci nu mai ajungi acasă nici în patru labe, răspunseră arestații.
 -Strănic!
 -Ei, cum vreți, rămâneți la noi peste noapte, sau să trimitem pe careva să vă conducă?
 -Nu, om ajunge noi și singuri într-un fel.
 -Iar mâine, care va să zică, o luați de la capăt iar, de dimineață?
 -De dimineață.
 -Ce mai slujbă!...Ca să vedeți!
 După ce arestații, sprijinindu-se unul de celălalt, ieșiră din secie, mergând tot de-a lungul peretelui, cei doi se uită lung în urma lor. Ofițerul le strigă:
 -Da concediu văd?
 -Nu, că n-avem când.
 Mili ianul se scarpină la ceafă, ieșind în cerdac în urma arestaților, strigă:
 -Da zilieri nu primiți?...
 1926
 (din vol. *Roman a samovarului* – proză umoristică, Ed. Univers, Buc., 1976, pp. 281-285 – trad. Ecaterina Si manian)

*

ultima or /oar ...

“Cre tinii” musulmani - zburd ciunile “gays”-lor și alte halimale româno-europeano-mondiale/mondialiste

-roman în trei capitole... și cu Epilog... -

I-“CRE TINII” MUSULMANI, UNUL DAN BROWN, U.E., PREA - FERICI II “GAYS” I... B.O.R. (SAU: INTRAREA “CU DOSUL”...)

Marți, 23 mai 2006 (au anunțat toate agențiile de presă, ca pe un fapt teribil de amuzant...), **turcii musulmani, buddhiștii chinezi și locuitorii din Arhipelagul Samoa** (Pacific) au făcut **greva foamei (!!!)**, pentru interzicerea, în lume, a filmului și a scrierii *Codul lui Da Vinci*, a lui Dan Brown - ajuns celebru pentru blasfemia grosolană a lui Iisus-Dumnezeu - după tipicul celor mai mari și înverșunați dușmani ai cretinismului (trebuie, oare, să-i mai numim aici? - trebuie, oare, să am năim blasfemia lui Dan Brown, ca să-i facem și noi domnului Dan Brown, ca și alii “intelectuali”, ori cretinoizi, ori mameluți, din România și din străinătate - **publicitate??!**). În *Coran*²⁹, Iisus este **onorat** (atât!), buddhiștii îl cunosc pe Iisus din auzite (se zice... - onorabilul Sundar Singh, pe la 1906, dezmințe, afirmând Revelația!), iar despre samoezi am vagă bănuială (și reminiscențe istorico-geografico-etnografice) precum că ar fi oleacă de canibali (s-ar putea că ei interpretează Cina cea de Taină cam *ad litteram*...).

Dacă au ajuns **musulmanii**, dușmanii de moarte ai cretinismului, până acum vreun secol - și **canibalii** din Samoa de Vest și de Est, adică de la marginea Pacificului - să se întindă pe jos, ca ofrande în fața morții prin înfometare, decât să admită blasfemia asupra unui spirit terestru-solar superior, de ei doar **bănuiește!!!** - iar nu **împărtășește!!!** - atunci Biserica Creștină (și cea Ortodoxă, în speță - prin recidiva ei, în cazul piesei de teatru a *Evangeliei tîlor* acelei scatologice-coprologice anti-doamne Alina Mungiu-Pippidi - care, prin atitudinea ei ultravulgară și atotpurcătoare, amintește de putoarea, fizică și morală, a Halelor Parisului, în anii 1789-1794 - pe când viermii bipezi ai cloacei franco-masonice jubilau, cu capul domnei de Lamballe în vârful sulii ei și silind creștinii să se închine Zeiței Raiunii - în realitate, statuii ce-o reprezintă pe cea mai nerușinată curtezană pariziană, în catedrala Notre-Dame) au o gravă problemă: se pregătesc de intrarea nu în Uniunea Europeană, ci în Amurgul Civilizației - care, chiar dacă Constituția UE nu admite - **totuși, ea, Civilizația Europeană, s-a creat pe bazele cretinismului...** Nordicii păgâni numesc acest Amurg al Zeilor - Ragnarök - dar totul duhnește atât de cumplit, în această inerție criminală a Bisericilor Creștine Europene - încât orice denumire sună mult prea elegant-elegiacă-“interesantă”, pentru o atât de imundă iresponsabilitate, prin lipsa totală de reacție FIREASCĂ... O fi și asta o strategie “spirituală”?! Poate - dar ea duce la **dezastrul Spiritului Terestru Creștin**, în lupta lui cu Puterile Extrem-Agresive ale Întinericului. Să te numești Biserica Creștină, și să nu poți în discursia **sacerdoțului și a**

²⁹ - Cartea Sfântă a musulmanilor, echivalenta sacră islamică a *Bibliei* creștine.

laicatul intrarea unui întreg popor (cre tinat de întâiul ales al lui Hristos, Sfântul Andrei!!!) **într-o organiza ie suprastatal care-l neag pe Hristos-Dumnezeu**, prin :

a-negarea temelilor cre tine ale civiliza iei europene;

b- închinarea la Vi elul de Aur (cf. Max Weber, *Etica protestant* : “Nu pierde i timpul cu rug ciunile, câtiga i bani!”) i

c- pierderea cvasi-total a suveranit ii na ional-statale i delegarea cvasi-total a acestei suveranit ii na ional-statale, a rilor intrate în Uniune, c tre o ga c cel pu în dubioas , cu “viziuna” la Bruxelles-Strasbourg-Luxemburg - este, dup opinia noastr , o atitudine **cel pu în ciudat** – i eu o spun asta, în cea mai eufemistic dintre expresiile pe care le-am g sit, în con tiin a i gura mea...

N-am auzit nici un comunicat, cât de scurt i de formal, care s reflecte pozi ia Patriarhiei Române, fa de atât de importantul i gravissimul eveniment al intr rii României în U.E. – pe când, spre exemplu, în “cazul Tanacu”, de anul trecut, Patriarhia României s-a gr bit teribil s -l cateriseasc (f r anchet , f r prealabila cercetare a faptelor!) pe bietul gre itor din prea mult osârdie i bun voin uman -cre tin , preotul-c lug r Daniel Corogeanu, l sându-l prad celor mai infecte insulte ale ziari tilor³⁰, precum i lep dându-se vinovat de el, abandonându-l bra ului secular al Legii Umane, înainte de a cerceta **EA**, Sfânta Biserica , Sfântul Sinod al B.O.R., dac acesta e vinovat au ba, sau în ce fel va fi fiind acesta vinovat, dac este...

Nu m mai mir nicio parad a acestor infractori monstruo i, ho mosexualii, pe sub nasul Papei de la Vatican, ori pe sub nasul Patriarhiei Române de la Bucure ti (ambele, INERTE!) - în pofida a îns i LEGII Umane (a a proast i slugarnic , fa de du manii interni-atroci i externi-necru tori ai Cre tinismului Ortodox, cum este ea, Legea Uman ...), care **le interzice homosexualilor propaganda homosexualit ii**...Or, a face, în Buricul Bucure tilor, CIRCUL-PARAD - i a cere, sfid tor, “FAMILII Homosexuale”(!!!!) - e i propagand , dar e i strig tor la Cer, nu doar la/c tre Legea Terestr . **Ce pot a înv are înfia ii copii, din familiile “homo”-Deandosulea** (cum zic povesta ii arabi ai celor “1001 de nop i”...) - **decât a- i urmare p rin ii, întru toate ale lor spure ciuni ???!!** Acea cobr , cu numele de Buhu (eful sectei homosexualilor din România - *Accept*!!! – ce “o” accep i, m i musiu?) - se uit la noi, de pe sticla televizorului, cu o a a sclipire lacom a ochilor i cu buzele-i extrasub iri frem tând, atât de îmb lo ate de veninul poftelor scârnave de a mu ca-spurca tot ce-i în lumea lui Dumnezeu - încât b nuiesc c ne vede, pe to i cei nev zu i lui, tra i în “eapa” domniei sale (i domnul pre edinte B sescu, b iat “gigel” i “sp l el”, de felul lui , “b iat de Potcoav ”! - f r Nicoar ... - atunci când vorbea de “la epe în Pia a Universit ii”, încep s cred c se gândea la cu totul altceva decât au crezut naivii... - doar el a promis c va munci într-atâta, încât 30% dintre români se vor transforma, din campionii Virilit ii Ciob ne ti-Mioritice - în molaticii i catifela ii “gays”... - teniile i urâciunile/usc ciunile p mântului). i un sobor întreg de preo i, pe toate canalele TV, nu e în stare s lini teasc /ostoiasc acea privire i frem tare lucios -atotpoficioas , a d-lui Buhu ...Sfin i P rin i ai B.O.R. - mai l sa i soboarele electorale - i ocupa i-v , rogu-v , de adev ratele i gravele probleme ale Duhului Românesc! **Noi nu îndemn m, Doamne fere te, la violen - dar la atitudine ferm i responsabil , DA!!! Cum intr B.O.R. – în UE? Ori nu intr deloc - ori, Doamne, iart -m - intr cu dosul...**

Am strâns, “pe surse”(c-a a-i azi la mod !), suficiente informa ii despre dorin a arz toare a Marilor Infractori Mondiali, care conduc lumea contemporan - **de a r ri popula ia Terrei, cu orice pre !!!** - c ci, chipurile, n-ar mai putea-o hr ni...(dar pe domniile lor , “dumnezeii lumii”, se hr nesc mult prea bine!) . i nu import prin ce mijloace ar r ri-o - dar parc tot mai eficiente ar fi **homosexualismul stârpitor i SIDA nimicitoare** (tot prin intermediul coloniilor de “gays”, i SIDA asta... – San Francisco a fost începutul... - biat turm american capie...). Cine dore te s se încredin eze cu ochi orii lui - s vin la mine, s -i ar t documentele în spe - îl voi primi, oricând, cu celebra osp italitate româneasc !

³⁰ - Ca s v da i seama în ce hal de n uceal atee a ajuns presa româneasc , dar i mentalitatea fistichie a românilor, religio i i nereligio i, în general (dup ce au f cut sute de kilometri, din toate col urile rii, pâ n la Ia i, s ating moa tele Sfintei Paraschiva - i au dormit afar , în frigul groaznic al acelei zile! - s rmanii i aiuri ii de români **accept “pilele la moa te”** - l sându-i, slugarnic, pe politicienii b sescieni, bine dormi i i hr ni i, **în fa** ... - la “atingere”...), în ace ti ultimi ani, v atrag aten ia asupra începutului de discurs al unei jurnaliste de la *Antena 3*, la tirile de la orele 18, în ziua de 14 septembrie 2006 - S rb toarea Sfintei Paraschiva, Ocrotitoarea Moldovei: “**La edi ia de anul acesta a Sfintei Paraschiva...**” Ce s mai zici?...”No comment”... - cum se zice azi. Sau, mai pe române te: S te cruce ti ca de ar tare de diavol!

De ce nu se implic , spre exemplu, B.O.R., cu mai mult tragere de inim , în problema ASCOR -ului (Asocia ia Studen ilor Cre tini Ortodoc i din România)? La Serbarea de la Putna, care marca de cinci ori centenarul înve nicirii Sfântului tefan, Voievodul de Flac r al Moldovei - n-au fost prezen i decât cca. 200 de tineri pelerini. Extrem de sufleti ti i activi , cu duhuri pure, gata de sfânt jertfire, ace ti 200 de tineri - dar, pentru o ar care se laud c ar mai avea vreo 20 de milioane de locuitori - nu e cam mic num rul lor? i cine r spune moral, oare, de împu inarea fl c rii celor din ASCOR – care, în 1990, num ra câteva mii bune de membri? Nu B.O.R., oare? Bineîn eles, o s replica i c Hristos n-a avut nevoie decât de 12 apostoli... - i 200 ar fi, deja, prea mul i...Da, dar asta acum 2.000 de ani, când credin a era cu totul alta (ca putere interioar de duh i vizionar), decât azi...Iar Hristos credem c ar avea multe de spus, într -o discu ie, “tête-à-tête”, cu mai marii Bisericii de Duh, care prea des a devenit, în ultimii ani, doar Biserice de Zid, din betoane i BCA -uri - **Biserice pe care El a cl dit-o/întemeiat-o, atunci i de-a pururea, pe CREDIN** ! Iat descris halul de dec dere-del sare spiritual din untrul B.O.R., de c tre ieromonahul Agapit Chilitiul, în revista **Rost**, an II, nr. 20, 2004, p. 44 (art. **Ortodoxia, invadat de umanism**): “De la o zi la alta, ortodoxia se <<smere te>> alarmant, convertindu - i generos rânduie lile tradi ionale dup duhul înnoitor al vremii. De la tablourile religioase cu preten ii de icoane, crucifixuri cu leduri, policandre electrificate, microfoane i difuzoare plasate printre sfin i cu propor ii de buc tari, pân la corala academic combinat cu <<contana>> ori tânguirile romantic -lacrimogene ale OASTEI DOMNULUI. Semne ale prioriti omenescului, în lupt cu rânduie lile Duhului Sfânt afl m i în predicile pufoase de la amvon, cât i în paginile unor publica ii <<ortodoxe>>.(...) Ce s în elegem din aceast parad de sofisme duhovnice ti? C ortodoxia contemporan i-a pierdut într-atât vloga, încât nici grai nu mai are? C pentru a fi citit i admirat, limbajul trebuie s -i fie neap rat <<cult>> i elegant? C smerenia trebuie s -i fie gra ioas , iar c în a politicoas ?(...) Se propov duiesc <<noi sfere de via >>, o nou ortodoxie: ortodoxia f r Hristos, în care adev ratul st pân va fi OMUL apostat, eretic, omul umanist -ecumenist al viitorului-prezent”.

Trebuie s m rturisesc c , în pelerinajele mele prin Sfânt Bucovina mea de ba ti n , am întâlnit, în ultimii ani, destui s rmani, dar URIA I c **lug ri de rând**, care, cu credin a lor fierbinte (cel pu în cât “bobul de mu tar” hristic) i cu con tiin a misiunii lor sfinte, ar putea, oricând, “s -i zic muntelui s se arunce în mare, iar el s-ar arunca”...Dar, în rela iile B.O.R. cu puterea cezaric , ei, s rmanii i am râ ii c lug ri sih stri i, autojertfitori i atotjertfitori, nu sunt chema i s zic nicio vorb , ori s -i exprime vreo p rere: sunt (zic asta ierarhii) “prea neînsemna i”... - s -i vad de “trebile” lor, acolo unde sunt - adic , în mun i...Doar unul Dumnezeu tie, cu adev rat, cum e cu “însemnarea/însemn tatea”... - i care i unde ar trebui s fie “trebile” celor “mari” i care i unde ale celor “mici” - i, în definitiv, care este **mare** i care este **mic**, cu-adev rat, în Împ r ia Domnului Dumnezeu lui nostru?! i, bun-în eles, numai Dumnezeu tie cum e, cu-adev rat, cu **sfin enia**. Eu **numai** în Judecata lui Dumnezeu am N DEJDEA CEA MARE I NECLINTIT - pentru aceast lume, cât i pentru cealalt ... i voi bântui, totdeauna, cu mai mare bucurie duhovniceasc bisericu ele schiturilor, sih striilor i mân stirilor satelor i mun ilor - decât f lo eniile de biserici i catedrale “moderne”(???) ale Ora ului...Nu e în inten ia mea, Doam ne fere te, s nasc vragb între **preo ii de mir** (unii dintre ei, de mare duh al sfin eniei i cu mare îngrijorare i durere în suflet, pentru soarta Ortodoxiei, a rrii i a Oamenilor P mântului! – dovad articolul din revista de fa , semnat de Sfin ia Sa, preotul prof. **ION MUNTEANU!!!**) i **monahi** - c vragba e, i f r mine!³¹ - ci doar s atrag aten ia, ca biet laic ce sunt, i, deci, **smerit m dular al Bisericii**, asupra unor sl biciuni ale slujitorilor lui Hristos - sl biciuni care, mai ales în aceste condi ii istorice tragice, nu- i au locul i timpul, sub nici un motiv!!! Sfin i P rin i, cad în genunchi în fa a Sfin ilor Voastre i v gr iesc din str fundul sufletului, p c tosul de mine: **nu e ceasul Adormirii, ci al Trezirii i al Veghii celei mai aspre, al Rug ciunii-Scar , ca în Gr dina Ghetsemani - “cu sudori de sânge”, precum zice Sfântul Evanghelist Luca!**

*

II - ROMÂNIA TINERE II F R B TRÂNE E (ORI BELELE...) - I A VIE II F R DE MOARTE... - TOT GUNOIUL LA O PARTE (SUB PRE ...)

Într-una din zilele trecute, într în clasa unde predam o coleg , î i cere scuze, politicos, pentru deranj, i -i roag pe elevii-copii din b nci s contribuie, dup puterile lor (s zicem, 10.000 de lei vechi de persoan ... - ca

³¹ - A se vedea, iar i iar i, acest atât de gr itor “caz Tanacu”...

“baz de pornire”...), la ajutorarea copiilor handicapați loco-motorii, de la a ez mântul foc nean “Elena Doamna” - a ez mânt pe cale de a fi “lichidat” de către grijuliul (pentru drepturile omului și copilului!) stat românesc... - iar bieții copiii neajutorați și nepstuiți de soartă - trimiți pe la casele lor (dac-or fi având a ceva!), fără nici măcar ajutorul unui cuceritor hycomat!...

Mai trec vreo câteva zile, și, pentru că eram oarecum implicat în problema plasării unui bătrân într-un azil de bătrâni (caci n-avea, dintre rude, cine să mai poată îngriji de el), aflui că și azilele de bătrâni din România sunt, în felul lor, pe cale de dispariție: și se cere unui om de peste 85 de ani un morman de adevărate, de pe la toate instituțiile statului, precum că e perfect sănătos mental, și că nu suferă de nici o boală mai aia și mai acțiunii și că... și că...etc. etc. - și vize, vize, vize - cu sutele! Păi bine, măi oameni-neoameni, din Ministerul Sănătății și nu numai, dacă ar fi bieții bătrâni sănătoși și tineri, ar mai avea nevoie să solicite plasarea lor într-un aez mânt a a de sumbru, cum este un azil de bătrâni? și cum să fii sănătos și tiner, cu mintea și cu alte alea, după 85 și mai bine de ani de viață zbuciumat, în continuă mizerie și nevoie (dacă ai fost la viața ta cinstită, se-n alege...)? și cine să alerge, precum cerbul carpatin, pentru mormanele de hârtii - cine? - bietul bătrân, fixat de toate durerile lumii - la pat? Așa înnebunit, v-a și zăgărit de tot, vi s-au extirpat sufletul, conștiința, creierul chiar????!! Prin ce drăcească opera ie?

Am eu o vagă buimă - care, pe zi ce trece, se preface în certitudine (văzând și **genocidul pensionarilor**, care-și dau obtescul sfârșit pe la tot felul de cozi - mai multe și mai letale decât cele dinainte de 1989!): panglicarii tăiesc croci, care conduc destinele și ale Neamului Românesc, și-au gândit ei, și-au răzgândit - și-au ajuns la concluzia că Europa (care???) îi va primi mult mai ușor, comisarii neo-čekiți de la Bruxelles-Strasbourg-Luxembourg vor trece mult mai ușor peste minciunile și înrăutățirile balcanice ale diriguitorilor României contemporane (parcă ia nu-și au, și ei, “faliți” lor?) - **dacă aceia vor prezenta o Românie absolut aseptă : nu tu handicapați, toți românii sunt teferi, și noi, voinici, voioși, înalți - “ai noștri ca brazii, cu mucii pe chept!” - și verzi ca balega de găscă ; iar bătrâni... - de unde bătrâni, de unde neputințioși - a și văzut căreva, la români, bătrâni?! - “care capră?” - “nu se există ” a ceva!!! - tocmai la români, bre?! Fii serios, mata!** În România - Grădina Maicii Domnului?! Păi, aici suntem, cu toții, Fei Frumosi, veșnic tineri, Sfărmaș - Piatra (și bănci...”bancare”.....), Strâmb-Lemne (și legi...) - doar la noi s-a împănătenit chestia aia de teapă cu *Tinere și fără bătrânețe și viață fără de moarte*, nu? Deci, ne primim, nu? - și ne lăsați să fim noi, acolo, **la nivel european**, de-acuma, că ne-am săturat tot de nivel național, sătesc, urban și comunal, ce naiba!...

*

III - TEFAN CEL MARE AL UNGARIEI DE LA... GICEANA... - ELADA-“PATRIDA” ÎN MODALITĂȚI DE SĂRBĂTORIRE LA ROMÂNII “FEDELI”...

Am primit, mai lunile trecute, un telefon de la un fost elev de-al meu, că ruia să fusesem și diriginte, cândva, pe când școala noastră se numea Liceul Agroindustrial-Adj. Mă vestea, de la Budapesta (!!!) că, în județele Bacău și Vrancea, este sărbătorit Sfântul tefan - și și se dezvelește acestuia statuia, la Giceana și Cleja... I-am răspuns, înșuflăit, că mă bucur din adâncul inimii: “- Sfântul tefan al Moldovei, nu-și aia, Tibi drag?” “-Nu, nu, domnule diriginte - îl serbăm pe Sfântul tefan al Ungariei, cel care, și tu și dvs., și-a creștinat pe unguri!”

M-am simțit atât de rușinat și de neîmplinit în munca mea de educație a sufletelor copiilor și tinerilor colii Românești...Bine, dragi tineri și mai puțin tineri, cetățeni actuali ai României, de ce etnie veți fi fiind voi - n-aveți decât să-și sărbătoriți și pe Gînghis-Han și Timur Lenk, dacă vreți din tot sufletul și rânza voastră! - dar, întâi, să-și sărbătoriți și pe Campionul Creștinării (da, nu vă strâmbați, “mister” Horia Roman-Patapievici, ori/și “musiu” Lucian Boia “et ejusdem farinae” - dacă voievodul moldovean nu-și putea Papei de la Roma, pe la 1500, de ce vă duhnețe, oare, domniilor voastre, acum? S-ar putea că duhoarea de care vă plângeți și și aibă izvorul chiar în preascumpele și preioasele dvs. hoituri, cu care “îmbălsămăm” Bucureștii...) - pe Domnul Sfânt al Moldovei Sfinte, cel datorit căruia Europa a mai rămas creștină - și nu flutur, azi, deasupra Adj. lui, Bucureștilor ori Lisabonei - Steagul Verde al Profetului Mohamed, “fie-I numele de trei ori Sfânt”...

Subsemnatul a fost singurul om de prin părțile noastre valahe contemporane, care a scris despre/anunțat (cu dovezi palpabile!) tentativele Budapeștei de a fi uric, artificial și aberant, dar incredibil de sfidător, de la Adj. la Pa cană, “ARA CEANG ILOR”!!! (de fapt, ARA MAGHIARILOR, care nu se mai odihnesc odată !!! - încă din 1990, până-n zilele noastre, mai violent din 2003, UDMR cere “bantustan” maghiar în județele Mureș-Harghita-Covasna! - nicicum prin mijloace parlamentare, ci amenințând România cu “kossovizarea”!!!) - am publicat, în revista *Crezul nostru*-Bacău, din aprilie 1999, harta “răii Ceang ilor”, fabricată la Budapesta (care hartă mi-a parvenit printr-un biet și neucit și nelucit ceangur - răstăcit la minte de către un agent iredentist maghiar, venit tocmai din Australia, pentru o aia lucrare de neucire și nelucire!) - dar nici un oficial român nu s-a sesizat, **nimeni nici măcar nu m-a...arestat!** Dormiți, dormiți - somn ușor, fraților români! Cedați Imnul vostru

Național...Ciadului, cîntînd v-a și mutilat Drapelul Național, într-un deplin înconștienț - lipsindu-l de atât de mîndra și virilă stemă a celor Trei Provinci Românești!!!

Îmi blamăm și-i blamez cumplit, pe greci, pentru că nu recunosc minoritățile (printre care și pe frații mei, prizonieri și sfinți aromâni ai Pindului... - ei, pentru asta, nu-i voi ierta, pe greci, nici în mormînt! - ...cîle și pas lor de iertarea mea...) - ei nu le ocrotesc-discriminează pozitiv (și-ai găsit!), le asupresc și le împing spre dispariție, spre topirea într-un singur popor, cel grec, pe teritoriul Greciei-Unice Elada-„Patridă” - membru NATO și membru UE...Dar Grecia e singura arhiepiscopie europeană și creștină în care:

a- a fost condamnat filmul *Codul lui Da Vinci* (la fel și cartea...),

b- au fost organizate manifestații de stradă de o amploare incredibilă, blocînd vizita președintelui (pe atunci...) al S.U.A., demagogul imoral și de două parale, Bill Clinton - după scandalul sexual al acestuia, legat de Monica Lewinsky - și scandînd: „Curaj, Monica, strînge din dinți!”.... De anul acesta începînd, îi voi judeca mai cu luare-aminte, mult mai nuanțat, pe greci, ca și pe alții ca ei...

c-La drept vorbind, încep să privesc cu tot mai mult atenție această **semi-teocrație** (președintele Greciei nu ia nici o hotărîre importantă, mai cu seamă în politica externă, fără a-l consulta, în prealabil, pe Patriarhul Greciei!), onorabil și demn, din Grecia (în felul ei, de!), atât de respectuoasă față de poporul ei, din epopeicul trecut pînă - dar și față de cel prezent și viitor - creștin!

Mă rog - poate că nici la ei, întru toate (în primul rînd, nu ipocrizia lor extrem de agresivă, complexul lui Iehova prin...Homer - și o anume aplecare spre un soi de „imperialism” spiritualo -negustoresc...balcanic!) - dar, în nici un caz, ca la noi!!!...La noi, unde :

a- eful comisiei europarlamentarilor români, pentru Bruxelles -Strasbourg, este senatorul de etnie maghiară György Frunda (care înjură, spurcă și acuză, la UE, tot ce este românesc!),

b-vice prim-ministru și responsabil de EDUCAȚIA ȘI CULTURA ROMÂNILOR (!!!) - este **MARKO BELLA!!!** - eful UDMR, iar Procuror General al României - Laura Codrușă **KÖVESI !!!**

c-sunt propuși, drept comisari europeni, pentru a reprezenta România (hmmm...) la UE, „lebedă” care trăsnește de geniu carpatin - Anca Boagiu (54 de puncte, în sondaj...?), „românul” de vîră veche Varujan Vosganian (48 de puncte) - ori Mihail Răzvan Ungureanu (54 de puncte), care, în materie de patriotism românesc, face mîncărucă „fabulosul” György Frunda (și el propus drept comisar al României la UE!!! - cu 36 de puncte „sondabile”...?).

P.S.: Aflăm că ieșit „la troc”, comisar al României la UE, „popone” din cutie - Unsuroșenia Sa, românul verde Varujan Vosganian...Varujanescu Vosganianescu...Varujan Vosgăni neanu...Care, apoi, a fost dat jos din copac, printr-o cabală de trei parale, alcătuită dintr-un eminent trîdător de ar, Liviu Turcu (autorul profesionist al *Amintirilor „La Pont”* - și nu Euxin...!, și nu **AMINTIRI despre „defect rîle”-defecțiunile sale plătite de SUA**, pentru „fericirea și prosperitatea” românilor, de după 1989), mîncărucă cu un golan analfabet de Caracal (acolo unde-i chestia cu un car...), Marius Tucă - cîc jurnalist...(toate cărțile ei și cobrele au ajuns, azi, jurnaliști și „membri ai societății civile”) - amîndoi lab -n lab cu Pinochet-ul României - monarhul staborului românesc din Potcoava Giuletiului („Pe negre vi ele și de pînă/Coroana și arde pare”, precum o chelie!) - și înlocuit cu un tehnocrat, dar...„omul președintelui” (se putea altfel, într-o dictatură democratică?). **Leonard Orban** (numai dracu-a auzit de el!), fratele lui **Ludovic Orban** (ce românește sună numele, la amîndoi...!) - cine-o fi acesta din urmă, cel puțin? - dacă ne gândim că nu tim nimic adevărat și curat despre Timișoara și despre agenții provocatori maghiari de pe străzi?! Dar masonii de la Bruxelles îl țiu **„FOARTE BINE”**(!!!) - a a zice dl. Barroso (îi credem, cum nu! - tocmai dl. Barroso și nu-i tie „turma”??? - încă din 1989!... - curios, totuși, că, pe **Antena 3**, dl. Barroso și-a zis lui Leonard-cel-de-lîngă -el - **Ludovic !!!**- pînă, chiar a a: doar la masoni, ce mi-i Tanda, ce mi-i Manda? - același drac!) - și i-au dat pe mînă, lui **Leonard-Ludovic Orban, Portofoliul Multilingvistului** - un fel de **„Cultura și Educația”**(marko-bella-iste)...europeanomaghiare! **De-acuma** s vede și ce „cultură” națională...maghiară...vor învîră europenii, dar, mai ales românii...(de ce 27 de state și 23 de limbi, în UE? Una și bun : engleza...cu accent maghiar!). Asta-i **iganiada** românească... tragi-comedie - „poemation eroi-comico-satiric”...Recomandă și-o, vîră cîlduros, handicapaților mentali, fie ca lectură suplimentară... - fie, mai curînd ca emetic/vomitiv...

d-Un locotenent al Armatei S.U.A. (Robert Pirone) reprezintă Guvernul României, la procesul lui Mohammad Munaf, proces înut în Irak...A și ni te aranjamente faine și profitabile pentru România (cîți SIDA, ebola și lepra, la un loc...) - nu se vîd nici mîncărucă în Rwanda, Burundi ori la Ouagadougou -Burkina Faso...etc.etc.

P.P.S.: P.S.: și-ar mai fi o nedumerire personală - aparent fără legătură cu Varujanii și Orbanii cei români: de ce, oare, România se grăbește a a ține în fumegoasa UE - tocmai cînd alte state, mult mai puternice economic decît România, chiar fondatoare ale UE (și mîncărucă aici la Marea Britanie, dar și la Franța!), vîră zînd clar și experimentînd cîți de pînă gubos și fii membru UE, cîte taxe și costuri și sacrificii nedreptate și frustrări sunt de înfruntat - tocmai se pregătesc să iasă din această „zonă crepusculară” - UE (în care nici n-au acceptat să intre de-a

binelea – de ex., cu “moneda unic ”...)? Cine are interes, dintre “ai no tri tineri” politicieni, s ne -nghesuie “cu piciorul” în UE – unde nu ni s-a spus clar decât c vom pl ti, ca tax , 1 % din PIB?

*

EPILOG: ... I “URSITOARELE” AUTOHTONE N-AU ÎNDR ZNIT S VIN LA TVR -I...A VENIT, ÎNS , I.P.S. MITROPOLITUL – LA VLAD CRAIOVEANU...

Dac cineva se mai îndoie te de sfin enia lui tefan al V -lea Mu atin, n-are decât s dea înapoi filmul acelei mari fandoseli i aiureli na ionale de 6 luni încoace, concursul “**CEI MAI MARI ROMÂNI**” (la care Marele Stej rel, zis i Olaru, voia s -l impun ca mare român pe...Richard Wurmbrandt -pastorul protestant, la fel de român pe cât e i propun torul..., fie la “stejerei” lui, acolo... - iar patibularul Andrei Gheorghe devenise, peste noapte, specialist “cool” în Eminescu...), a c rui final s-a desf urat pe 20 octombrie 2006, la **TVR-I**: cel care îl “sus inea”(?) pe “candidatul”(?) tefan cel Mare era un fante de o rar dobitocenie i suficien stupid (se zice c îi zice...Vlad Craioveanu... i, în seara zilei de 31 oct. 2006, pe **Antena 3**, am v zut c este un am râ de rocker obscen, râios i “satanisto”-adamist...”bucefal” – ptui! - c ruia I.P.S. Mitropolitul Moldovei i Bucovinei, Daniel Ciobotea – i-a acordat “**DIPLOMA PENTRU AP RAREA CREDIN EI**”!!! **Dac nu vine Mohamed la munte, vine muntele la Mohamed**...Dumnezeu cu mila...Hai s tac – cine tie la ce concluzii a mai putea ajunge!). Dar minunea const în faptul c tefan al V -lea Mu atin (zis cel Mare i canonizat “cel Sfânt”) a ie it **singur**, F R

AJUTORUL I MO IREA NIM NUI - pe locul I...!!! Ursitoarele-aleg tori, belferii, comisionarii, misi ii, c m tarii, precupe ii de suflute moarte i cioclii - parc-au disp rut, parc nici n-au îndr znit s vin la **TVR-I**! P i, s ie i, din mormânt, i s faci lini te printre javre, belferi, troglodi i, adami sto-“bucefali” i farisei, în România anului de gra ie 2006, este curat minune!...Parc **DOINA** eminescian î i împlinea, în direct la **TVR-I**, i f r comentatori (de doi bani leg turica), mesajul (i invoca ia) ei de foc!!!

Sau...cumva...o minune este însu i acest biet popor român – care, fiind silit de “liderii s i de opinie” s - i prostitueze sufletul - când e s se afle la R scrucua Duhului s u, se treze te, deodat , drept în picioare i lucid, ca în fa a Sfintei Icoane a Mântuitorului: a l sat de -o parte, ca la auzul unei voci poruncitoare, precum tr snetul din ceruri - p ducherni a i viermuiala de impostori, fotbali ti i târfe (masculine i feminine – egal!), aventurieri masoni i alte lifte duhnitoare - i a strigat, la Gavafta Sufletului, de data ast a, cu dreptate i în elepciune dumnezeiasc : “S se aleag Lumina de Întuneric - s se învie/aleag cel care este Spiritul Moldovei – Moldova fiind Spiritul României!” Avea dreptate, în felul s u sucit, r sucit i piezi , c rturarul -prin Dimitrie Cantemir, “b nuind” protec ia suprem-divin a Neamului Românesc (cf. **Descrierea Moldovei**, partea a II-a, cap. XVII - **Despre n ravurile moldovenilor**):

”De aceea nu putem face nimic alta, decât s punem pe seama osebitei i nem rginitei **pronii** (s. mea - n.me: deh, iluminist-liber cuget tor! – se ru ineaz a zice **Dumnezeu**...) c împ r ia atât de mare i înfrico at a turcilor - dup ce r sturnase cu armele toat puterea romanilor în Asia i o bun parte din Europa, Ungaria, Serbia, Bulgaria i alte nenum rate împ r ii i puseset pânire cu sila pe neamul cel mai în elept – grecii – nu a fost în stare s sileasc un norod atât de prost i f r de putere s i se plece sub st pânire, norod care a umblat de atâtea ori s lepede jugul pe care l-a primit de bun voie, dar i-a p strat întreag i nev t mat rânduiala sa politiceasc i bisericeasc ”.

Dumitre, Dumitre - Dumnezeu i-a sc pat i ie, nu prea credinciosul în El, zilele, de nu te -au desc p ânat nici turcii, nici fratele- i, ori Brâncoveanul - i-atunci cum era Dumnezeu s -l lase în nevoie pe cel mai teribil cruciat voievod, de care tremur i azi pruncii turcilor, când îi sperie mamele lor cu numele lui?...

Mai c m cutremuram i m înfioram i eu, la gândul c , acum -acum, va ap rea Încruntatul Drept Domn al Moldaviei Sfinte, acolo, pe scen , la **TVR-I** – i-i va spulbera, dintr-o singur suflare de foc, pe to i pigmeii, ling ii, degenera ii, pidosnicii i panglicarii, pâri i “telectualii”(!!!) de doi bani gr mada (gen Dan C. Mih ilesco), pe prea - hâzii tr d tori de Neam i pe veneticii m tr guno i - de s devin , to i, “precum ziua cea de ieri”...Oricum, Spiritul lui tefan cel Sfânt-Moldavul, care a urmat nesmintit “linia na ional ” (deci e una cu sufletul tuturor românilor treji), a cutremurat, de la Putna - Bucure tii, Ia ii, Clujul i Timi oara anului 2006. Cine a avut suflet în piept, s-a cutremurat i s-a de teptat - cine nu, s-a tepte, c nu-i departe înfrico ata venire i neînduplecata Ultim Judecat ...Dup opinia mea sincer , toat ga ca de la **TVR- I** (în frunte cu oligofrenul na ional Florin Iaru), implicat în circula gre os al “**Marilor Români**” - ar trebui judecat , pân una alta, i aici, pe P mânt - pentru blasfemie, profanare de morminte, exhibi ionism, multipl crim cu premeditare, c rim de lezmajestate etc. etc. etc.

i, dac s-ar putea, s fie trecut , toat liota, în *Guinness Buck*, pentru **doborârea recordului de tâmpenie i obscenitate...**

prof. dr. *A. Botez*

*

o sam de cuvinte...

-“**ELEVUL IZOTERM H RD UAN**” ... - De acmu încolo, zice Marele Logof t al Hârd ului - bietul coleriu nu va mai avea pre ul înv turei sale, ci al p curei care se cheltuie te cu dânsul... - mai mic în B r ganu i mare preste fire pe Caraimanu ori pe Ceahl u! Se cuvine, deciu, pre cinst, ca i Logofe ia Hârd ului s capete pre ul unui foc bun, pus tomnai la temeliiuala Casei Marii Logofe ii!

- **MAI ADUCE I TREANGURI!** - Se d zvoan c , pe 4 nov. 2006, pentru fostul crai al Iraquului, Saddam Hussein, a fost hot rât i poruncit uciderea prin trenguire, de c tre un preacinstit Divan din Iraq. Hai s dzicem...(m i, dar ce “democra ie” neasemuit au mai poftoritu “ilumini tii -ilumina ii” ai tia **americani de Bagdad!**) - îns **suntu lips înc cel pu in vreo trei-patru treanguri din “comèdie” - acele pentru rigii de la SUA (ba ca acele pentru hatmanii CIA!** ³²), care, în ultimul fârtai de veac, au înt rit/înt râtat politichia craiului Saddam, folosindu-se de aista...- iar acum sunt buni de trenguit i pentru nelegiuirea preste fire, a r zboiului i furtu agului f r de nicio ru inare, din Iraq (cea mai pu in “înapoiat ” dintre cr iile spurca ilor ismailiteni...) - a învr jbirii încru ite a ii ilor cu suni ii - i câte alte, de nu mai le pomenescu, de-atâta grea ce am c p tatu! C.T.P.-ul (Cristian Tudor Popescu) “gândurist” ar pohti ca Saddam s fie mai multu decât trenguit “din scurtu”. Pân mai acmu, nu s-a prubuluitu – au nu tim pro tii de noi - “super-hiper- trenguirea”... Poate d domnia sa “**sugestii de execu ie asiaticilor**”: **ar fi, de iznoav , o nemaiv zut izbândire, i cu mare cinstire îl voru d rui chitaii i al ii asemenea lor, dintre p gâni!**

- **DROGURILE...”LEGIONARULU”!** - S-au fost zisu c , pe 6 nov. 2006, M ria Sa B sescu-Vod ar fi iertatu, cu nespus filotimie, trei pehlivani, de le zice acuma “traficani de droguri”...Nici nu se putea m rinimie mai cu folos! Dar osârdnica *Antena 3* ad steaz , vreun fârtai de ceas, în darea tirin ei, la faptul c unul dintre cei trei pehlivani, pre numele s u Claudiu Cristian Popa, era “leghionaru”...Adic , vezi Doamne, ilal i doi pehlivani, treac -mearg – dar “leghionaru” s fie iertat - asta-i drept culmea! i prin ce era acela “leghionaru”? Pentru c înuse nu tiu pe unde, nu se tiu ce vorbire, în care trâmbi a despre “**de-spiritualizarea Occidentului**”! P i, asta o vorovesc pe-ndelete, de vreo juma' de veac încoace, în i i domniile lor occidentalii – i mari c rturari, i mai mici, i mai a a...! Aiasta, dup mintea crea a unor crainici de la *Antena 3*, i-ar preface, minune! în “leghionari”, pe vreo câteva zeci de milioane de cre tini, de pretitindrile din Evropa - inclusiv, bun în eles, pe diecii i dascâlii revistei de fa !!!Voi, m i preafumo ilor anteni ti, chiar v auzi i cându vorovi i? Ce fel de “leghionar” poate fi unul care cu gura dzice despre “**de-spiritualizarea Occidentului**”, iar cu mânu ele face pehliv nii tocmai cu unul dintre uneltele de “de-spiritualizare a Occidentului” - **DROGURILE**? La ce coal a i înv atu voi c “leghionarii” erau **împ r itori de droguri**, m i mo a ilor?

³² -Ca i în Vietnam, în anii '70, “crucia ii”-masoni SUA (de fapt, N V LITORII AMERICANI, mai cruzi decât toate horderle lui Ginghis-han!!!), slugile Israelului, s-au purtat în Iraq, între 2004-2006, cu o cruzime de neimaginat (bineîn eles, pretutindeni unde apar ace ti slugoi mizerabili ai Marii Finan e Evreie ti Mondiale, se petrec orori incredibile: în Serbia, în Kossovo, direct sau prin UCK-ul albanez, în Afghanistan, Iraq, cu sta ia urm toare – Iranul...): “De la J.F.Kennedy i pân azi, asist m la **cel mai mare r zboi chimic din istoria omenirii**” (cf. Teodor Filip, *Marele Satan*, Obiectiv, Craiova, 2006, p. 23): ziarista italian Giuliana Sgrena a fost “programat ” s fie asasinat de CIA, pentru c v zuse prea multe i groaznice lucruri, care -i incriminau direct pe pre edintele G.W.Bush, Pentagonul i CIA...”În a 2-a ofensiv asupra ora ului irakian Fallujah (aprilie-noiembrie 2004), **au fost comise adev rate crime de r zboi**: uciderea deliberat a civililor, uciderea r ni ilor ori folosirea acestora, de c tre americani, ca scuturi umane, executarea cu sânge rece a unor familii întregi care fluturau steagul alb, în timp ce traversau înot Eufratul sau încercau s fug din ora (...). Au fost uci i mul i civili pentru simplul fapt c nu cuno teau limba englez , s -a tras asupra ambulan elor, invadatorii americani oprind alimentarea cu ap i electricitate a ora ului(...). **Trupele americane au folosit napalmul i fosforul alb** (n.n.: exact ca-n Vietnam!), cic pentru iluminarea pozi iilor inamicului (da, a a cum scriau binevoitorii americani, pe bombele lansate asupra sârbilor, în 1999, de Sfânta S rb toare a Pa telui Ortodox:”Pa te fericit!”...) - ucigând oameni nevinova i, f r niciun discern mânt(...). Correspondentul italian din Iraq, Sigfrido Ranucci, în documentarul *MASACRUL MASCAT*, transmis pe postul italian de TV Rai News, în 9 nov. 2005 – reune te m rturiile unor fo ti solda i americani i ale supravie uitorilor de la Fallujah, prezint imagini dramatice din timpul bombardamentelor cu fosfor. Trupuri arse, chiricite, înnegrite, adesea lichefiate, de b rba i, femei i copii au îngrozit telespectatorii. (...). Soldatul american Jeff Englehart declar : <<**Ni s-a spus s fim aten i întrucât se utiliza fosfor alb la Fallujah. Am v zut corpuri arse, înnegrite, de femei i copii. Fosforul explodeaz ca u n nor i oricine se afl pe o raz de 150 m ia foc**>>”.

-ZIDURILE DINAFAR – “ÎMPROTIVA CELOR DINL UNTRU” ... -Auzindu noi despre hot rârea Talienilor de a dura ziduri în fa a cet ilor lor, contra n v lirilor puhoaielor de prostime ale Rumânilor (ca pre vremurile vechi, la venirea hoardelor hune ti ale lui Atila!), de dup pohtirea noastr (cu cinstirea dat privatei din p pu oiuri!), în UE – ne pufnesc i râsul, i plânsul, deodat : p i, de 10-15 ani încoace, de când tot slug resc Rumânii cu tersul pe la fundul babelor Taliene - **de ce nu v-a dat prin min ile voastre breze, m i Talienilor, s dura i ziduri zdravene, primprejurul de la fundurile sus -numitelor voastre hârceTaliene ti...?**

-FUR -I ROMÂNULUI I...GAZELE! - Mai slobozindu-se vestire de pre la domnia rii Rumâne ti, despre scumpirea gazului (“ pag , pentru privatizarea PETROM -ului rumânesc, pre nimicu a, c tre OMW-firm austriac - luat-a **cineva** din Guvernul Rumâniei, **700 de milioane de euro!!!**”- gr ie te marele vornic Adrian N stase, în 2004, pentru ca M ria Sa B sescu-Vod , s poat a t cere acmu... - jaful contra g zoasei Rumânii, de c tre venetici, pre gazul Rumâniei! - aiasta iaste **privatizarea**, pravoslavnici cre tini dumneavost ! - din genunchi, c tre Înalta Poart European !) - dinspre Moscova, prin Isaccea, c tre Bucuresti, de dou i de trei ori mai multu de câtu pl tesc megie ii mai din dep rtare - Leahul, Bulgarul i Slovacul (300 fa la 100...) – noi nu ne facem niciun sânge r u: doar M ria Sa B sescu-Vod f cut-a zapisu cu înt rituri grozave, cu Americanu i cu Englitera - de li se zice **“Axa Washington-Londra-Bucuresti”!** Decii nu v -ngrija i preste fire: ce Siberie cu p curi i cu gaze, ce priete ug cu megie ii muscali?! **Numa cu cap de dovleac s hii, ca s nu pricepi c , dintr-un pocnet de bici, Americanul va i slobozi, preste Atlanticu, toate gazele pre care le are prin pântece – i, dintr-odat , m re, se va face lumin i c ldu , de mai mare minunarea, în casa Rumânului!!!**

A scrisu i dezbtutu acestea, cu plaivazu muiatu în gur , dumnealui jupân diacul **Zgâil Îmb iatu**

*

po ta redac iei

Elena Tara i, clasa a XII-a B – E ti în “schimbare de voce”...Vrei s spui **altceva, altcumva** decât ai spus-o pân acum. Înc nu- i reu e te “figura”. Bineîn eles, încearc în continuare - ceva tot va trebui s ias dintr-o munc cinstit !

Irina Birtolom, clasa a X-a B: Eseurile tale AU FOST, cândva, deosebit de bine gândite i “cu schepsis” structurate. Episodul “Br ıla” te-a confirmat/consacrat - dar, te rog din suflet, ine cont de ce- i spun: **p cat de harul pe care i l-a dat Dumnezeu!** Nu te l sa “pe cea ureche”! N-ar fi r u s fie bine - i s munce ti mai mult i cu spor! Ar ie i ceva”de-a mirare-a hire”! Idei ai, sensibilitate, slav Domnului! - iscusin artistic i o intuitiv retoric (extrem de conving toare, de obicei – când î i ii obiceiul!) - destul ! Dar nu vrei s ai i r bdarea muncii...

Lidia Tanc u, clasa a X-a A – C iube ti – e clar! C i po i exprima acest atât de nobil i înalt sentiment – înc sunt îndoieli...Chiar numai dou strofe - nu-mi pot da m sura i adâncimea real ale “fenomenului” -Lidia Tanc u! Mai cite te, mai scrie, mai vino s te judece i cenacli tii - nu fugi de ei ca dracul de t mâie!

Simona Enache, clasa a XI-a C- Înc mult prea “sub iri”, pentru a fi publicate - versurile tale! Cite te i poezia altora, care au trecut demult, pe -acolo pe unde tu încerci, abia acum, s te strecuri...

Cristina Moraru, clasa a XII-a A – Te repe i, ceea ce, la un poet mai “matur”, ar însemna sfâr itul carierei... La tine, nu înseamn decât...(ne)sfânta comoditate...

Mihaela Moscu, clasa a XII-a B – Proza ta poetic mai are nevoie de “lucrare/lucr tur ”, pentru a se cizela pân la sclipirea de **lam spiritual** ..., s ajung pân la valoarea **poeziei** tale, atât de problematizante, cu icoane atât de “p stoase”...La treab !

Ana Cauti (?) – Mi-ai plasat “biletul” cu “poezeaua” (nici n-ai indicat clasa “de provenien ...) – i i-ai zis c totul s-a rezolvat de la sine! Oricine vei fi fiind – î i spun: nu, tu trebuie s mai cite ti mult, pân s ajungi la rezultate demne de...cenaclul nostru...Iart -ne modestia, rogu-te...Dar, chiar dac n-ai încredere absolut în noi, viziteaz -ne, totu i : vei vedea, m car, ce este un cenaclu – i cum se “taie în carne vie” – pân la poezie! E o “priveli te” cel pu in interesant !

ION Z. BARD

fine

ISSN 1841 - 4907

